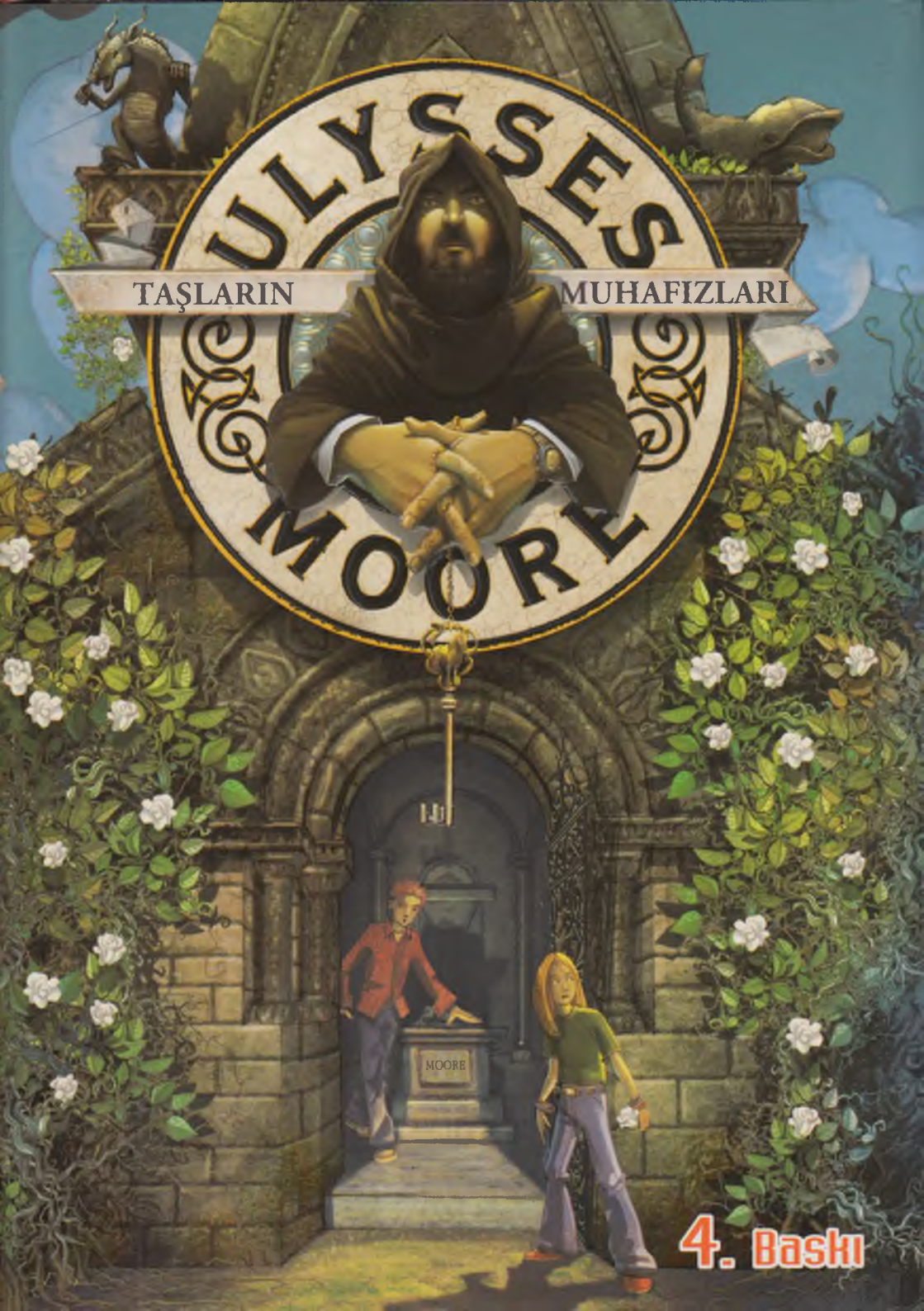

TAŞLARIN

MUHAFIZLARI

4. Baskı

TAŞLARIN MUHAFIZLARI

*Gezgin dostum, seyahat etmek istiyorsan,
yarısı kumlarla ve yarısı rüzgarla dolu
olan kalbini ardında bırakmalısın
ve arkadaşlarını, inan bana,
en azından yüz tane olan.*

Ulysses Moore

Doğın Egmont

19.00 TL

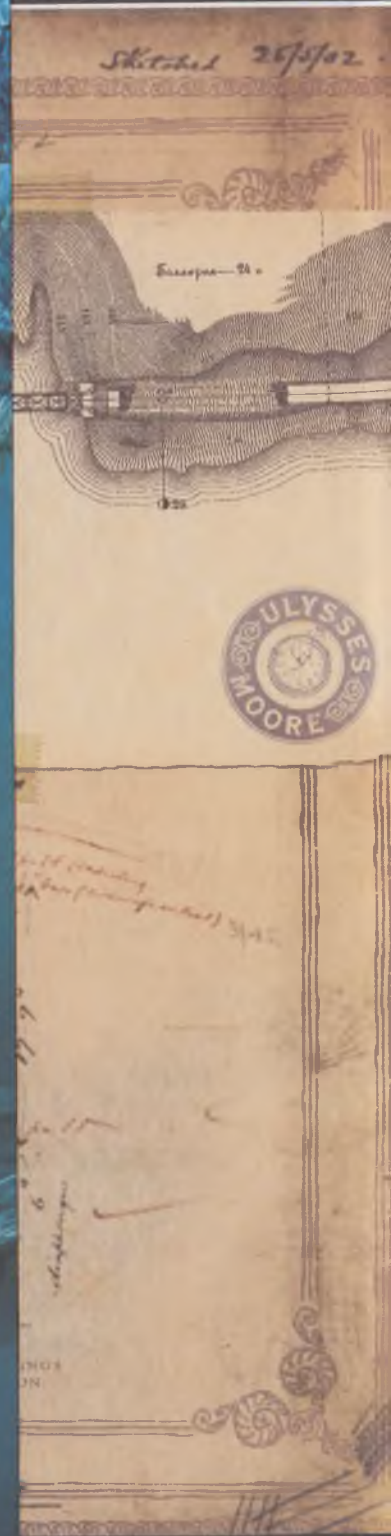
ISBN 978-975-991-451-6

9 789759 914516

Ulysses Moore aslında kim? Jason, Julia ve Rick gerçeği öğrenmek üzereler. Ama Oblivia ve uçurumdan belki bininci kez düşüp hayatta kalmayı başaran Manfred de rüyalarını gerçekleştirmek üzere: Argo Villası'na girerek Zaman Kapısı'ndan geçmek. Onları durdurmak için çocukların öncelikle Kilmore Koyu'nda kondüktörlük yapan Ulysses'in eski dostu Kara Volkan'ı bulmaları gerekiyor, çünkü İlk Anahtar'ın onun elinde olduğuna inanıyorlar. Şimdi hepsini yeni bir yolculuk bekliyor. İstikamet: XII. yüzyıl, Sonsuz Gençlik Bahçesi.

Elinizdeki kitap, Ulysses Moore'un, *Zaman Kapısı*, *Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı*, *Aynalar Evi* ve *Maskeler Adası*'nin ardından yayınlanan beşinci kitabıdır.

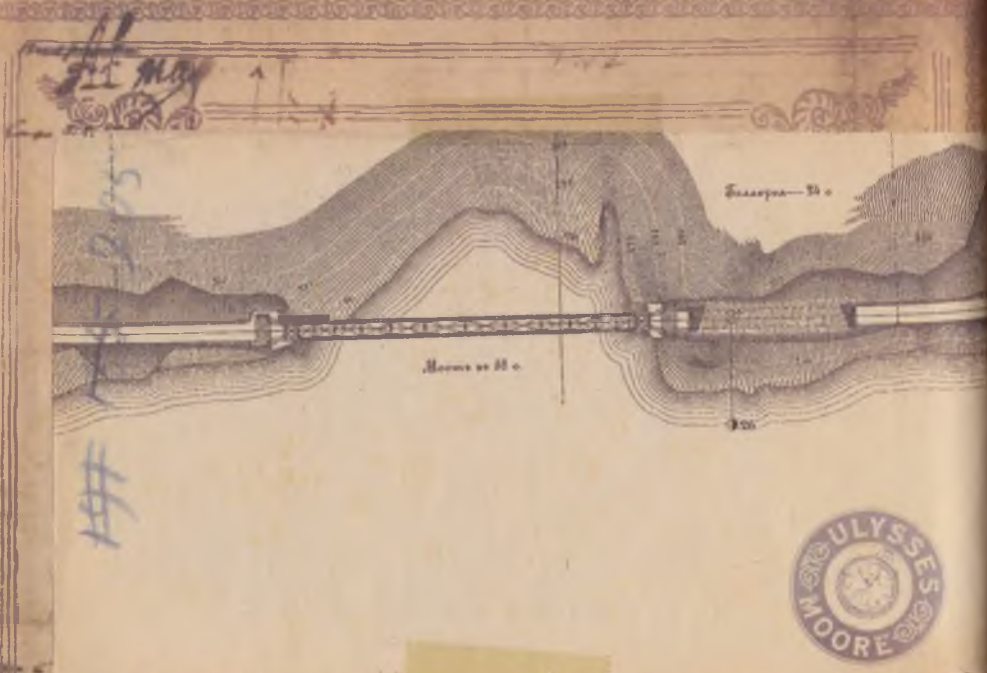

Ulysses Moore
Villa Hugo
Kilmore Cove Cornwall

Mildura Tank

Sketches 28/5/02

Ulysses Moore
Villa Hugo
Kilmore Cove Corn Wall

Ulysses Moore

TAŞLARIN MUHAFAZALARI

Orijinal adı: *I Guardiani Di Pietra*

Metin: Pierdomenico Baccalario

Orijinal kapak ve çizimler: Iacopo Bruno

Grafik tasarım: Iacopo Bruno

© 2006 Edizioni Piemme S.p.A

via Galeotto del Carretto 10 – 15033 Casale Monferrato (Al) Italia

Türkiye yayın hakları:

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (+90 212) 373 77 77

www.doganegmont.com.tr

4. Baskı: İstanbul, 2011

Çeviren: Delal Aydın

Yayına hazırlayanlar: Deniz K. Pala, Nüket Amanoe

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Acar Basım ve Cilt San. Tic.A.Ş.

Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 26 Acar Binası

34524 Haramidere - Beylikdüzü / İSTANBUL

Tel: (0212) 422 18 34

ISBN: 978-975-991-451-6

Sertifika no: 11940

www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

International Rights © Atlantica S.p.A

Ulysses Moore

TAŞLARIN MUHAFIZLARI

Doğan Egmont

Okuyucuya küçük bir not

Ulysses Moore'un beşinci günlüğünün çevirerek bize yollayan Pierdomenico Baccalario sırra kadem bastı. Cornwall'dan yolladığı son e-posta da oldukça şüphe uyandırıcıydı. Buyurun siz de bir göz atın:

Çevirisini bitirdiğim beşinci günlüğü de size yolluyorum. Geriye sadece son bir defter kaldı. Onun da yepyeni maceralarla dolu olduğuna eminim. Tanıştığım biri Kilmore Koyu'nu bulmam için bana yardım etmeyi teklif etti. Adını buraya yazamıyorum, çünkü gizli kalacağına dair söz verdim. Birlikte sandıklara baktık ve ikimiz de içindeki resimlerden birinin Cornwall'daki patikaları bile gösteren ayrıntılı bir yol haritası olduğunu fark ettik. Bu yollardan biri bizi Kilmore Koyu'na götürecek hala açık olan tek yol olabilir. Yarın oraya gitmeyi deneyeceğim. Ne müthiş, değil mi? Ulysses Moore'un gizemini aydınlatmama çok az kaldı, bunu hissedebiliyorum! Siz beni merak etmeyin. En kısa zamanda durumdan haberdar edeceğim. Pierdomenico

Ancak bu son mesajın ardından bir aydan fazla zaman geçti ve artık endişelenmeye başladık... Pierdomenico ne telefonlarımıza ne de attığımız e-postalara cevap veriyor. Kaldığı pansiyonu bile aradık, ama onlar da Pierdomenico'dan haber almamışlar.

Kiraladığı arabayı teslim etmemiş. Sanki yer yarıldı da içine girdi.

Eğer siz onunla ilgili bir şey duyarsanız, lütfen en kısa zamanda bizimle iletişime geçin. Yardımlarınız için şimdiden teşekkürler!

Doğan Egmont Yayınevi

Not: Pierdomenico'yu tanımayanlar için işte bir fotoğraf:

- ULYSSES MOORE -
TAŞLARIN MUHAFIZLARI
beşinci defter

COWPER & ABEL

STATIONERS

10 SOUTH LONDON BUILDINGS
CHANCERY LANE LONDON

Defter:

BEŞ

Bağlık:

ÇAĞRI

Tasarımcı:

DEBALUS

Bölüm:

1

Kilmore Koyu açıklarında bir balina görülmeveli yıllar olmuştu. Buna rağmen kasabanın en büyük koyunun adı eski günlerin hatırına değişmeksizin aynı kalmıştı: Balinaların Çağırısı.

Koyun küçük limanı güneye doğru bakıyordu ve kumlarla kaplı upuzun sahili Salton Uçurumu'yla dalgaların öfkeyle buluştuğu kayalıklara kadar uzanıyordu. Tam orada, kayalıkların en tepesinde Argo Villası'nın bahçesi görünüyordu ve eski evin kulesinin açık pencereleri göze çarpıyordu. Deniz aşağıda öfkeyle homurdanıyor, etrafa bembeyaz köpükler saçıyordu.

Akşam vaktiydi ve kasabanın kuaförü Gwendaline Mainoff, her tek sayılı günün akşamı yaptığı gibi formunu korumak için kumsalda koşuya çıkmıştı. Düşüncelere dalmıştı ve kulaklıklarından gelen senfonik müzikten başka bir şey duymuyordu. Güneş yarım saattir daha fazla ısıtıyordu, ama gökyüzünde kararsız bir parlaklık vardı. Sanki kaçırانların günü yakalamaları için son bir şans daha tanıyordu. Hava temiz ve sakindi. Gök-üzünde tek bir bulut bile görünmüyordu.

Gwendaline kumlara vurmuş tuhaf şeyi hemen fark etmedi. Koşarak yanından geçti gitti. Dinlediği müziğe odaklanmıştı.

Tüm sahili baştan sona kat edip uçurumun dibindeki ilk kayalara vardıktan sonra yeniden Kilmore Koyu'na koşmak için arkasına dönmüştü ki, aniden taş kesildi. Elini gözlerine siper edip kulaklıklarını çıkardı.

"Bu da nesi?" diye hayretle bağırdı Gwendaline. "Karaya vurmuş bir balina mı yoksa?"

Genç kız ıslak deniz kumlarının üzerinde kararsızca birkaç adım ilerledi. El yordamıyla müzikçalarının düğmelerini bula-

rak sesi tamamen kısıtı. Ama sakinleşeceği yerde daha çok telaşlanmıştı.

Karşısında balina değil, kumlarda boylu boyunca uzanan bir adam vardı. Boğulana kadar yüzmüş, sonunda da karaya vurmuş olmalıydı. Geniş kollarını ve bacaklarını açmış, yüzüstü kumlara devrilmişti. Kot kumaşından tulumu sıırılsıklam vücuduna yapışmıştı.

Dalgaların kıyıya attığı bir cesetti galiba.

Gwendaline yardım çağırmak için denize baktı. Ama tek gördüğü ufuktaki koyu renkli çizgiydi ve hızla silinerek geçeye karışıyordu. Kilmore Koyu sessizce bekliyordu. Kasabanın hala açık olan tek lokantasında karınları doyuran insanlar bile çoktan evlerine dönmüşlerdi. Evlerin karanlık çatılarının altında ilk ışıklar belirmeye başlamıştı. Biraz sonra sahil yolundaki birkaç sokak lambası da yanacaktı.

Gwendaline birkaç dakika daha adama yaklaşıp yaklaşmamak konusunda tereddüt etti. Ayaklarıyla kuma parantezler çiziyor, düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyordu.

Sonra iki şey birden oldu: İlk olarak koyun öte tarafındaki Leonard Minaxo'nun deniz feneri eski fotoğraf makinelerinin film çekerken çıkardıkları sesi andıran kuru bir gürültüyle yandı ve beyazımsı ışık kulenin etrafında dönmeye başladı.

İkinci olay bunun hemen ardından gerçekleşti: Kumlara boylu boyunca yatmış olan adam öksürdü.

"Demek ki ölmemiş..." diye mırıldandı kuaför kız ve farkında olmadan boynundan sarkan kulaklıklarını tuttu.

Fenerin aydınlatığı tepeye baktı ve adamlar arasındaki son birkaç metreyi de koşarak aldı.

Adam bir kez daha öksürdü ve tuhaf bir hareket yaptı, san-

ki hala denizde olduğunu zannediyor ve kim bilir kaçınıcı kula-cını atıyordu.

Aralarında sadece birkaç adım kaldığında Gwendaline, “İyi misiniz?” diye sordu. Sırılsıklamdı, saçma başına yosunlar yapışmıştı. Derisinin rengi çürük yumurta kıvamındaydı ve bacakları bilinçsizce havayı dövüyordu. Olduğu yerde yüzmeye devam ediyordu sanki. “Affedersiniz?” diye sordu Gwendaline tekrar ve dizlerinin üzerine çöktü. “Beyefendi, iyi misiniz?”

Adam hareket etmeyi kesti. Ve defalarca öksürdükten sonra yüzünü kıza çevirdi. Gwendaline onu daha önce görmüştü, ama nerede? Adam gözlerini açık tutamıyordu. Boynunda, aşağı inen ve kıyafetlerinin altında gözden kaybolan bir yara izi vardı.

Gwendaline, “Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu, ama bir cevap beklemeden elini adamın omzuna koydu.

Adam kuvvetsizce başını evet anlamında salladı. Ağzını açtı ve mırıldanarak, “Galiba... var,” diye cevap verdi.

“Yürüyeblecek misiniz? Haydi bakalım, sizi ayağa kaldırıyorum...” Ve adamı ıslak giysilerinden tutarak kendine doğru çekti.

Adamın gözlerini açacak hali olmasa da kurtarıcısının tavsiyeleri doğrultusunda bir şekilde ayağa kalkmayı başardı ve kendini kızın şefkatli kollarına bıraktı.

“Şimdi gelin, bu taraftan...” dedi Gwendaline ve kasaba istikametinde sendeleye sendeleye yürümeye başladı.

“Tamam...” diye mırıldandı Manfred. Çaresizce dengede durmaya çalışıyordu.

Sonunda kendinde o gücü bulup gözlerini açtı. Allak bullak olmuş bir halde etrafına baktığında ışıkları tanıdı. Sonra ken-

disine yardım eden kişiyi seçmek için yana döndü.

Kızı görmesiyle gözlerini kapaması bir olmuştu.

“Bir denizkızı...” diye düşündü. “Beni bir denizkızı kurtardı.”

BEŞ

Bağlık:

GERÇEK BELA

2

Jason babasının otomobilinin köşeyi dönüp gözden kaybolmasını bekledi, sonra ikiz kardeşine dönüp, “Gidiyorum,” dedi. “Beni idare et.”

“Ben hiç de öyle düşünmüyorum,” diye cevap verdi Julia. “Boşuna nefesini tüketme!”

Oğlan kapana kısılmış bir av hayvanı gibi etrafına bakındı ve “Çok uzun sürmez,” dedi. “En fazla on beş dakika!”

“Jason...” diyen Julia nefes alıp vererek sükunetini korumaya çalışıyordu. “On beş dakika yetmez. Deniz feneri kasabanın dışında. Çok uzak. Ve oraya kadar yürümek zorundasın.”

“Ama yürüyerek dönmeyeceğim ki. Oraya gidip bisikletimi alacağım ve geri geleceğim,” diye açıkladı Jason. “Neler olduğuna bakmam lazım. Şimdi.”

“Okuldan sonra da bakabilirsin!”

Jason hayır anlamında başını salladı. Onun bu hareketiyle iki tane küçücük beyaz kuş tüyü yoktan var olmuşçasına yeni yıkanmış saçlarının arasından havaya uçtular. Siyah katran lekeleri ve karnındaki çizikler de maceralı geçen son günlerin öteki işaretleriydi.

Julia hala kardeşini ikna etmeye çalışıyordu. Ona okul bahçesinin bir ağız gibi açık duran kapısını ve tıpkı birer diş gibi içeri uzanan merdivenlerini gösterdi. Sonra da bahçedeki bakır çanın birkaç dakika sonra çalacağını ve derslerin başlamak üzere olduğunu hatırlattı.

“Bayan Stella’ya ne diyeceğim?”

“Bir şeyler uydurursun!” diye itiraz etti Jason. “Son günlerde olan bunca şeyden sonra bana öğretmenden korktuğunu söylemeyeceksin herhalde! Ben sadece...”

Ancak Julia “Ne istiyorsun?” diyerek ayak diremeye devam

etti. Kardeşinin kafasından ne zaman tuhaf düşünceler geçtiğini artık anlıyordu. Ve her şeyine bahse girerdi ki Jason, Leonard Minaxo'nun deniz fenerine sadece bisikletini almak için gitmek istemiyordu. Hem Jason Bay ve Bayan Bowen'ın hediye ettikleri o bisikletten nefret ediyordu. Pembeydi, üstelik gidonu da kelebek biçimindeydi. Her şeyden önemlisi bir kız bisikletiydi.

Ama Julia kendini ne kadar zorlarsa zorlasın kardeşinin kafasından neler geçtiğini bir türlü hayal edemiyordu.

Jason ışıldayan gözlerinde yalvaran bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Julia... bana yardım etmelisin."

"Bana sadece tek bir neden göster. Ve neden okuldan sonra gidemeyeceğini açıkla."

Oğlan ofladı. Sonra elinin parmaklarını teker teker gösterek açıklamaya başladı: "Bir, çünkü okuldan sonra babam gelip bizi alacak. İki, bizi eve bırakacak. Üç, o ve annem bize binlerce soru soracaklar ve dört, bizi gözlerinin önünden ayırmayacaklar. Yapmamız gereken bunca şey ve üzerimizde bizi izleyen gözler varken bana nasıl harekete geçeceğimizi söylersin?"

Julia dudağını ısırды. Üzerlerine aldıkları Kilmore Koyu Şövalyeleri unvanı yanında yepyeni sorumluluklar da getiriyordu. "Annem ve babam evdeyken biraz zor olabilir..."

"Londra'dan beraberlerinde getirdikleri nakliyatçı adamı unutuyorsun..."

"Birkaç gün Zaman Kapısı'ndan uzak dursak iyi olacak."

Jason parmağını salladı. "Yo, hayır! İşte bu asla olmaz! Bize bunu yapmalarına izin veremeyiz. Tam da İlk Anahtar'ı öğren-

diğimiz zaman hem de!”

“Ama o kapiya yaklaştığımız taktirde annem her şeyi farkına varır!”

“Bunu göze almak zorundayız. Ve hemen harekete geçmeliyiz Julia.”

“O zaman?”

“O zaman ben Leonard Minaxo’ya gidiyorum.”

Jason pantolonunun cebinden yarısı yanmış eski bir fotoğraf çıkardı ve deniz feneri bekçisinin suratına parmağını bastı. “Ve ona gerçekte Ulysses Moore’un o olup olmadığını soracağım.”

Julia telaşlı gözlerle okul binasına ve birazdan çalacak çana baktı. “Sen şimdi Leonard Minaxo’nun bu soruya cevap vereceğini mi zannediyorsun? Sana: ‘Evet, ben Ulysses Moore’um’ diyecek öyle mi?”

Jason önceki gün Leonard Minaxo’nun Metis’in dümenine geçişini ve zaman denizindeki fırtınayı gerçek bir kaptan gibi göğüsleyişini aklından geçirdi.

“Bir kaptan asla tayfasına yalan söylemez,” diye cevap verdi. “Bütün doğruları söylemeyebilir, ama asla yalan söylemez.”

İkizler son bir kez bakıştılar. Sonra Julia tüm konuşmayı özetlercesine, “Sadece on beş dakika, anlaştık mı?” dedi.

Kardeşi onayladığını belirtircesine başını salladı ve aceleyle arkasını dönüp denize uzanan yol boyunca koşmaya başladı.

Julia o gözden kaybolana dek bekledi, sonra Bayan Stella’nın karşısına çıkmadan evvel kendine çeki düzen verdi.

Basamaklara adımını attığı an okulun çanı da çalmaya başladı.

Jason sırtında çantayla koşarak ana yola ulaştı.

Tuğla duvarı kendine siper edip sahil boyunca uzanan yola baktı. Kasabadaki tek pansiyon olan Rüzgarlı Han'ın çatırdayan silüetinin altında balıkçı tekneleri sıra sıra dizilmişlerdi. Jason, babasının arabasıyla burun buruna gelmemek için etrafına bakındı. Neyse ki ortalarda görünmüyordu.

Rahatlayan oğlan sahil yoluna çıktı. Tam deniz feneri istikametinde koşmaya başlamıştı ki bir şey aniden onu durdurdu. Burun delikleri karşı konulması imkansız, ayartıcı bir kokuyla dolmuştu.

Jason kokuyu içine çekti: Fırından yeni çıkmış kremalı kurvasanlar ve elmalı kurabiyeler...

Bu iştah açıcı kokuların nereden geldiğini anlamak hiç de zor değildi. Tombul Pastanesi'nden elbette.

"Neden olmasın?" dedi Jason kendi kendine. Bir anda görevinin ne kadar acil olduğunu unutuvermişti.

Ellerini umutla ceplerine daldırdı ve şöyle bir karıştırdıktan sonra tek bir madeni para bulabildi. Yuvarlak, pırıl pırıl bir bozukluk.

"Evet!" diye bağırdı mutluluktan havalara uçarak.

Koşarak yolu geçti, onu tanıyan birilerine yakalanma riskine karşı etrafı dikkatlice kolaçan etti ve pastanenin kapısını iterek açtı.

İçerideki hava, fırından yükselen kokularla ağırlaşmıştı: Çırpılmış yumurta, krema, kakao, vanilya, pudra şekeri, kuru üzüm...

Jason tatlılarla arasında duran tahta döşemelerin üzerinde kurmalı bir oyuncakmışçasına bilinçsizce yürüdü, bir sterlin

değerindeki madeni parayı mermer tezgaha bıraktı ve öte taraftaki kadının mavi önlüğündeki fiyonktan gözünü ayırmadan iki tane büyük boy içi kremayla doldurulmuş kruvasan ısmarladı.

Sonra da kendi kendini mazur göstermek için, “Biri benim, öbürü kız kardeşim için,” diye ekledi. Ama sınıfa gidene kadar tabii ki ikisini de mideye indirecekti.

“Biraz soğuk olmalarının sakıncası var mı?” diye sordu fırıncı.

“Tam tersine. Daha iyi.”

Ancak o sırada gördüğü şey yüzünden neredeyse nefesi keşilecekti: Babası ve gözünün bir yerlerden ısırıldığı bir adam hemen kapının önünde belirmişlerdi ve pastaneye girmeleri an meselesiydi.

Hızla döndü, tezgahın arkasındaki kadına fark ettirmeden masaların arasına atladı ve pastaneyi iki bölüme ayıran ekosele bir perdenin ardına saklandı.

Aynı anda pastanenin kapısı da açıldı ve ardından Bay Covenant’ın sesi dükkanda yankılandı.

Ekosele perdenin ardına saklanan Jason, babasının iki tane tarçınlı külah pasta ve sütlü kahve ısmarladığını işitti.

“Kamyondan önce Kilmore Koyu’na gelmeniz çok nazik bir davranıştı...” dedi Bay Covenant yanındaki adama. “Bu arada dün akşamki olaylar için sizden özür dilerim Bay Homer...”

Jason ismi duyar duymaz adamın kim olduğunu hatırlamıştı. Evlerini taşımak için Kilmore Koyu’na gelen şu ünlü nakliyatçıydı. İş kontrol etmek için ta Londra’dan kalkıp gelmişti.

Onunla önceki akşam Argo Villası'nın zifiri karanlığında karşılaşmıştı, ancak o sırada annesi ona ve kız kardeşine bitmek tükenmek bilmez bir vaaz çekmekte olduğu için adama dikkat etmemişti.

Adam, "İsterseniz bana mimar diyebilirsiniz," diye düzeltti.

Örtünün ardından onları gözetleyen Jason'ın kafasından, "Ünlü mimar," diye geçti.

Saklandığı yerden iki adamın bir masaya oturduklarını ve üzerleri yazı ve resimlerle dolu bazı kağıtları karıştırdıklarını görebiliyordu.

Mimar hacim ve arazi ölçüleriyle ilgili bazı bilgileri açıklamaya çalışırken, Jason bir yandan sessiz sessiz kremalı kruvasanını mideye indiriyor, bir yandan da iki adamın konuşmalarına kulak kabartıyordu.

Sonra dönüp arkasındaki koridora baktı, karanlık ve tozlu-ydu. Siyah tahta yer döşemesi burada da devam ediyordu ve beyaz duvarlar yıllardır içeride pişen çikolata ve vanilyanın buharından dolayı gevrek ve kokulu bir boyayla kaplanmış gibi görünmeye başlamıştı.

Koridorda iki tane kapı vardı. İlki bal rengine küçük bir tuvalete açılıyordu. Tuvaletin küçük penceresi pastanenin iç avlusuna bakıyordu.

İkinci kapı kapalıydı.

Jason masanın altından çıktı ve fark edilmemeye özen göstererek kapıya yaklaştı, fakat son anda bir kulpu olmadığını fark etti.

Daha iyi incelemek için kapının gölgesine sığındı. Korkudan tir tir titriyordu.

Fakat gördüğü şey karşısında neredeyse küçük dilini yuta-

caktı. “Hay bin dalgakıran...” diye mırıldanarak elindeki pake-
ti kenara bıraktı.

Önündeki kapı Argo Villası’nda dolabın arkasında duran
kapının tıpatıp aynısıydı. Bayan Biggles’in altından Mısır çölü-
nün kumları sızan kapısından farksızdı. Ve Kilmore Koyu’nu
uzaklardaki Venedik’e bağlayan Aynalar Evi’ndeki kapının bir
başka çeşidiydi.

Bu bir Zaman Kapısı’ydı.

Jason yeni bir keşif yapmıştı.

Pastane zeminine bir sandalyenin sürttüğünü duydu. Bu se-
si babasının mimara, “Hemen dönerim,” demesi izledi.

Jason babasının o tarafa geldiğini fark eder etmez, birkaç sa-
niyenin sağladığı fırsattan yararlanarak kendini kapısı açık du-
ran tuvalete attı.

Kapının sürgüsünü tam babası kapıyı çaldığı an geçirebil-
mişti.

“Dolu mu?”

Jason çaresizce etrafına bakındı. Sonra sesini değiştirmeye
çalışarak öksürdü ve lavabonun musluğunu açtı.

Kapının öteki tarafında bekleyen Bay Covenant, “Ah, özür
dilerim...” diyerek öteki kapıyı açmayı denedi, ama becereme-
yince ıslık çalarak tuvaletin boşalmasını beklemeye koyuldu.

Jason terlemeye başlamıştı. Yutkundu. Sonra ne yapması
gerektiğine karar vermeye çalışarak tekrar yutkundu. Soğuk-
kanlılığını kaybetmemeyi deneyerek olasılıkları bir bir tartıp
elemeye başlamıştı. Banyodan çıkmaya çalışsa? İmkânı yok.
Öyleyse geriye iki olasılık kalıyordu: Sonsuza dek burada kapa-
lı kalmak ya da küçük pencereden çıkmayı denemek.

İkincide karar kıldı.

Lavabonun üzerine çıkarak pencereye ulaştı. Çıkabilecek gürültüleri bastırabilmek için musluğu açık bırakmıştı. Jason içeri doğru açılan pencereyi tuttu ve aşağı yukarı boyutlarını ölçtü. Dikdörtgen şeklindeydi ve omuzlarıyla sırt çantasının ancak geçebileceği büyüklükteydi. Ondan biraz daha iri birinin buradan kaçabilmesi imkansızdı.

Kendisinin geçebileceğine ikna olmuştu.

Ardında iz bırakmamak için ayakkabı bağcıklarından birini çıkardı ve bir ucunu pencerenin kulpuna bağlayıp öteki ucunu dışarı sarkıttı. Böylece bir kere dışarı ulaştı mı, pencereyi ardından tekrar kapayabilecekti.

Sonra sırt çantasını dışarı fırlatarak yere düşmesini bekledi.

Nihayet sıra, pencerenin iç duvarlarına tutunarak kendini yukarı çekmeye gelmişti. Önce ellerini dışarı çıkardı, sonra kafasını uzattı ve topuğundan güç alıp zıplayarak kendini ileri itti.

Fakat olabilecek en kötü şey olmuş ve büsbütün sıkışmıştı. Kafası kabak gibi dışarıda kalmıştı ve omuzlarını hareket ettiremiyor, bu yüzden de dışarıya sarkan sol kolunu kullanamıyordu. Ayakları havada öylece asılı duruyordu.

Jason kendi kendine her şeyin düzeleceğini söyleyerek nefes almayı ve sakinleşmeyi denedi. Gülünç bir duruma düşmüştü. Babasının banyoya girdiğini ve ayağından tutup onu içeri çektiğini düşündü. Bu sahne ne kadar korkutucu olsa da kendini sinirli sinirli gülmekten alamadı.

İşte o anda böyle yaparak ciğerlerindeki tüm havayı verirse sol omzunu ve kolunu hareket ettirebileceğini keşfetmiş oldu.

El yordamıyla pencerenin dışında tutunabileceği bir yer aradı. Ama bulamadı. Bir kez de ayaklarıyla denedi.

Tam vazgeçmek üzereydi ki, sağ ayağının yakınlarında bir çıkıntı hissetti.

Bu eline geçebilecek tek şans olabilirdi, hemen ayağını çıkıntıya yerleştirdi, ciğerlerindeki tüm havayı boşlatmak için sonuna kadar nefes verdi ve bir tür hamsiye dönüştüğüne kanaat getirdiğinde tüm gücüyle kendini itti.

Bay Covenant ekoseli perdeyi kenara çekip dışarı çıktı.

“Tuvaletin bir anahtarı var mı?” diye sordu tezgahın ardındaki kadına. “Galiba biri içeride kaldı...”

“Elbette.” Kadın bir çekmeceyi açtı ve içinden çıkardığı pirinç anahtarı bir peçetenin üzerine koyup adama uzattı. “Bunu sadece ilk kapı için kullanın. Ötekini açmayı biz de hiçbir zaman başaramadık.”

Bay Covenant koridora geri döndü ve anahtarı ilk kapının deliğine soktu. Birdenbire içeriden bir düşme sesi duyuldu.

Son bir kez daha, “Kimse var mı?” diye sordu.

Sonra içeri girdi.

Düşündüğü gibi içeride kimse yoktu.

Musluğunu kapadı ve şaşkın bir halde etrafına bakındı: Faysansa monte edilmiş tuvalet kağıdı çubuğu yerinden çıkmıştı, üstelik içinde yarıyı yenmiş kremalı kruvasan olan bir torbayla beraber yerde duruyordu.

Duvarın öteki tarafına ulaşan Jason ise “Hay bin dalgakıran!” diye söylene söylene o torbayı arıyordu.

Kendini kare şeklinde bir avluda bulmuştu. Avlunun orta-

sında birbirini keserek büyük bir X şekli oluşturan iki tane taş yol vardı. Bunlardan biri az önce içinden çıktığı pencerenin sol tarafındaki servis merdivenine, ötekisi ise bir çift mahzene açıyordu. Sarmaşıklarla kaplı rengi solmuş bir bitki avlunun bir köşesinde duruyordu ve taşların arasından başlarını çıkaran soluk renkli otlar güneşi görmeye çalışıyorlardı.

Jason sırt çantasının nereye kaybolduğunu anlayabilmek için tedbiri elden bırakmadan duvar boyunca birkaç adım attı.

Servis merdiveninden bir ses, “Bunu mu arıyordun?” diye sordu.

Oğlan başını çevirdiğinde gölgeli bir kemerin altında uzanan merdivenin basamaklarında durmuş birisinin elinde sırt çantasını tuttuğunu fark etti. Ama gölgelerden dolayı kim olduğunu seçmek mümkün değildi.

Telaşa kapılmamaya çalışarak, “Ah evet, ne kadar teşekkür etsem az...” diye cevap verdi. “Geri alabilir miyim?”

Fakat konuşan kişinin onu bırakmaya pek niyeti yok gibi gözükiyordu. “Bu bir okul çantası değil mi?” diye sordu.

Jason bu sesi daha önce duyduğunu düşündü, ama ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu.

“Ehem... evet,” diye cevap verdi.

“Peki sen neden okulda değilsin?”

“Bugün... bir okul gezisi vardı. Benim canım da hiç gitmek istemedi.”

“Çok ilginç...” Bir an çakan metalik bir yansıma merdivenlerin gölgesinden çıkmayan adamın saatini kontrol ettiğini gösterdi. “Gezi nereyeydi?”

Jason dudağını ısırdı. Neden bu kadar soru soruyordu ki?

“Çantamı geri alabilir miyim?” diye sordu ters ters.

“Neden olmasın...” diye cevap verdi adam ve nihayet saklandığı yerden dışarı çıktı.

“İşte şimdi başım belada,” diye düşündü Jason.
Karşısında okul müdürü duruyordu.

Defter:

BEŞ

Başlık:

ARGO VİLLASI'NDA

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

3

Argo Villası'nın verandasındaki camların önünde iki kadın hareket etmeden duruyorlardı. Bir tanesi ağlarını toplayan balıkçı kadın heykeliydi. İkincisi ise Bayan Covenant'tı. Sonunda yalnız kalabilmişti. Ve sakindi.

Kocası çocukları okula bırakmak için çıkmıştı. O da kahvaltıdan kalan tabakları yıkamış ve güne başlamak için bir süre kafasını toplamıştı.

İlk iş olarak evi havalandırmak için birinci katın pencerelerini açmıştı. Ardından yatak odalarına çıkarak yatakları toplamıştı. Çocukların darmadağın ettikleri defterleri ve gemi maketlerini tekrar bir düzene sokmuş, sonra pencereden görünen nefes kesici manzaraya dalıp gitmişti. Koy ıslıl ıslıldı ve rüzgar usul usul dalgaları okşuyordu.

Ancak o zaman gözünün bir ucuyla bahçede topallayarak dolaşan bahçıvanı fark etmişti.

Kendi kendine, "İşe koyulma vakti..." demiş ve alt kata inmişti. Ve böylece Argo Villası'nı dolduran binlerce süs eşyasını elden geçirmeye başlamıştı: Tahta maskeler, hayvan bibloları, acayip biçimleri olan vazolar, şamdanlar, kutucuklar, deniz kabukları, parfüm şişeleri ve her türden ıvır zıvır. Niyeti tüm bu zımbırtının büyük kısmını ayıklamak, halıları kaldırarak yıkmak, perdeleri çıkarmak ve odaları havalandırmaktı.

Ama nereden başlayacağına bir türlü karar veremiyordu. Ev eşyalarla tika basa doluydu, ama bu kalabalığın öyle bir ahengi vardı ki, tekini bile yerinden nasıl oynatacağını bilemiyordu.

Ya hepsini kaldırıp atacaktı ya da hiçbirine dokunmayacaktı.

Yine de bu sonsuz eşyalar dağıyla başa çıkmanın bir yolunu bulması gerekiyordu, çünkü kocasıyla mimar Homer, Lond-

ra'daki mobilyalarını taşıyan kamyonun gelmesini bekliyorlardı. Bu nedenle hangi eşyanın nereye konacağına ve hangilerinin elenip garaja gideceğine dair en azından bir fikri olması gerekiyordu.

En önemli eşyaların nasıl yerleştirileceklerini düşünmeliydi.

“Bu kadar boş yer varken, keyfimize göre yerleştiririz...” demişti kocası.

Ve gerçek hiç de öyle değildi.

Siyah deri divan nerede duracaktı? Salondaki sarı kanepenin yerine. Ama onu sarısı duvardaki tablonun sarısıyla aynı tondaydı ve siyahla çok kötü duracaktı. Eğer tabloyu kaldırırsa halıyı da kaldırmak zorunda kalacaktı. Ve bu böyle sürüp gidecekti... ta ki her şeyi ortadan kaldırırsa dek.

Argo Villası'ndaki her şey sanki bir daha hiç kımıldatılmamak üzere yerleştirilmiş gibiydi.

Eli kolu bağlanmış bir vaziyette verandada durmuş etrafına bakan Bayan Covenant, “Ama benim yerlerini değiştirmem lazım!” diye feryat etti.

Başını pencereden dışarı uzattı ve derin derin nefes alarak ciğerlerini denizden gelen taze havayla doldurdu. Bu bile az evvel yaşadığı sıkıntıyı unutturmuştu.

Bir tutam asi saç teli burnunun ucunu gıdıkladı. Kendine gelen kadın son bir nefes daha aldı ve içeri dönüp tekrar Argo Villası'nın mobilyalarıyla yüzleşti.

“Ben ne yapıyorum?” diye sordu balıkçı kadın heykeline. Onun suratındaki sakin bakıştan etkilenmişti. Ancak her şeyi kontrolü altına almış biri böyle bakabilirdi.

Çakıl taşlarından gelen bir çıtırtı yüzünü tekrar pencereye dönmesine neden oldu.

İncir ağacının gövdesine yaslanan Nestor, “Günaydın!” diyerek selam verdi.

“Size de günaydın.”

“Büyük temizliğe başladınız mı?”

“Onun gibi bir şey.”

“İyi, iyi...” diye mırıldandı bahçıvan, Bayan Covenant’ı şüphelendiren bir lakaytlıkla.

Bayan Covenant çocuklarını baştan ayağa kurumla kaplanmış vaziyette bulduğu önceki akşamdan beri bahçıvanla iki çift laf etmeyi düşünüyordu.

“Sizinle dürüstçe konuşmak istiyorum,” diyerek konuya girdi.

Ancak Nestor hemen savunmaya geçti. “O ikisinin yaptığı hiçbir şeyle bir ilgim yok. Hem size söylemiştim, hatırlarsanız. Çocuklarla ilgilenmem. Ama eğer bitkilerle ilgili konuşmak isterseniz sizi dinlemeye hazırım.”

Bayan Covenant gülümsedi. “Düşüncelerimi okudunuz... Bana sadece şunu söyleyin: Jason ve Julia sizi çok üzdüler mi?”

“Hayır.”

“İyi...”

“Ama evin içinde bir yerlere zarar verip vermediklerini soruyorsanız, dediğim gibi onların başında beklemiyordum.”

Kadın revaklı girişe baktı.

“Eve zarar verdiklerini sanmıyorum. Sadece kütüphane dar-madağın olmuş ve bazı mobilyalar yerlerinden oynatılmış...”

“Yeni krallıklarını keşfe çıkmışlar.”

“Ve tanıdığım kadarıyla Jason karşısına çıkan her eşya için en azından üç yüz tane hikaye uydurmuştur. Ve sonuçta bu evle ilgili en büyük sorun da onlar.”

“Hikayeler mi?”

“Hayır. Eşyalar. Nereden başlayacağıma bir türlü karar veremiyorum. Birazdan mobilyalarımızı taşıyan kamyon gelecek ve... bu gidişle hepsini bahçeye boşaltmak zorunda kalacağız.”

“Harika bir fikir,” diye bağırdı Nestor. “Böylece onları satışa çıkarabilirsiniz. Kasabada ayda bir kez ikinci el pazarı kurulur. Hatta eğer elinizde varsa benim de kulübeme koymak için bir koltuğa ihtiyacım vardı.”

Bayan Covenant bu küstahça tekliften dolayı sinirden kıpırmızı olmuştu. “Pazar fikri o kadar da kötü değil,” dedi. “İçerideki eski püskü şeyleri satabiliriz.”

Sonra izin istedi ve eve girdi.

Nestor yeşil kadife pantolonuna yapışan otları silkeledi ve ağır aksak kulübesine doğru yürüdü.

Ahşap verandaya çıktı, kapıyı açtı ve içeri girdi. Kağıt tomarlarının altında kaybolmuş siyah bakalit telefonu çıkardı, duvara asılı küçük karatahtadaki bir numarayı okudu ve burundan soluyarak telefonu çevirdi.

Beşinci çalışın ardından Leonard Minaxo cevap verdi.

“Benim,” dedi Nestor.

“Hey ihtiyar. Ne oldu? Onca yıldır birbirimize tek kelime bile etmedik şimdiyse çifte kumrular gibiyiz.”

“Mobilyalardan kurtulmak istiyor.”

“Sakin ol, sakın ol. Kim mobilyalardan kurtulmak istiyor?”

“Bayan Covenant. Homer & Homer’de çalışan mimar kasabaya geldi. Eğer bize gereken zamanı sağlarsa ona istediği ücreti ödeyeceğimi söylemiştim. Ama görünüşe göre bu süre bize yetmedi.”

“Bize zaman kazandırması için ona para mı ödedin?”

“Aynen öyle.”

“Sen kafayı yemişsin...”

“Nasıl istersen öyle düşün, ama Covenant çifti Londra’daki eşyalarını getirecek kamyonu bekliyor.”

“Eee?..”

“Bir şeyler yapmamız gerek...” Bu lafı uzun bir sessizlik takip etti. Sonra bahçıvan sözlerine devam etti: “Yola bir engel yerleştirmen gerekiyor.”

Leonard Minaxo kahkaha attı. “Sen neler diyorsun? Telefon açıp benden yola bir engel yerleştirmemi istiyorsun, öyle mi?”

“Aynen öyle.”

“Sanki sıkı fıkı iki iyi dostmuşuz gibi?”

“Asla düşman olmadık.”

“Bu da bir bakış açısı.”

“Daha önce konuşmuştuk. Bu bir ölüm kalım meselesi.”

“Yine başlama.”

“Veya hayat memat meselesi, köpekbalığı ısırığı gibi.”

“Şükranlarımı iletirim.”

“Ben de sana sakat bacağımı iletirim.”

“Eğer buna devam edersen benden alacağın yardımı riske atacaksın.”

“Bu yardım edeceğin anlamına mı geliyor?”

“Değişir.”

“Neye göre?”

“Çocukları sevdim,” diye cevap verdi Leonard. Durmaksızın konuyu değiştiriyordu.

“Onlar hakkında konuşmuyorduk.”

“Ama konuşmalıyız, sence de öyle değil mi?”

“İki gün önce kayalıklara tırmanmış ve bana bunun sadece

bir hayal olduğunu söylemiştin...”

“Bugün de sözümün arkasındayım. Ama şans eseri bu iki çocuk senin ayağına kadar geldi.”

“Üç. Banner’ı unutma.”

“Banner’ı ben bulmuştum.”

“Hindi gibi kabarmak için bu kadar acele etme.”

“Ama utanmıyorum da. Bunun suçlusu deniz, ben değilim.”

“Leonard dinle. Senin kendi fikirlerin var. Benim kendi fikirlerim.”

“Kapıları yapanların kimler olduklarını ortaya çıkarmaya o kadar yaklaşmıştık ki. Elimizi uzatsak dokunacaktık.”

“Konu kapanmıştır.”

“Sadece son bir yolculuğa daha çıkmamız gerekiyordu.”

“Konu kapanmıştır.”

“Ve Penelope de benimle aynı fikirdeydi!”

“Sana konunun kapandığını söyledim!” diye haykırdı Nestor. “Burada durup bütün gün seni dinlememi mi istiyorsun? Yoksa kasabaya varmadan şu kamyonu durdurmaya gidecek misin? Sana tek sorduğum bu: Bunu yapabilir misin? Tepegöz’ün anahtarları hala sende mi? Onu nereye sakladığımızı hatırlıyor musun?”

“Elbette.”

“Londra’dan geliyorlar. Bu da demek oluyor ki kesmen gereken tek bir yol var.”

“İhtiyar?”

“Ne var?”

“Tamam, bugün kamyonu durdurur, akşam sana gelirim. Ve konuşuruz. Son kez Zaman Kapıları’yla ilgili ne yapacağı-

mıza karar veririz.”

“Olur. Bu akşam.”

“Son bir şey daha. Dün Venedik’te Zafon’un dükkanına uğradım.”

Nestor’un sesi soluğu kesilmişti. Ardından cevap olarak sadece uzun bir nefes aldı: “Eee?..” dedi.

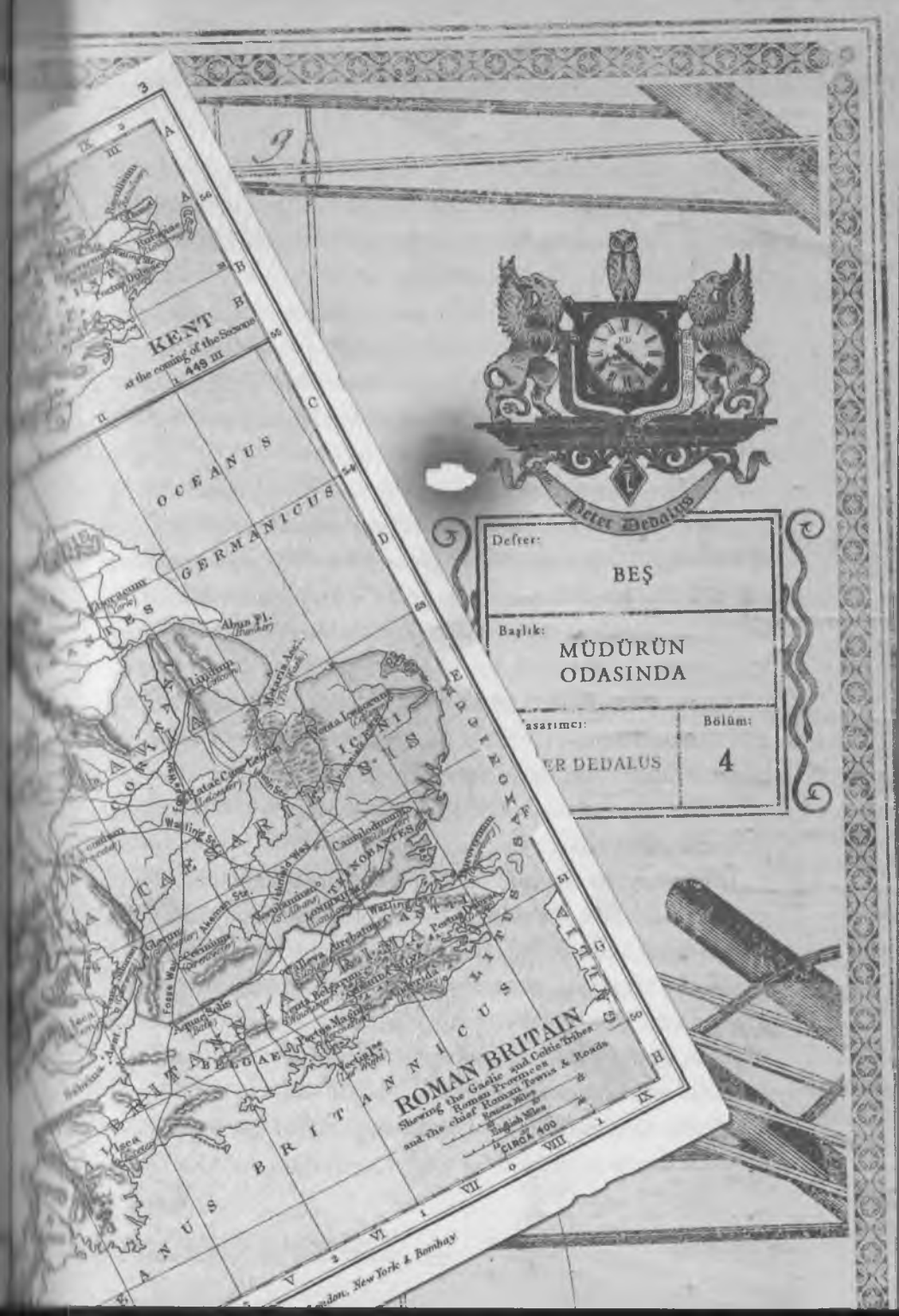
“Hala aynı Zafon, buruşturulmuş kağıt gibi kırıksıklıklar içinde. Ama beni görür görmez tanıdı.”

“Gözün böyle tabaklanmışken de mi”

“Ulysses eve yabancı bir maskeyle döndüğünde dahi yaşlı köpeği Argo onu hemen tanırdı.”

“Sadece yaşlıların mı birbirlerini tanıdıklarını söylemeye çalışıyorsun?”

“Demek istiyorum ki, sadece tek bir ıslık sesi bile olayların gerçekte nasıl olduğunu anlamamız için yeterlidir.”

KENT

at the coming of the Saxons
in 449 AD

OCEANUS

GERMANICUS

ROMAN BRITAIN
Showing the Gaelic and Celtic Tribes
the chief Roman Towns & Roads
English Miles
Scale 1:400
1867

Defter:

BEŞ

Bağlık:

MÜDÜRÜN
ODASINDA

Asatımçı:

ER DEDALUS

Bölüm:

4

Okul müdürü burnunu havaya kaldırdı ve ardından sanki odasındaki azıcık havayı deveran ettirmek istiyormuş gibi şiddetle nefes verdi.

Paslanmış eski bir vantilatör, avının üzerine atlamaya hazırlanan etobur bir bitki gibi büyük bir dolabın tepesinde denge-
de duruyordu. Toz zerrelere, leopar desenli bir halının üzerin-
de dans eden güneş ışınlarının içinde kendilerine göre bir eksen
tutturmuşlar, ağır ağır dönüyorlardı.

Tek bir sinek uçmuyordu.

Jason ve Julia masanın karşısında dimdik oturmuşlar, elleri-
ni kucaklarında birleştirmiş ve gözlerini ayakkabılarının ucuna
dikmişlerdi. Kımıldamadan durmaya çalışıyorlardı, çünkü en
küçük bir hareketlerinde üzerine oturdukları sandalyeler inim
inim inliyordu.

Karşılarında oturan müdür dirseklerini birer tahtakurusu
gibi masanın ahşap yüzeyinde gezdiriyordu. Elinde ucu iğne gi-
bi sivriltilmiş siyah bir kurşunkalem vardı.

“Bayan Covenant, bir de siz bana olayların nasıl geliştiğini
anlatabilir misiniz?”

Julia gözlerini bir milimetre bile oynatmadan yerin dibine
geçmeyi diliyordu. “Çok özür dilerim Müdür Bey,” dedi.

“Öyleyse senin yerine ben cevap vereyim. Bayan Stella’ya
kardeşinin bugün evde bacağı alçıda olan annenize bakacağını
söylemişsin.”

Jason başını kardeşine çevirip “Julia, daha iyi bir şey uydu-
ramadın mı...” diye fısıldadı.

Müdür elindeki kalemi beyaz bir kağıdın üzerine bırakmıştı.

“Çok merak uyandırıcı bir hikaye, öyle değil mi? Çünkü Ja-

son beyefendinin anlattığına göre olaylar bambaşka gelişmiş. Hatta Tombul Pastanesi'nin arkasındaki banyo penceresinden tepetaklak düşerek bacağı kırarak az daha kendisi olacaktı.”

Bu kez Julia başını çevirdi ve kardeşine, “Ya sana ne demeli...” diye fısıldadı.

Müdürün eli telefona gitmişti. “Şu anda Bayan Covenant'ı arayarak konuşmamız gerektiğini söyleyeceğim...”

“Lütfen, hayır!” diye bağırdı Julia. Başlarına geleceklerden dolayı dehşete düşmüştü. “Size yalan söyledim!”

Adamın eli telefonun üzerinde asılı kalmıştı.

“Başka bir açıklamanız mı var?”

Jason derin bir nefes aldı. “Dinleyin, çok özür dilerim. Hepsi benim suçumdur.”

Müdür ağır ağır sandalyesinden kalktı ve Jason'ın itirafını umursamamış gibi yaparak eski bir kartoteğin başına geçti. “Ah, demek öyle? Çok şaşırdım doğrusu. Bu sefer gerçekleri anlatmaya başlayacak mısınız acaba?”

Jason omuzlarını silkti. “İstedığınız gibi olsun. Ders başlamadan önce deniz fenerine ulaşarak bisikletimi almayı ve hemen geri dönmeyi planlamıştım.”

“Deniz fenerine mi? Peki bisikletin orada ne arıyordu?”

“Aslında tam olarak benim bisikletim sayılmaz. Doktor Bowen'ın kızının bisikleti. Benimki kapılarına çarpıp parçalandığında bana o bisikleti hediye etmişti. Ve şu anda deniz fenerinde olmasının sebebi de Minaxo'nun at arabasına binmek için onu orada bırakmış olmam. Çünkü Kaplumbağa Parkı'na gitmemiz ve katran dolu varilleri alarak Argo Villası'ndaki eşyaları çalmaya kalkışan iki çapulcuyu yakalamamız gerekiyordu.”

Müdür hayretten kaşlarını kaldırmamak için kendini zor tutuyordu.

“Peki başarılı olabildiniz mi?”

Jason gülümsedi ve “Şansımız yaver gitti,” diyerek hikayesini tamamladı.

“Ve şüphesiz ebeveynlerinizin bu olanlardan haberleri yok.”

“Ah, hayır...” diye cevap verdi Jason. “Onlar bizim Doktor Bowen’ın tavanarasını temizlemeye gittiğimizi zann ediyorlar...” Ancak o zaman oğlan Julia’nın gözlerinin ne kadar büyümüş olduğunu fark etti.

“Peki, söyle...” İyice meraklanan müdür kartoteği bir kenara itmişti. “Sence de hayal gücün biraz fazla geniş değil mi?”

“Hayır, katiyen!” diye bağırdı Jason. “Siz benden gerçekleri anlatmamı istediniz, öyle değil mi? Eh, işte size gerçek.”

“Yavrucuğum...” diyerek içini çekti müdür ve en sivri uçlu kalemini eline aldı. “İşler Londra’da nasıl yürüyor bilmiyorum ama Kilmore Koyu’nda senin gibilerin yapabileceği en doğru davranış benim gibileri oyalamamaktır.”

“Ama ben sizi oyalamıyorum! Deniz fenerine gidiyordum ve yolda iki tane kruvasan almak için Tombul Pastanesi’nde bir mola verdim. Biri benim biri de kardeşim için.”

“Peki sonra?”

“Sonra pastaneye babam girdi. Ve ona görünmek istemediğim için... arka pencereden kaçmaya karar verdim işte.”

“Neden seni görmesini istemiyordun?”

Jason utançtan kısılmış bir sesle, “Çünkü o sırada okulda olduğumu zannediordu,” dedi ve sustu.

Müdür ellerini açtı ve ikizlerin burunlarının dibinde salladı. “Öyleyse elimizde neler var bir bakalım: Öğretmenine yalanlar

uyduran bir kız ve onun okulu asıp vakit geçirmek için deniz fenerine giden, yolda da pastaneye uğrayan ikizi.”

“Ben vakit geçirmeye gitmiyordum.”

“Ceplerinizi boşaltın,” diye emretti müdür. “Eğer eve telefon etmemi istemiyorsanız...”

Jason ve Julia isteksizce ceplerini boşaltmaya başladılar. Kısa süre içinde masanın üzeri bir sürü lastik, bozuk para, yarısı yanmış bir fotoğraf, kurşunkalem içi, dört tane eski anahtar ve Mısır yapımı bir mücevherle kaplanmıştı.

Müdürün suratındaki afallamış ifadeyi gören Jason, “Bir arkadaşımın uğur getirmesi için verdiği bir hediyeydi,” diye açıkladı.

Adam kendini toparladı ve “Çok iyi. Bütün bunlar bende kalacak,” diye kararını belirtti. Sonra da masadakileri bir kutuya doldurup çekmeceye tıktı.

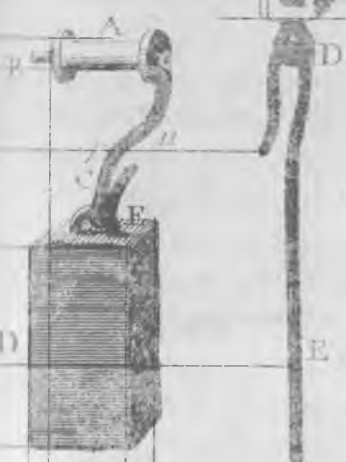
“Ama bu yaptığınız doğru değil!” diye itiraz etti Julia. “En azından evin anahtarlarını bırakın!”

Bunu duyan adam Zaman Kapısı’nın dört anahtarını kutudan çıkardı. “Bunlardan mı bahsediyorsun?”

Julia başını salladı.

Müdür telefonun ahizesini eline aldı ve salladı. “Anneniz beni arar aramaz size geri vereceğim.”

İkizlerin sessizleştiğini gören müdür anahtarları insafsızca tekrar kutuya koydu. “Hemen sınıfa dönün. Sizi daha fazla dinlemek istemiyorum.”

Defter:

BEŞ

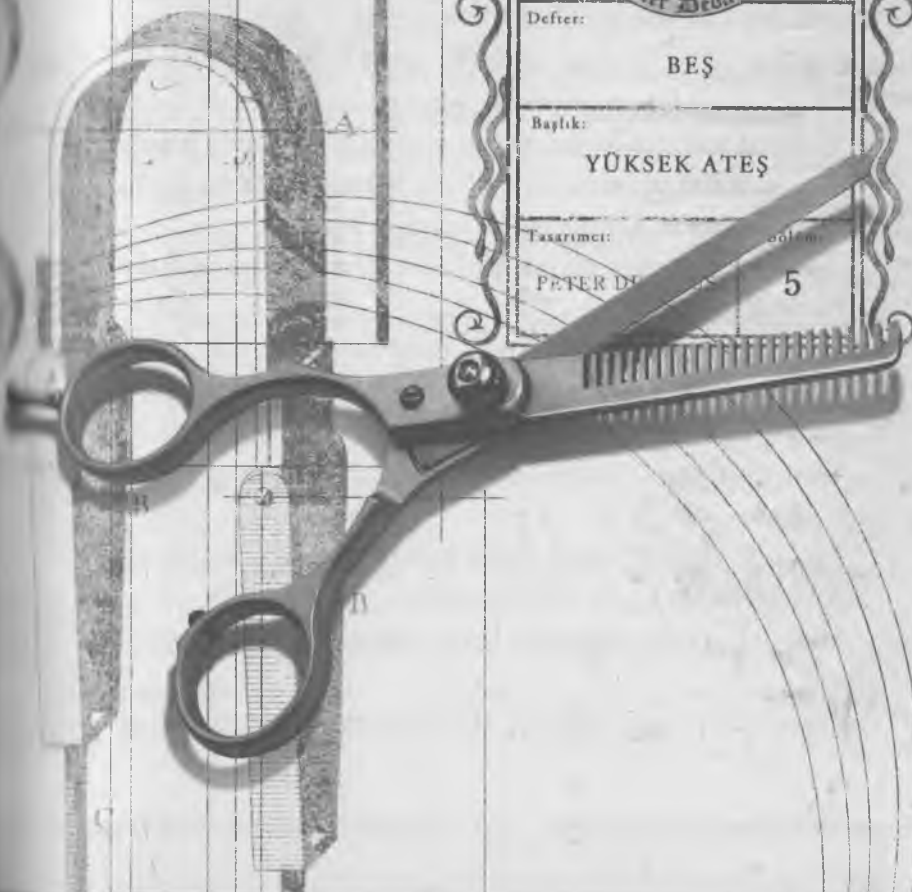
Başlık:

YÜKSEK ATEŞ

Takririmci:

PETER DEDALUS

5

Manfred rüyasında düştüğünü görüp sıçrayarak uyandı ve feryadı bastı. Ancak kendine geldiğinde zifiri karanlık bir odadaki divanda yattığının farkına vardı.

“At!” diye bağırdı ikinci kez. Terden sıırsıklam olmuştu ve alnı alev alev yanıyordu. Etrafına bakındı ama karanlıktan başka hiçbir şey görünmüyordu.

Dirseklerinin üzerinde yükseldi, yanında oturan birine çarptı ve eli ipek bir pijamaya değdi. “Neler oluyor? Neredeyim ben? Oblivia, sen misin?”

Ama başında bekleyen kişi Oblivia değildi. Çok daha kırılgan bir sesi ve nazık elleri vardı. O uzun, mor ojeli tırnaklardan farklıydı. “Her şey yolunda. Sakin ol. Sadece ateşin var.”

Manfred konuşmak için ağzını açmaya çalıştı, ama başaramadı. Sonra alnında serinleten bir şey hissetti. Islak bir havlu. Onun dokunuşları altında tekrar kendini bıraktı.

“İşte böyle...” diye sakinleştirdi ses. “Bakalım bu ateşi düşürebilecek miyiz?”

Manfred başını geriye yatırdı. Karşı koyacak gücü yoktu. Kendini huzurlu bir kucağa teslim eder gibi alnındaki ıslak havluya bıraktı ve başını yumuşak divanın koluna yasladı.

“Ben... düştüm...” diye mırıldandı, kendini mazur göstermek istercesine.

“Tabii ki düştün,” dedi deniz kızlarıinkini andıran bir ses. “Şansın varmış ki kıyıya ulaşabilmişsin.”

Manfred uykuya dalmadan hemen önce, “İki kez,” diye ekledi.

Gwendaline ayağa kalktı ve hiç düşünmeden eve getirip di-

vana yatırdığı adamın suratına baktı. O korkunç tulumu üzerinden çıkardığında, uykuya dalmış yüzü, asi sakalları ve boynundaki o gizemli yara iziyle çok daha etkileyici görünüyordu.

Hem şimdi onu daha önce nerede gördüğünü de hatırlıyordu. Bayan Oblivia Newton'un Kilmore Koyu'nun hemen dışındaki evinde. Ve ardından onunla yolları bir kez de pansiyonda kesişmişti ve bir çift laf etmişlerdi.

"Yakışıklı biri," diye düşündü Gwendaline.

Elbette bu tür adamlar anne ve babaların hoşuna gitmezdi... Ama ifadesinde hayat dolu bir şeyler vardı. Kendisi gibilerin kalplerindeki macera alevlerini ateşlemek için denizden gelen adamlardan biriydi.

"Böylesi daha iyi, değil mi Yaralı Yüz?" diye sordu kuaför ve adamın saçlarını okşadı. "Birkaç saat daha burada benimle kalabilirsin. Bayan Oblivia evde değil mi? Onu nerede bulacağımı biliyor musun?"

"Hayır, Oblivia... o gitti. Uzaklara gitti!"

"Peki nereye?"

"Venedik..." diye mırıldandı Manfred ateşler içinde yanarken.

"Venedik'e mi gitti?"

"Kapıdaki aslan... Aynalar... aynalar..."

"Bir ayna mı istiyorsun?"

"Bin yedi yüz..."

Gwendaline kakhaha attı. "Bende o kadar ayna ne arar, Yaralı Yüz?"

Manfred sayıklamaya devam ediyordu: "Bin yedi yüz... Ben motosikleti beklerken... aynalardan... her şey yerle bir oldu... lanet çocuklar... Sonra Mısır... haritayla..."

Gwendaline biraz daha durdu ve adamı dinledi, sonra tek bir kelimesini bile anlamadığına kanaat getirip odadan çıktı. Mutfığa girerek Oblivia Newton'un evini aradı. Sonra da telesekretere belki bininci mesajını bıraktı.

Sonra bu telefonla yetinmeyip bir de annesini aradı.

"Başıma ne geldiğini asla tahmin edemezsin. Hayır. Dedim ya tahmin edemezsin. Evet! Ama nasıl anladın? Bir erkek, evet. Ne demek 'sonunda'? Ama hiç de hayal ettiğin gibi değil. Hayır! Gelip onu göremezsin. Uyuyor. Hatta sayıklıyor. Ateşi var. Bir at yüzünden uçurumdan aşağı düştüğünü söylüyor. Belki kumarda tüm parasını kaybetmiştir. Her neyse işte, kıyıya kadar yüzmüş ve ben de onu bu halde buldum. Tabii! Gizemli ve cazibeli... Ne diyorsun? Hayır onu öylece yosunlu yosunlu eve sokmadım! Alfonse'un pijamalarını verdim. Böylece o da doğum gününden bir gün önce beni terk etmenin ne demek olduğunu öğrenir. Pijamalar tam oldu. Sanki ona almışım gibi. Görüyor musun? Bence bu da kaderin bir cilvesi. Hayır, bilmiyorum. Tamam çağırıyorum... Yaralı Yüz."

Yan odada yatan Manfred daha yüksek sesle sayıklamaya başladı.

"Duydun mu? Dedğim gibi, sayıklıyor. Tabii buz koymayı denedim... ama bir yararı olmadı. Gene aslanlardan, motosikletten, Venedik'ten bahsetmeye devam etti. Bir gezgin olmalı..."

Gwendaline elini ahizenin önüne koydu. Manfred'in sesi yükselmişti. "Bir dakika anne. Şimdi de bir bahçıvandan ve iki çocuktan bahsediyor. Seni sonra ararım. Hoşça kal."

Gwendaline adamı kontrol etmek için salona döndü. Manfred divanda tir tir titriyor ve Gwendaline'in üstüne örttüğü

battaniyeyi kaldırmaya çalışıyordu.

“Zaman Kapısı... villada, villada! Kapıyı görmek istiyorum. Ama çocuklar var... çocuklar... o lanet çocukları durdurmak gerek... çocukları engellemek gerek!”

Gwendaline aniden pür dikkat adamı dinlemeye başlamıştı. “Biraz abartmıyor musun Yaralı Yüz?”

“Engellemek, kapatmak, durdurmak. Zaman Kapısı’nı kapatmak! Evde! Hepsi o evde!”

Aynı anda Mainoff’un telefonu çalmaya başladı.

Kuaför birkaç adımda yetişti ve ahizeyi kaldırdı: “Gwendaline Mainoff, Birinci Sınıf Saç Sanatçısı, üzgünüm ama bugün dükkân kapalı. Sadece evde saç kesimi yapabilirim.” Sonra durup dinledi ve hemen ardından “Anne!” diye bağırdı. Beni dükkânın numarasından aramamanı söylemiştim! Hayır, durumu kötüye gitmiyor: Zaman Kapıları’nı kapatan çocuklardan bahsediyor. Evet. Ah, söyleyene bak! Yapacak bunca işim varken Zaman Kapısı’na en çok ihtiyacı olan benim!”

Defter:

BEŞ

Bağlık:

VENEDİK'TE

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

6

G ün ağarırken mor salkım renginde çekingen bir ışıık yavaş yavaş lagünün suları üzerindeki sisin içine soku-luyordu. Gecedен geriye kalan son kahkahalar da Venedik'in çatıları ve köprülerinden pıtır pıtır damlayıp kesilmiş-ti.

Bir güneş ışını eski bir kapının önünde duran iki kişiyi kıs-kıvrak yakaladı. Daha ileriye gidemiyor gibi görünüyorlardı.

"Anlamadın değil mi Oblivia..." dedi bir tanesi elini kapı-nın yüzeyine sürerek. "Sadece ikimizden biri geriye dönebilir."

"Ama neden?" diye öfkeyle parladı ötekisi. Oblivia Newton aralarından sadece Zaman Kapısı'nın eşigini aşan birinin geri-ye dönebileceğini çok iyi biliyordu. "Sen bu kapıdan geçerek Venedik'e geldin. Ve geri dönmedin. Demek ki..."

Peter Dedalus bir adım geri attı ve meraklı meraklı eski ah-şap kapının yüzeyine vuran güneş ışığının altından çekildi.

"Önemli bir konuyu atlıyorsun," dedi. "Aynalar Evi'ndeki kapıyı açmayı başardın. Ve Zaman Kapıları ancak onu açan ki-şi geri döndüğünde tekrar açılabilirler."

"Ama sen bir daha geri dönmedin ki..." diye tahmin yürüt-tü Oblivia. "Bu ne anlama geliyor?.."

"Venedik'teki birinin benim yerime kapıdan geçtiği anlamı-na geliyor."

Oblivia kahkaha attı: Yani sen şunu mu diyorsun? Kilmore Koyu'nda bin yedi yüzlerden gelen bir Venedikli mi dolaşı-yor?"

Şimdi gülme sırası Peter'deydi. "Eğer bu doğruysa iki tane Venedikli de diyebiliriz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ulysses Moore'un karısı Penelope de buradan geliyordu. Bin yedi yüzlerin Venedik'inde doğmuştu."

Oblivia kafasındaki boşlukları doldurmak için, "Bu da şu anlama geliyor..." diye mırıldandı.

"Birisi onun yerine Venedik'te kalmayı ve burada yaşamayı kabul etti," diye onun yerine cümleyi tamamladı Peter.

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Saatçi başını sallayarak, "Hayır," dedi. Sonra pelerinini açtı ve cebinden bir Venedik parası çıkardı. Onu Oblivia'nın gözünün önünde döndürdü. Altın paranın üzerinde bir tarih vardı. 1751.

"Bahis oynamak ister misin?"

"Bilirsin oyunları çok severim."

"Ama önce sana bir kahve ısmarlayayım."

Kendi zaman dışı güzelliğinin altında asılı duran şehir gerinerek uyandı. Kafeler varillerini gelip oturacak müşteriler için dışarı çıkarmışlardı ve kumaş tacirleri mallarını sokaklara yayıyorlardı. Sandallarda sabah ayinine yetiştirilmek üzere sepet sepet sebzeler taşıyor ve süpürge satıcıları ev ev gezerek değneklerini satmaya çalışıyorlardı.

Oblivia ve Peter, Calle della Carita'daki sıralara oturdular ve koyu kahve ısmarladılar. Siparişleri geldiğinde ısınmak için bardaklarını ellerinin arasında tutarak hiç konuşmadan kahvelerini yudumladılar.

Pejmürde pelerinler giymişlerdi. İçlerindeyse birbirleriyle alakasız kıyafetler vardı: adamın üzerinde kurumdan simsiyah olmuş pamuklu kadifeden bir pantolon ve kadının üzerinde siyah deri bir motosiklet kıyafeti.

Kahvesini bitirdikten sonra Oblivia belki bininci kez, “Tüm bu mizansenin nedeni ne Peter?” diye sordu. Uzun mor tırnakları masa olarak kullandıkları varilin üzerinde gizem dolu egzotik hayvanlar gibi geziniyordu. “Ve her şeyden önemlisi neden beni bekledin?”

Peter cevap vermedi. Yeni gözlüğünün metal çerçevesini sıkıştırarak meşguldü. Önceki akşam atölyesinde çıkan yangında eski gözlüğünü kaybetmişti.

Oblivia Newton, saatçinin ellerine bakarak yaptığı işi bitirmesini bekledi. Sonra adamın gözlerinin içine baktı.

“Seni beklemedim,” diye cevap verdi Peter. “Sadece aynı anda gelmiş bulunduk.”

“Zaman Kapısı’nı açabilir ve beni sonsuza dek buraya hapsedebilirdin...” diye devam etti Oblivia bir çırpıda. “Ve arkadaşlarına koşup onları tehlikeden haberdar edebilirdin: ‘Oblivia İlk Anahtar’ı biliyor! Ona son sırrımızı da açıkladım! Ve ona Kara Volkan’ın tüm anahtarları beraberinde götürdüğünü de söyledim!’ Bunu yapabiliirdin, öyle değil mi?”

Peter Dedalus başını salladı: “Evet. Belki yapardım.”

“Ama?”

Saatçi içini çekti. “Ama henüz sana söylemedim.”

Oblivia sertçe adamın sözünü keserek, “Bahis demiştin?” dedi aynı anda.

Peter derin bir nefes aldı. “Sen Kilmore Koyu’na dönmek ve İlk Anahtar’ın izini bulmak istiyorsun. Kara Volkan’ın emniyetli bir yerde sakladığı bütün öteki anahtarları da.”

“Kesinlikle.”

“Öyle ya da böyle bunu asla başaramayacaksın.”

“Nedenmiş?”

“Kara Volkan daha dün doğmadı ki, anahtarları Kilmore Koyu’nda saklayacak kadar ahmak olsun. Senin gibilerden çok olduğu için anahtarları uzaklara götürdü. Çok uzaklara. Sana bunu nasıl yaptığını şimdi açıkladım: Kasabadaki Zaman Kapıları’ndan birini açtı ve... öteki tarafta ortaya çıktı.”

Oblivia dudağını ısırdı. “Öyleyse onun açtığı kapı...”

“Çok doğru: O kapı artık kapalı. Ve birisi o kapıyı geri dönmek için kullanmadıkça da kapalı kalacak.”

“Benim biraz acelem var Peter. Şu bahis olayına geçerse sevineceğim.”

“Kara Volkan’ı izlemenin tek bir yolu var.”

“Sen biliyor musun?”

“Evet.”

“Bana söylemek ister misin?”

“Belki.” Peter altın parayı işaret etti ve konuşmaya devam etti. “Öte yandan ben de Kilmore Koyu’na dönmek istiyorum. Ve bilmediğim en azından bir şey daha var.”

“Senin yerine Kilmore Koyu’na kimin döndüğü,” diye tahminde bulundu Oblivia.

“Tam isabet. Şöyle diyebiliriz: Her ikimizin de geri dönmek için iyi nedenleri var, ama sadece tek bir dönüş biletimiz var.”

“Öyleyse?”

“Öyleyse bu parayla bir oyun oynayalım. Yazı mı tura mı? İlk sen seç. Kazanan geri döner.”

Oblivia parıltılar saçan parayı varilin üzerine koydu. “Kabul edersem bana Kara Volkan’ı nasıl izleyeceğimi söyleyecek misin?”

“Evet.”

“Peki kabul etmezsem?”

“Kilmore Koyu’na elini kolunu sallaya sallaya dönebilirsin, ama Kara’yı izlemenin yolunu öğrenememiş olacaksın.”

Oblivia parayı eline aldı, şöyle bir tarttı ve ojeli parmaklarını arasında dolaştırdı. Sonra derin bir nefes aldı ve sordu: “Kabul edersem sen ne kazanacaksın?”

“Yıllardır içimde sakladığım sırlardan kurtulacağım ve özgürleşeceğim. Ve eve dönme şansını yakalayacağım.”

Kadın parayı sallayıp masanın üzerine savurdu. Paranın durmasını bekledi ve cevap verdi. “Kabul.”

Peter’in vücudu gerilmiş bir lastik gibi dikleşmişti. Gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi ve “O zaman benimle gel,” dedi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Mekanik gondoluma.”

Defteri:

BEŞ

Bağlı:

BANNER EVİ

Tasarımcı:

PETER DEBALUS

Bölüm:

7

Öğlen zili çaldığında öğrenciler sevinç çığlıkları atarak sınıfları boşaltmaya başladılar. Büyük ve görkemli merdiveni patır patır indiler ve sadece müdürün kapısının önünden geçerken yavaşlayarak kendilerini bahçeye attılar. Müdür kapının önünde duruyordu, tuzdan bir heykel gibi kaskatıydı.

Üç çocuk, öğrenci selinin içinden ayrılıp kenara çekilmişlerdi: Jason, Julia ve Rick. Tek bir kelime etmeden yavaş yavaş fasulye sırtığı gibi ince uzun adamın yanına yaklaştılar.

Müdür, son çocuk da okuldan çıkana kadar onları görmezden gelerek bekledi. Sonra kuşkuyla Rick'e döndü: "Sen ne istiyorsun Banner?"

"O da bizimle," diye açıkladı Jason.

"Ah, sahiden mi?"

"Evet. Kız kardeşime aşık olmuş."

Rick ve Julia aynı anda oğlana sıkı birer tekme indirdiler, ama o kadar hızlıydı ki müdür ne olduğunun farkına bile varamadı. "Hareketlerine dikkat et Banner. Küçük hanımefendi cezalı," dedi buz gibi bir ses tonuyla.

Rick'in suratı saçlarıyla aynı rengi almıştı.

Belki ondan daha fazla kızaran Julia Covenant, sızım sızım sızlayan baldırlarını ovuşturan kardeşini umursamadan, "Evimizin anahtarlarını geri verir misiniz Müdür Bey?" diye sordu.

Müdür karşısına dikilen üç çocuğu, yıllarını en belalı sümüklüleri adam etmekle geçiren bir adamın gözleriyle uzun uzun tarttı. Tam o anda duyulan pıtır pıtır, mekanik ayak sesleri Bayan Stella'nın ayaklarından asla eksik olmayan sivri topuklarıyla merdivenleri inmekte olduğunu haber veriyordu. Bu

da müdürün eline çocuklara yaptığı eziyeti biraz daha uzatma fırsatı vermiş oldu.

“Bir de Bayan Stella’ya soralım!” diye lafı dolaştırdı.

“Ama off!” diye itiraz etti Jason ve gidip basamaklara oturdu.

Dördü sessizce öğretmeninin merdivenlerden uzun ve eziyetli inişini bitirmesini beklemeye başladılar. Onları bu halde gören Bayan Stella bu beklenmedik karşılamadan dolayı oldukça şaşırılmıştı.

“Öğretmen hanım,” diye söze girdi müdür. “Ben de kendi kendime ikizlerin bugün uslu olup olmadıklarını soruyordum.”

Öğretmenin suratına kocaman bir gülümseme yayıldı ve çocukların uslu durmak bir yana sınıfta okuduğu bütün şiirleri yorumlamak konusunda da çok istekli ve başarılı olduklarını söyledi.

Müdür bu cevaptan memnun olup öğretmene iyi günler diledi.

“Şimdi evimizin anahtarlarını verecek misiniz?” diye sordu Julia ikinci kez.

Adam cevap vermedi. Bunun yerine üç çocuğu okuldan dışarı çıkardı.

Dışarı çıktıklarında gözüyle meydanın karşı tarafına park etmiş, Bay Covenant’ın olduğu hemen anlaşılan arabayı işaret etti ve “Eğer bir daha üçünüzden birini yakalayacak olursam...” diye konuşmaya girerek son vaazına başladı.

“Hey!” diye itiraz etti Rick. “Benim ne alakam var?”

Müdür, “Senin de alakan var Banner!” diyerek kısa kesti. “Öyle olmasaydı burada beklemezdin. Eğer bir daha üçünüzden birini okul saatinde dışarıda yakalayacak olursam, bana

mazeret olarak deniz fenerlerini, bisikletleri ya da pastaneleri göstermeyin! Bu ancak size vereceğim cezayı ağırlaştırır!” Müdür bir süre susarak çocukların sesindeki öfkeyi iliklerinde hissetmelerini bekledi, sonra konuşmasına devam etti: “Gelecekte bu kutunun içindeki eşyalarınızı geri almayı hak edecek kadar başarılı olmalısınız. Şimdilik size sadece bir bölümünü veriyorum. Evin anahtarları...” Julia’ya Zaman Kapısı’nın dört anahtarını teslim etti, “ve bu kopmuş lastik.”

Jason avucunun içindeki plastik parçasına iğrenerek baktı.

“Peki ya fotoğraf? Mısır madalyonum?”

“Yarın sabah. Okulun girişinde,” diyerek gülümsedi müdür. Sonra da topukları üzerinde teatral bir edayla dönerek okula doğru yürümeye başladı. “Gecikmemenizi tavsiye ederim.”

“Hiç gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım,” dedi Bay Covenant üç çocuğu karşısında gördüğünde.

Julia, “Baba, Rick’i hatırlıyor musun?” diyerek oğlanı tanıştırdı.

“Eh, gündüz vakti, üstün başın kurumla ve yosunla kaplı olmadığından biraz farklı görünüyorsun tabii ama... Her neyse, merhaba Rick.”

“İyi günler dilerim Bay Covenant.”

Jason kendini süklüm püklüm ön koltuğa atarken, “İyi günler dilerim Bay Covenant,” diyerek arkadaşının taklidini yaptı.

Bay Covenant oğluna baktı ve “Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Aslına bakarsan evet,” diyerek araya girdi Julia. “Yapmamız gereken dağ gibi ödev var... o yüzden bu öğleden sonra Rick gelip bizde çalışabilir mi?”

Bay Covenant sağ elinin işaret parmağıyla uçurumu gösterdi ve gülümseyerek, "Neden olmasın," dedi. "Ama belki önce annenize sorsak daha iyi ederiz. Öğlen yemeğinden sonra çalışmaya başlasanız olur mu?"

"Elbette. Ben sizi ararım. Hoşça kalın Bay Covenant," diye cevap verdi Rick. Geri geri birkaç adım attı, bisikletine ulaştı ve son kez Julia'ya baktı. "Ben seni ararım."

"Hayır. Ben seni ararım," diye cevap verdi kız.

Jason "Bunlar da iyice iğrençleşmeye başladılar," diye söyleyerek emniyet kemerini taktı.

Rick yüreği pır pır ederek bisikletiyle Kilmore Koyu kilisesinin yanından geçti. Kendini bir martı gibi hissediyordu. Onu olağanüstü bir gün bekliyordu. Tüm öğleden sonrasını yeni yeni gizemler keşfederek geçireceklerdi. Bir eliyle çan kulesinin gölgesinde birileriyle çene çalan Peder Phoenix'e selam verdi ve balıkçı teknelerinin ağlarındaki balıkları ayıkladıkları deniz kenarına indi. Argo Villası kayalık manzarasına hükmediyordu. Rick elini gözlerine siper edip uçurumu tırmanan yilankavi yolda Bay Covenant'ın gümüş rengi arabasını seçmeye çalıştı. Bir ayağıyla yerdeki bir taşla basıp bisikletini dengede tutmaya çalışarak durdu ve eve varana kadar dönemeçlerin ardından bir kaybolup bir ortaya çıkan arabayı izlemeye başladı.

Arabanın gölgesi evin bahçesindeki yeşilliklerin arasında kaybolduğunda, "Ben seni ararım," diye mırıldandı.

Rick kendi kendine gülümsedi. Balerin gibi bükülerek bisikletini döndürdü ve eve doğru yola çıktı.

"Yani?" diye sordu annesi birkaç dakika sonra. Neler oldu-

ġunu anlamakta ġüçlük çekiyordu. Rick eve elinde küçük bir hediye paketiyle dönmüştü. Parlak sarı bir kağıtla kaplanmış dikdörtgen şeklindeki karton kutunun üzerinde kurdeleden kocaman bir fiyonk vardı ve araya süs olsun diye bir buğday başağı takılmıştı.

“Açsana hadi!”

“Bana mı aldın?”

“Evet anne. Sana aldım, belki biraz da kendime.”

Kadın hediye paketini eline aldı, masanın başına oturdu ve damalı masa örtüsünü nazikçe kenara itti. Paketi örtüsüz masaya koydu ve beklenmedik bir şeye bakar gibi bir süre paketi seyretti. Arkasındaki tencerede patates çorbası kaynıyordu. “Söylesene oğlum, sen delirdin mi?”

Rick gülümseyerek, “Belki,” dedi. “Haydi biraz cesaret!”

Paketten taptaze meyve kokuları saçılıyordu. Bayan Banner kağıdı sıyrdı. Her hafta yaptığı gibi Connor’ların evindeki temizlikten yeni dönmüştü ve yorgunluktan perişan olmuştu. “Neyi kutluyoruz?” diye sordu hala amonyak kokan parmaklarıyla paketin kurdelesini çözerken.

Rick, “Harikulade bir öğleden sonrayı desek?” diye önerdi.

Kurdele yere düştü ve parlak kağıt hışırdayarak açılıp şeker kristallerine batırılmış büyük boy meyveli tatlıları önlerine serdi.

Bayan Banner bunu görür görmez elini ağzına götürdü. “Rick! Bunlar bizim...” diye bağırdı duygulanarak büyük bir coşkuyla.

“Evet,” diye sözünü tamamladı Rick. “Bunlar bizim en sevdiğimiz şekerlemeler. Benim, senin ve... babamın.”

Hatıralar hemencecik ikisinin de aklına düştü. Rick’in ba-

bası her pazar kiliseden sonra Tombul Pastanesi'ne gider ve meyveli şekerleme alırdı. Onu beklerken annesi arkadaşlarıyla çene çalar, Rick de çanların sesinden ürken meydandaki martı-ları kovalardı. Rick de arada sırada babasıyla beraber şekerleme seçmeye gider ve onları kutuya doldururdu: En sevdiği pembe-lerden beş tane alırdı, yeşillerdense sadece iki tane, çünkü çok acı gelirdi, ama babası onları severdi.

Ancak şekerlemeler de babasıyla beraber Banner'ların evin-de görünmez olmuştu. Babası denizde bir yerlerde kaybolmuş-tu. Şekerlemelerse annesi bir daha içeri ayak basmaya cesaret edemediği için Tombul Tatlıcı'nın güzel kokulu tezgahında kalmıştı.

"Haydi..." dedi Rick. Bugün pazar olmasa ve artık ayine gitmiyor olsalar da eski geleneği tekrar başlatmaya karar ver-mişti. "Seç birini."

Annesinin gözleri yaşlarla dolmuştu. Başını salladı. "Ha... hayır. Sen bir tane al."

Rick babasının sevdiği iki yeşil şekerlemeden birini aldı.

Ağına koydu ve acılık hissetmekten korkarak çiğnemedi-bir süre dilinin üzerinde bekletti. Fakat aniden şeker beklen-medik bir tatla ikiye ayrıldı ve nane aroması ağına yayıldı.

Rick gülümsedi. Hoşuna gitmişti.

Büyümüştü.

BEŞ

Yık:

SAKLI MAKINELER

Yasayıcı:

PETER DEBALUS

Bölüm:

8

Leonard Minaxo siyah bakalit telefonu yerine bıraktı. Ardından deniz fenerinin tepesindeki odanın her köşesine yayılmış okyanus haritalarını düzene soktu. Haritalardan birinin üzerinde hala Meraklı Yolcu adlı Kilmore Koyu rehberinin bir kopyası duruyordu. Onu bir gün önce çocukların eline geçmemesi için Calypso'nun kitabevinden satın almıştı.

Leonard kapıyı ardından kapadı ve feneri kulenin tabanıyla birbirine burulmuş bir ip gibi döne döne bağlayan binlerce basamağı inmeye başladı. Tırabzanı olmayan merdiven, insanın cesaretini kıracak kadar tehlikeli görünen duvara monte edilmişti. Onca yıldır Leonard yakaladığı büyük balıkların iskeletlerini duvarlara çiviliyordu. Bazıları evlerinin duvarlarına tablolar asardı, bu da Leonard'ın zevkiydi.

Duvardaki balık iskeletlerinin en büyükleri arasında Sibirya'nın kuzeyinde yakaladığı bir balinanın çenesi, üç Pasifik köpekbalığının kapanı andıran ağızları, bir denizaygırının uzun, sivri dişleri ve kutuplarda yaşayan bir denizgergedanının boyunuza benzer uzun dişi vardı.

Merdivenin sonundaki kapıya ulaşan Leonard döne döne birkaç basamak daha indi ve yeraltına ulaştı. Karşısında bir dehlize açıldığı anlaşılan kapalı bir kapı vardı. Kilitli olup olmadığı kontrol etti sonra tekrar yukarı çıkıp deniz fenerinden ayrıldı.

Onu batıdan esen ve dalgaları dimdik kayalara bindiren sert bir rüzgar karşıladı.

Adam ahıra ulaşarak Ariadne'nin bölmesinin kapısını açtı.

"Sıra sana geldi," dedi ata ve boynunu okşadı. "Bugün de

dışarı çıkıyoruz.”

İki hızlı harekette ata eyer vurdu ve onu çekerek evin önündeki çayırığa çıkardı. Her yeri kapayıp kapamadığını şöyle bir gözden geçirdi ve belindeki bıçağı kontrol etti. Hazır olunca da usta bir sıçrayışla eyere atladı.

“İleri!” diye bağırdı Ariadne’nin kulaklarına. “Ormana gidiyoruz küçüğüm!”

At önce sakın bir şekilde tırıs giderek yola çıktı, sonra şaha kalkıp dörtmala koşmaya başladı.

Leonard bir kovboy eskisi gibi eyerin üzerine eğilmişti. Burun sahil yoluna bağlayan yan yolu aştı ve Crookheaven tepelerine doğru hızla yola koyuldu.

Ariadne birkaç adımda iki yanı biçimsiz kayalarla dolu dar bir patikaya ulaştı ve kasabanın sırtını dayadığı tepeye çıkmaya başladı. Patika keskin dönüşlerle tepenin zirvesine uzanıyor, sonra da içlere doğru devam ediyordu.

Az sonra denizden esen rüzgar yumuşar gibi olmuş ve yerini tepeden esen alçak esintilere bırakmıştı.

Ariadne ormana girerek sık yapraklı dalların arasında ilerlemeye başladı. Ancak o zaman Leonard eyerin üzerinde rahatladı ve atı yavaşlattı.

“Bekle, bekle...” diye fısıldadı. “Uzun zamandır buralara gelmiyorum.”

Ormandaki ağaçlar çok sık değildi. Rengarenk otlar ve bitkiler orman zeminini kaplamıştı. Orada burada meşeler veya flamingoyu andıran açık renkli ve sıska ağaçlar göze çarpıyordu.

Leonard patikalar arasında yönünü belirledi ve Ariadne’yi ormanın en derin ve en yaşlı kalbine sürdü. Burada dallar da-

ha sıkı ve gölgeler her yönde uzuyordu.

Bir öncekinden daha geniş, kazılı bir yola ulaştı. Yolun kenarına sarkan, kurdeleyle işaretlenmiş bir ağaç dalına varana dek ilerledi. Yaklaşıp dalı kenara itti.

Attan inerek kurdeleyle işaretlenmiş ağaç dalının arkasına geçti. Bir yandan ısıklık çalarak önüne çıkan dalları bıçağıyla kesmeye başladı. Ariadne de bu sırada taze ot bulmanın keyfini sürüyordu.

On dakikalık bir yürüyüşün ardından Leonard durdu. Karşısında ağla kaplanmış devasa bir makine duruyordu. Taze otlar ve dallar konarak üzeri örtülmüş, gizlenmişti.

Leonard üzerindeki kaldırıarak "TEPEGÖZ HAFRIYAT" yazısını ortaya çıkardı.

Makinenin etrafında dört döndü, ağı sıyırdı ve bir dinozorun boynundan yukarısını andıran sarı kepçeyi ortaya çıkardı. Araca tırmanarak sürücü mahalline geçti ve koltuğu boyuna göre ayarladı. Her iki eline de tükürerek çok iyi tanıdığı kumanda paneline, sonra da kumanda kollarına baktı. Bir an için aklı karıştı ve sağ kaşını havaya kaldırdı. Sonra makineyi çalıştırmak için gereken anahtarın gaz pedalının altında saklı olduğunu hatırladı. Eğilerek anahtarı aldı.

Motoru çalıştırarak kumanda kollarını kavradı.

"Haydi canavar. Yeniden işe koyulmamız gerekiyor."

Defter:

BEŞ

Başlık:

ARGO VİLLASI'NDA
ÖĞLE YEMEĞİ

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

9

Jason süklüm püklüm masaya oturdu ve gözlerini kısarak annesinin tabağına doldurduğu bezelye tanelerinden oluşan dağa baktı. Julia sabah okulda olanları anlatırken Jason bu yeşil renkli küçük toplardan piramitler yaptı ve kaşığını mancınık gibi kullanarak onları teker teker yıktı. Sırayla aklına gelen karanlık düşüncelere dalıyordu. Müdür, Punt Toprakları'ndan dönerken Maruk'un ona şans getirmesi için hediye ettiği tılsımını ve Ulysses Moore'un ellerindeki yegane fotoğrafını çalmıştı. Deniz fenerine gidip Minaxo'yla konuşamamış olması ve şu anda masanın başında oturmak zorunda kalması da ıstırap vericiydi. Üstelik Rick ve kız kardeşi arasında gidip gelen şu aptalca bakışmalar midesini bulandırmaya başlamıştı.

"Peki senin günün nasıl geçti?" diye sordu annesi. Tam o sırada birkaç bezelye tanesi burnunun dibinden uçarak geçti ve yere düştü. "Jason! Yemeğinle oynamayı kes!"

Jason elinin tersiyle tabağı kenara itti.

"Aç değilim."

Babası serinkanlılığını kaybetmeden, "Yemeğini bitir," diye emretti. "Ve annene cevap ver."

"Ne?"

"Okul," diye hatırlattı Julia.

Ancak o zaman Jason daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve durumun farkına vardı: Dördü beraber mutfağın yanındaki verandada yemek masasına oturmuşlardı. Beyaz keten masa örtüsünün kenarları rüzgarda sallanıyordu ve bahçedeki ağaçların arasından sızan güneş ışınları yerdeki çakılların üzerinde dans ediyordu. Argo Villası gri bir hükümdar tahtını andırıyor ve

her an denize dalmaya hazır bekliyor gibi görünüyordu.

Jason ötekilerin tabaklarına bakarak, “Okulda bir şey olmadı,” diye özetledi.

Bezelyelerle dolu tabağını burnunun dibine sokan babası, “Julia bize şiirler okuduğunuzu anlattı,” dedi.

“Evet, mecazi şeyler.”

“Anlatmak ister misin?”

“Şiirde yazarlar hiçbir zaman yazıldıkları anlama gelmiyor,” diye açıkladı Jason.

“Olağanüstü,” diye belirtti Bay Covenant. “Az çok senin anlattıkların gibi, düşündüklerin ağzından çıkanlarla aynı değil.”

“Jason hala evde yaşayan hayaleti yakalamaya çalışıyor,” diyerek araya girdi Julia. Bu konuyu bir an evvel değiştirmesi gerektiğini biliyordu.

Bayan Covenant bir an elindeki tabak yığınının masanın bir köşesine bıraktı ve yabani otlar gibi tokanın altından fırlayıveren saçlarını düzeltmeye çalıştı. “İster inanın ister inanmayın, ben de Jason’a katılıyorum,” dedi.

Oğlan az daha küçük dilini yutacaktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sabah saatlerini gelecek olan mobilyalarımıza bir yer bulmak için evi arşınlayarak geçirdim. Ama burası kanımı emiyor, inanın bana. Bu ev büyülü olmalı.”

Bay Covenant saatini kontrol etti ve “Az sonra Homer gelip bize yardım edecek,” diye açıkladı.

Jason paniğe kapılmıştı. “Onu eve sokmak istediğinizden emin misiniz?” diye sordu.

“Eh, evet. O bir mimar. Daha başka ne isteyebiliriz?”

“Peki nelerin yerini değiştirecek... masalar, koltuklar ya da dolaplar mı?”

“Jason sana neler oluyor?”

Oğlan kız kardeşine uyarı dolu bir bakış attı. Evde bir yetişkin daha olursa bütün günü ip üstünde cambazlık yaparak geçirmeleri gerekecekti. Zaman Kapısı’nı kullanma olasılıkları tamamıyla ortadan kalkmış olacaktı.

“Eğer siz bütün günü bu beyfendiyle mobilyaların yerini değiştirerek geçirirseniz,” diye konuşmaya başladı bir anda Julia, “dersimize yoğunlaşmamız çok zor olacak. Öyle değil mi Jason?”

“Eh.”

“Yapmayın ocuklar,” dedi Bay Covenant ıkına sıkıla. “Bu yer o kadar büyük ki, sesimizi bile duymazsınız. Hem sonra bu iş akşama kadar sürmez.”

“O kadar emin olma,” diye karşılık verdi Bayan Covenant. “Bu eşyaları yerlerinden oynatmak bile çok zor. Bu sabah başıma ne geldi biliyor musun? Yemek odasındaki siyah dolabı ve iki bfeyi hatırlıyor musun?”

Bay Covenant ‘hayal meyal’ dercesine başını salladı.

“Bfelerin üzerinde iki tane vazo vardı. Onları kaldırıp salona koymuştum, çünkü annemin hediye ettiği şu kırmızı şamdanları koyabileceğimizi dşnmştum.”

Bay Covenant’ın suratına acı bir gülümseme yayıldı. O kırmızı şamdanlardan her zaman nefret etmişti. Kendi kendine mırıldanırcasına, “Peki ne oldu?” diye sordu.

“st katta bir şeye bakmaya ıktım. Dndğmdeyse o iki vazo yeniden büfenin üzerinde duruyorlardı.”

Bay Covenant rahatlamış bir ifadeyle gülümseyerek, “şam-

danlar artık yok, öyle mi?” diye sordu.

“Ama anlamıyor musun? Nasıl olur da o iki vazo kendi başlarına kalkıp büfelerin tepesindeki yerlerine geri dönebilirler?”

Jason kurnaz kurnaz güldü. “Hayalet,” diye fısıldadı.

“Aynen öyle!” diye bağırdı annesi. “İçeride hiçbir şeyin değişmesini istemeyen bir... hayalet.”

Jason coşkuyla, “Haydi Julia. Onu bulmalıyız!” diye bağırdı ve masadan kalktı.

Bay Covenant onu tekrar sandalyesine oturttu.

“Önce bezelyelerini bitir.”

Kısa bir süre sonra Bayan Covenant elinde kocası için hazırladığı bir fincan kahveyle mutfaktan çıktı. Bu huyu İtalya’ya son seyahatleri sırasında edinmişti.

Ödevlerini nasıl yapacakları konusuna geri dönen Julia, “Şöyle yapalım...” dedi. “Eğer taş duvarlı yuvarlak odaya adınızı atmamayı kabul ederseniz, biz sessizce orada çalışabiliriz.”

Buz gibi olmuş son bezelyelerini de kaşığına dolduran Jason kız kardeşinin bu fikrine bayılmıştı: O odayı kurtarabilirlerse Zaman Kapısını da can sıkıcı tehlikelerden korumuş olurlardı.

“Ama daha sakın bir yerde çalışmak istemez misiniz? Mesele kütüphanede?” diye sordu babası gülümseyerek kahvesini eline alırken. İçine yarım kaşık dolusu şeker attı ve saat yönünün tersine doğru hızlı hızlı karıştırmaya başladı. “Şu arkadaşınız? Gelip sizle çalışacak mı?”

“Hangi arkadaş?” diye araya girdi Bayan Covenant.

Julia, “Rick,” diye cevap verdi.

Bay Covenant kaşığı tabağın kenarına koydu, fincanı aldı ve

dudaklarının arasına götürdü.

Bir anda telefon çalmaya başlamıştı.

“Ama bu olamaz!” diye sıkıntıyla söylendi ve fincanı yerine koydu. “Hep böyle oluyor!”

Karısı gülümseyerek, “Telefon sana,” dedi.

Bay Covenant oflayıp puflyarak masadan kalktı ve ahizeyi almak için evin içinde gözden kayboldu.

Verandadaki çocuklar babalarının telefona cevap verdiğini işittiler. Bunu her biri diğerinden daha yüksek sesle telaffuz edilen bir dizi cümle takip etti.

“Bitti,” dedi Jason ve ayağa kalktı. “Ben gidiyorum.”

Julia gözleriyle ona oturmasını ve sessiz kalmasını işaret etti. İki kardeş yeni haberlerin neler olabileceğini düşünerek mutfağın eşiğine bakarak fısıldaşmaya başladılar.

Az sonra masaya dönen Bay Covenant, “İnanamıyorum!” diye bağırdı. Fincanı aldı ve öfkeyle bir yudumda bütün kahveyi kafasına dıktı. “Hepsinin akli bir karış havada! Bunlar deli! Zırdeli!”

“Ne olmuş?”

“Olan şu: Kamyon geri dönmüş!”

“Nasıl geri döner?”

“Diyorlar ki, önce karşılarına yolun ortasında boylu boyunca uzanan bir ağaç çıkmış! Sanki dünden bugüne bir ağacı kökünden söküp atacak kadar güçlü bir fırtına oldu! Öğlene kadar ağacı kaldırmakla uğraşmışlar, ama yeterli olmamış! Çünkü yolda öyle kocaman çukurlar varmış ki, kamyonu geçirmeye cesaret edememişler. Zırvalık!”

“Çukurlar mı?”

“Dün akşam sen o yolda tek bir çukur gördün mü?”

Karısı, “Belki yolu şaşırmışlardır...” diye tahminde bulundu.

“Ama başka bir yol yok ki! Bir tane olduğu için bile şanslıyız! Ayrıca bu kadarla da bitmiyor: Kamyonun şoförü üzerlerine üzerlerine gelen dev gibi sarı bir canavar gördüğüne yemin ediyor!”

Julia ve Jason hızla birbirlerine baktılar.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Bayan Covenant.

“Bunları bana Homer anlattı. Onunla meydanda buluşacağız ve gidip o yolda ne dolapların döndüğünü kontrol edeceğiz.”

“Benim ne yapmamı istersin?”

Bay Covenant peçetesini katladı ve “Ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye cevap verdi. “Rahatla. Bir kitap oku. Yürüyüşe çık. Ben gidiyorum.” Arabaya doğru yürürken durdu ve bağırdı. “Lanet. Lanet. Bin kere lanet!”

Jason ve Julia onun yola çıkmasını beklediler. Sonra annelerinin bir şey sormak ister gibi onlara dönmesiyle aynı anda ayağa fırladılar ve bir ağızdan, “Biz ders çalışmaya gidiyoruz,” dediler.

GERÇEKLERDEN KAÇMANIN YOLLARI

ERMİTAJLAR, PASA HİSSE
SİZİ GERİLE & GAZİ DEKİŞİMLERİ

Değer:

BE

Başlık:

ARGO VİLLASI'NDA
ÖĞLE YEMEĞİNİN
ARDINDAN

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

10

Jason ve Julia, duvarlarına Argo Villası'nın eski sahiplerine ait portrelerin asıldığı merdivenin basamaklarını koşar adım tırmandılar. Babasına gelen telefon Jason'ın başının üzerine çöreklenen kasvetli havayı dağıtmış, oğlanı biraz olsun neşelendirmişti.

Kulenin tepesindeki odaya çıkarlarken kız kardeşine, "Tombul Pastanesi'nde, şu işe bak!" dedi.

"Emin misin?"

"Hem de adım gibi."

Julia, "Argo Villası, Bayan Biggles..." diye saymaya başladı. "Aynalar Evi ve Tombul Pastanesi. Dört kapı etti. Acaba kaç kapı daha var?"

Jason başını salladı. "Bilmiyoruz. Ve bu yüzden yapmamız gereken ilk iş bunu öğrenmek."

"Nereden başlasak?"

"Kütüphaneden," diye önerdi oğlan. "Maskeler Adası'ndayken Peter, Kilmore Koyu'nun bütün kapılarını bir bir sayan ve İlk Anahtar'ın resmini de içeren bir kitaptan bahsetmişti." Kız kardeşine bakmak için yüzünü çevirdi ama Julia çoktan sırtını ona dönmüştü. Kulenin pencerelerinden Kilmore Koyu'na bakıyordu. Öğlen güneşi titretek bir koza gibi onu sarıp sarmalamıştı.

"Julia?"

Kız silkinerek daldığı düşüncelerden sıyrıldı. "Olur. Kütüphaneden başlayalım. Ben Rick'i aramaya gidiyorum."

Jason, Argo Villası'nın kütüphanesindeki rafları bölümlere ayıran pirinç levhaları okumaya başladı. Mutfaktan bulaşık yıkayan annesinin çıkardığı tabak çanak gürültüleri geliyordu ve

rüzgar usul usul bahçedeki ağaçların dallarını sallıyordu. Gözlerini eski piyanonun, bufalo derisinden kanepenin, döner sandalyelerin üzerinde gezdirdi ve zamanın hışmına uğramış deri kaplı kitapların üzerindeki yazıları okumaya çalıştı. Bunlar siyah kitaplardı ve üzerlerinde adları yazmıyordu. İçlerinde Latince isimlere sahip mantar resimleri olan uzun ve dar ciltli kitaplar, mide bulandırıcı resimlerle kaynakayan anatomi kitapları, burçlarla ilgili küçük cep kitapları ve ciltlerce ansiklopedi vardı. Roman kitaplarının, seyahat günlüklerinin, coğrafya atlaslarının ve felsefe öğretilerinin sıra sıra dizildiği rafları geçti, her cildi teker teker incelerken Moore Ailesi'nin atalarının bu koltuklarda oturup tavana çizilmiş büyük soy ağacına baktıklarını hayal ediyordu.

Sonra nihayet aradığı şeyi buldu. İnatla aramasının karşılığı uzun ve dar bir kitaptı. Fas kırmızısı bir deriyle kaplanmıştı.

Zarif ve sade harflerle yazılmış başlığında şunlar okunuyordu: *Gerçeklerden Kaçmanın Yolları. Anahtarlar, Asma Kilitler, Gizli Geçitler & Kaçış Mekanizmaları.*

Küçük bir koltuğu rafın altına çekti, üzerine çıktı ve kitabı eline aldı. Kapağına yerleştirilmiş yuvarlak aynayı da bu şekilde fark etti.

Tam o sırada Julia da elinde *Unutulmuş Diller Sözlüğü* ile odaya girmişti.

“Rick biraz gecikecek,” dedi kardeşinin yanına gidip halının üzerine çökerken. “Sen neler buldun?”

Jason ona cevap vermedi. Sayfalarını çevirmekte olduğu kitabın etkisi altına girmişti. Uzun ve dar sayfalar kağıt mendil kadar ince ve su mermeri rengindeydiler. Ne beyaz ve ne de

griydiler ve ortalarından geçen zarif bir çiçek deseniyle iki sütuna ayrılmışlardı. Zaman zaman karınca duasını andıran küçücük yazılara siyah-beyaz çizimler eşlik ediyordu. Bu resimlerde çetrefilli asma kilitler, envai çeşit anahtarlar ve gardıropların, sandıkların ya da odaların içinde saklı gizemleri ortaya çıkarmaya yarayan mekanizmalar betimlenmişti. Her çizime ok ve sayılardan oluşan ve nasıl çalıştığını açıklayan örümcek ağını andıran yazılar eşlik ediyordu: Örneğin bir şamdanın içine yerleştirilmiş bir numaralı kolu indirirsen iki numaralı makaraya bağlı bir ağırlığı harekete geçiriyor ve bu şekilde üç numaralı dayanak noktasını serbest bırakıp o ana kadar basit bir ayna olduğunu düşündüğün dört numaralı kapının açılmasını sağlıyordun.

Jason kaşlarını çatarak pür dikkat, kendi kendini imha etmeden önce tek bir kez açılabilen “Voronoff” şifreli asma kilitini açmaya yarayan mekanizmaları incelemeye başladı ve gözleri hayretten büyüyerek kendine özgü dişleri olan “Coquebrune” anahtarının Fransız asilzadeleri tarafından değerli mücevherlerini saklamak için kullanıldığını öğrendi.

Çevirdiği her sayfada zincirlerle ve asma kilitlerle, define sandıkları ve gizli kapılarla, döner kapılarla ve saklı merdivenlerle karşılaşan Jason, “İnanılmaz...” diye mırıldanıyordu.

Sonra aniden aklına bu kitabı neden aradığı geldi. Arka kapı açtı ve arayışına yeniden en arkadaki dizinden başladı.

Kitap ayrı ayrı yazarlar tarafından yazılıp çizilmiş, birbirinden farklı birçok makaleden oluşuyordu. Kitabı kız kardeşinin de görebileceği gibi ortalarına açan Jason görünür bir neden olmadan seçilmiş gibi görünen yazar isimlerinin üzerinde parmağını gezdirdi, ta ki şu isme kadar: *Raymond Moore. Corn-*

wall'daki sekiz kapının kısa tanıtımı. Bir dahinin merakı ve hırsızın düşü. Sayfa 223.

Oğlan, "Sekiz kapı!" diye bağırdı ve 223'e ulaşmak için hızla sayfaları çevirdi.

Julia ise "Raymond Moore..." diye mırıldanarak gözleriyle tavandaki soyağacını tarıyordu. Onu, Ulysses Moore'dan başlayıp ailenin en eski atası Xavier Moore'a gelinceye dek dallardan sarkan bütün isimler arasında aradı. "İşte orada!" diye bağırdı, Raymond'ı bulur bulmaz. Ulysses'tense Xavier'e daha yakındı. Madam Fiona denilen biriyle evlenmişti.

Julia onunla eski ev sahibi arasında kaç kuşak olduğunu saydı. Sonra da, "En azından dört yüz yıl önce yaşamış birinden bahsediyoruz," dedi.

"Leonard Minaxo da bana ondan bahsetmişti," diye karşılık verdi Jason.

"Raymond Moore'dan mı? Hangi ara?"

Jason, "Dün," diyerek anlatmaya başladı. "Kaplumbağa Parkı'nın girişinden geçerken bana parkın Moore'lar tarafından tasarlandığını anlattı: Raymond, demişti tam olarak." Ve bunu söyler söylemez makaleyi izleyen ismi işaret edip, "O kadar emin olmasam da Leonard galiba ağzından Raymond'ın kendi akrabası olduğunu kaçırmak üzereydi."

"Öyleyse deniz feneri bekçisi..."

Jason kız kardeşinin cümlesini bitirmesine gerek kalmadan "Aynen öyle," dedi ve konuşmaya son verip makaleyi okumaya başladı.

Makale yazıldığı döneme uygun olarak süslü ve şaşıla bir dille kaleme alınmıştı. Ulysses Moore'un akrabasının bitmek

tükenmek bilmez bir girişle başlayan yazısı hemen ardından başlıkta sözü edilen konuya giriyordu. Özetle yazıda kuzey Cornwall'da sadece deniz yoluyla ulaşılabilen huzurlu bir sahil kasabasında bir dizi acayip anahtar deliği olduğu bilgisine ulaştığını anlatıyordu. Ardından Raymond bunları titizce bölümlere ayırıyordu. Bölgedeki öteki mekanlar gibi büyümlü bir yer olmasına rağmen, kasabada birkaç tane taş yapının dışında dikkat çekecek önemli hiçbir şey yoktu.

Julia, Raymond'ın Kilmore Koyu adını kitapta asla geçirmemekte ve onu öteki kasabalara bağlayan yollar olmadığını, ulaşımın sadece tekneyle sağlandığını vurgulamakta ne kadar isticrarlı davrandığına kardeşinin dikkatini çekti.

Sekiz tane anahtar deliği kasabadaki çeşitli yapıların içlerine birer tohum gibi gömülmüş kapıların üzerlerine yerleştirilmişti. Kapıların bir tanesi postanede, bir tanesi baykuşların romantik evinde, bir tanesi bir balıkçının barakasında, biri ahırda, biri tepenin zirvesindeki antik tapmakta, biri Beamish adındaki bir fabrikada, biri nöbetçi kulesinde ve sonuncusu da deniz fenerindeydi.

Makalenin yazarı bu kapılardan hiçbirinin kasabanın temsili bir binasında bulunmadığına dikkat çekiyordu. Örneğin nasıl oluyor da bir kilisede değil de, ismi bile olmayan binalarda bulunuyorlardı? Hatta kapılardan bir tanesi etrafını çevreleyecek duvarlardan bile mahrumdu ve bir vagonun arkasına konulmuştu.

Kapılar kalın keresteler kullanılarak yapılmışlardı. Koyu renkli ve çok sağlamdılar. Ancak sekiz kapıdan biri ötekilerden daha eski gözüküyordu ve daha çetrefilli bir kilidi vardı. Bu kapı uçurumun tepesinde eski bir Roma yapısı olan nöbetçi ku-

lesinin duvarına eklenmişti.

Resme bakınca Argo Villası'ndaki Zaman Kapısı'nın kilidini tanıyan ikizler tüyleri ürpererek geri çekildiler.

“Öyleyse... bu ev eski Roma kulesinin yerine mi yapılmış?” diye sordu Julia.

“Eski bir nöbetçi kulesi,” diye düzeltti Jason ve yüksek sesle okumaya başladı: *“Bu kapıların akıl almaz kilitlerinin bakıma ihtiyaçları olmadığı gibi boyunduruklardan, ağırlıklardan ve sürtünme kuvvetinden bağımsız çalışırlar. Adeta suyun dokusunu andırırlar. Kapılar kadar yapıldıkları malzeme de aynı ilgiye şayan bir harikalıktadır. En kesin sonuç veren kimyasal analizler bile alaşımındaki istisnai metalleri ortaya çıkaramamıştır. Kapıların yapısını anlama konusunda benim az miktarda yaptığım deneylere göre bu alaşımın en büyük kısmını altın oluşturmaktadır. Bunun dışında cıva hariç başka hiçbir element kullanılmamıştır. Mekanizmalar ise ne kırılganlık ne altının ısını belirlemek için yapılan testlerden birine cevap verdi. Gene de araştırmayı derinleştirmek isteyen biliminsanları benim hazırladığım sonuçların gösterildiği tabelaya bakabilirler (tablo 3).”* Jason bir nefes alıp okumaya devam etti: *“Yukarıda belirtilen mekanizmalar, tutacak kısımlarına fantastik hayvan şekilleri oyulmuş zarif anahtarlarla harekete geçirilir. Araştırmam çerçevesinde bu anahtarlardan beşini inceleme şansını buldum, burada çizimlerine de yer veriyorum (tablo 5): At, kedi, aslan, büyük bir deniz balığı ve acayip bir maymun. Anahtarların kesin sayısının on bir olduğu çıkarsamamın doğru olduğu fikrindeyim: Dördünün kuledeki kilidi açtıklarını düşünüyorum, geriye kalan yedi anahtar ise kasabadaki öteki kapıları açıyor. Anahtarların hangileri oldukları ise*

hala gizemini koruyor.” Burada “Dur bir dakika...” diyen Jason okumaya ara verdi. Eline bir kalem alıp Raymond Moore tarafından belirtilmiş anahtarların isimlerini, kendi bildikleriyle beraber kağıda geçirmeye başladı. Sonunda ortaya şu sonuç çıkmıştı:

At

Kedi

Aslan

Büyük bir deniz balığı (balina?)

Alligator

Çalıkusu

Kurbağa

Kirpi

“Sekiz anahtar. Geriye üç tane kalıyor.”

“Ve dört tane kapı,” diye ekledi Julia. “Argo Villası, Bayan Biggles’ın evi, Aynalar Evi ve Tombul Pastanesi dışında.”

“Bak, Raymond kapılardan birinin deniz feneri kulesinde olduğunu söylüyor...”

“Doğru.”

“Gene de geri kalan yerleri belirlemek çok zor... Balıkçı barakası ya da Beamish fabrikası neye karşılık geliyor olabilir acaba?”

“Rick’e sorabiliriz,” diye önerdi Julia.

Jason düşüncelere dalmıştı. “Kapıların hepsi Oblivia’nın bizden çaldığı haritada gösterilmişti,” dedi bir süre sonra.

“Belki de Eski Mısır’da güvende olacağını düşündüğü için birisi onu oraya saklamıştı.”

"Tıpkı o birisinin bütün anahtarları başka bir yere saklamış olduğu gibi."

"Kara Volkan'dan mı bahsediyorsun?"

"Sonunda jeton düştü," dedi Jason ve öteki sayfaya geçti.
"Anahtar ustası."

Raymond Moore'un makalesi bir süre sonra anahtarlar ve neden kulplarında farklı hayvanların şekilleri kullanıldığına dair teferruatlı birkaç varsayım ile sona eriyordu. Ancak son sayfada ikizlerin nefesini kesecek bir çizim vardı.

İlk Anahtar.

Çocukların elindekilerden hiçbir farkı yoktu. Tutacak yerine oyulmuş hayvan şekli dışında: Üç kaplumbağa.

"Tabii ya, kaplumbağalar! Nasıl oldu da daha önce düşünemedik?" diye bağırды Jason.

Çizimin altında Raymond Moore'un bir açıklamasına yer verilmişti: *"Anahtarların ve kapıların şekilleri üzerine yaptığım derin incelemeler sonucu hepsinin aynı ustanın elinden çıktıklarına kanaat getirdim. Veyahut aynı ana tasarıya sadık kalarak kendi eşsiz anahtarlarını yaratan ve bu mekanik mücevherleri ortaya çıkaran bir grup hünerli zanaatkar olabilirler. Kasabada hiç kimse, tek bir kişi de olsa bir grup zanaatkar da, hatta belki kaplamacılık yapan ve başka kimse tarafından bilinmeyen bir sanatın ustası olmuş antik bir toplum bile olsalar bu kapıların tasarımcılarını tanımıyor. Ama içinde bütün anahtarların bulunduğu büyük resmi görebiliyorum ve bu resim tek bir şeyi işaret ediyor: Ben ona İlk Anahtar diyorum. Çünkü bu anahtar size açıkladığım sekiz kapının tümünü birden açıp kapayabiliyor.*

İlk Anahtar var ya da bir zamanlar var olmuştu. Çünkü onun varlığından en az öteki anahtarların biçimleri ve boyutlarından emin olduğum kadar eminim. Ve tutacağına üç tane kaplumbağa oyulmuş. İşte bu şekiller kapıları yapanların imzaları, parmak izleri ve armaları: Üç kaplumbağa, hem denizde hem de karada yaşayabilen barışçıl ve bilge hayvanlar, uzun bir hayatın kaşifleri. Siz sevgili okurlar, sizin göreviniz bu sembollerin manasını anlamaktır.”

“Üç kaplumbağa kapıların kurucularının sembolleri,” diye özetledi Jason.

“Uçurumun altındaki mağarada onları gördük,” dedi Julia.

“Ayrıca parkta da heykelleri vardı. Oranın adının Kaplumbağa Parkı olmasına şaşmamalı.”

“Ve parkın Raymond Moore tarafından yaptırıldığına da...”

İkizler yaptıkları büyük keşfin üzerine kendilerine gelebilmek için bir süre sessiz kalıp düşündüler.

Julia bir süre sonra, “Sen kapıları yapanların Moore Ailesi’nden olduklarını mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Jason başını salladı. “Hayır. Öyle düşünmüyorum. Ya da daha doğrusu emin değilim,” diye cevap verdi.

Gözü hala İlk Anahtar’ın ve tutacağındaki üç kaplumbağa şeklinin üzerindeydi.

Fakat bir anda koridordan gelen ayak sesleriyle irkildiler. Anneleri onlara doğru yaklaşıyordu.

Jason hiç tereddüt etmeden kitabı kapadı ve ayağa kalkıp, “Harekete geçmeliyiz,” dedi.

“Nereden başlayacağız?”

“Bu anahtarı bulmalıyız. Bu yüzden de öncelikle Kara Vol-

kan'a ulaşmamız gerek.”

“Peki ama nasıl?”

“İlk iş gidip Nestor’la konuşalım.”

Defter:

BEŞ

Bağlık:

MARCO POLO'YU
ZİYARET

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

11

Peter Dedalus'un mekanik gondolu kanalların arasında kayarcasına seyrediyordu. Görünüşe göre ne küreği ne de motoru vardı. Fakat işin aslı Kilmore Koyu'nun satçısı sandalın siyah gövdesinin altına pedalla çalışan basit bir mekanizma monte etmişti ve kış tarafta rahat rahat oturup pedallı çevirerek yol alabiliyordu.

Gondol ağır ağır Büyük Kanal'ı geçti ve burnunu Rialto'ya çevirdi. Sisten örülmüş gri hamaklar kanalın üzerine asılmışlardı.

"Venedik sabahları harikulade oluyor, sence de öyle değil mi?"

Oblivia bunu düşünemeyecek kadar sıkılmıştı. Gondolun burnunda sinirli sinirli oturuyor, bu ıslak ve çürümüş şehrin büyüleyici güzelliklerine yüzünü çevirip bakmıyordu bile.

"Ne zaman anlatmayı düşünüyorsun?" diye sordu altından geçtikleri belki bininci köprüye kafasını çarpmamak için eğilirken.

Peter gondolu yavaşlattı ve karşısında oturan sinirli kadına sadece suda yolculuk edenlerin görmesi için köprünün altına kazınmış yazıyı gösterdi. "Bazı şeyleri sadece doğru yerden bakmayı öğrendiğinde bulabilirsiniz," dedi durgun bir sesle.

Oblivia, "Rica ederim teknelerle ilgili bilgini kendine sakla," diye patladı. "Ve sadede gel."

"Sadede mi geleyim Oblivia? Sadede gelirsek eğer, doğru anahtar elinde değilse doğru kapıyı açamazsın."

Kadın alay edercesine, "Bunu bana mı söylüyorsun?" diye yanıt verdi. "Kedili anahtarı nasıl kullanacağımı öğrenmek uğruna yıllarımı harcadım. Ve onunla ne yapacağımı neredeyse sa-

dece şans eseri buldum.”

“Bana anlattığın önemsiz bir hikayeye göre anlaşılan bu öyle bir şansmış ki seni dosdoğru kasabadaki sekiz kapının da işaretlendiği bir haritaya götürüvermiş.”

“Dosdoğru demek yanlış olur...” diye karşılık veren Oblivia’nın aklına Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı ve oranın canavar sahibi gelmişti.

“Öyleyse kapılardan birinin Argo Villası’nda bulunduğunu biliyorsun.”

“Dönüp dolaşıp aynı yere gelme niyetindeysen Peter, kendini şu deli zırvası sandaldan aşağı at da biraz eğleneyim!”

Bu cevaba karşın saat ustası önüne çıkan bir gondolu geçmek için daha hızlı pedal çevirmeye başladı.

Oblivia devam etti: “O evi avucumun içine alabilmek için yıllarca uğraştım. Ama önce sahibi sonra da bahçıvanı beni sürekli engellediler.”

“Az önce söylediğim nedenden ötürü,” diye belirtti Peter. Upuzun süren birkaç dakika boyunca ağzını açmadı ve dikkatlice ne demesi ve ne dememesi gerektiği üzerine düşündü. Sonra yıllardır kalbinde taşıdığı büyük bir ağırlığı bir anda kaldırıp atarcasına, “Çünkü Argo Villası’ndaki... basit bir Zaman Kapısı değil. En eski Zaman Kapısı,” dedi. Sonra fikrini değiştirmemek için tek bir nefeste, “Bir anahtar değil de dört anahtarla açılan ve varış limanını her zaman değiştirebileceğin tek kapı,” diye ekledi.

“Nasıl yani?”

“Raymond Moore’un düşündüğü oldukça özel bir mekanizmayı kullanarak, tiyatro ve sahne dekorları hayranı olan dahi kuzeni William’in geliştirdiği bir gemi sayesinde.”

Oblivia aniden dikkat kesilmişti. “Hangi gemiden bahsediyorsun?”

“Argo Villası birçok sürprize gebedir. Çağlar boyunca duvarlarının ardında bilardo masasındaki delikler gibi birçok gizli geçit açılmıştır.”

“Bayılırim gizli geçitlere!”

“Sen onu bir de bana sor...” Peter üzüntü veren derin düşüncelere dalmıştı. Fakat ondan beklenmedik bir güvenle aniden kabuğundan sıyrıldı ve her şeyi anlatmaya başladı: “Örneğin bir tanesini bulmak için kütüphanede tarih kitaplarının bulunduğu raftaki pirinç levhaları çevirmek yeterlidir.” Sonra artık sayısını unuttuğu itiraflarına birini daha ekledi: “Ama bu geçit seni hiçbir yere götürmez,” diyerek altını çizdi. “Sadece bir oyun. Gerçek geçitler ötekiler...”

“Ötekiler mi Peter?”

“Elbette: O evin altı bitmek tükenmek bilmez tünellerle kaplıdır ve bunlar seni büyük bir mağaraya götürür. Gene de...” Bu sefer Peter tam zamanında sustu, sonra anlatmaya devam etti: “Mağarada bir gemi var... ve gemiyle ikinci bir kapiya ulaşıyor. Bu kapiysa ulaşabileceğin öteki mekanlara açılıyor... kasabadaki Zaman Kapıları’nın açıldığı öteki yerlere.”

Peter konuştuğu Oblivia’nın gözleri sokak lambaları gibi ışıldamaya başlamıştı. “Şimdi anladım! Demek o sümüksüklüler her yerde bitivermeyi böyle başarıyorlardı. Mısır’da... ve burada Venedik’te. Argo Villası’ndaki kapı, öteki kapıları idare ediyor.”

“Hangi sümüksüklülerden bahsediyorsun sen?” diye sordu Peter.

Oblivia, “Boşver,” diyerek onu susturdu, fakat kendi kendine konuşmaya devam etti: “Öyleyse anahtarların dördü o ba-

caksızların elinde...”

Saat ustası hala, “Hangi bacaksızlardan bahsediyorsun?” diye ısrar ediyordu.

Hor gören gözlerle bakan Oblivia kısaca evin satışı ve Covenant ikizleriyle ilgili bildiği az buçuk bilgiyi Peter’le paylaştı.

“Ama...” diye sordu anlattıktan sonra, “Kara Volkan’ın Argo Villası’ndaki dört anahtarı da yanında götürmüş olması gerekmiyor muydu?”

Peter, “Aslına bakarsan öyle yapması gerekiyordu,” diye cevap verdi. “Ama daha fazlasını bilmiyorum, çünkü o Kilmore Koyu’ndan ayrılmadan önce ben kaçtım.”

Oblivia’nın beyni fikir değirmeni gibi fır fır dönmeye başlamıştı. Eğer Argo Villası’ndaki kapıdan geçerek öteki kapıların açıldığı yerlere ulaşıyorsa... “O evi satın almam gerektiğini biliyordum!” diye feryadı bastı.

Peter incecik bir sesle, “Farz edelim ki Kara Volkan’ı takip etmek istiyorsun...” diyerek onu susturdu. “Bunun tek yolu Argo Villası’ndaki Zaman Kapısı’nı kullanmak.”

“Nereye gitmek için? Sen Kara Volkan’ın nereye sığıştığını biliyor musun?”

“Atlı anahtar atlı kapıyı açar,” diye cevap verdi Peter Dedalus. “Ve atlı kapı büyülü bir bahçeye açılır.”

“Yani?”

“Bak...” dedi saatçi.

Mekanik gondol oldukça dar bir kanala sapmıştı ve üzerinde kime ait olduğu yazmayan, büyük avlulu bir evin yanından geçiyordu.

“Büyülü bahçe burada mı?” diye sordu Oblivia.

Peter, “Ah, hayır...” diyerek kıkırdadı. “Bu Marco Po-

lo'nun doğduğu ev. Aslında evin onun olup olmadığından kimse emin değil ama Venedikliler böyle düşünmekten hoşlanıyorlar.”

“Bu adamın büyümlü bahçeyle ne alakası var?”

“Alaka, alaka... Çünkü içinde zümrüt derelerin aktığı ve gökten altın sularının yağdığı bu harikulade ve bereketli bahçenin var olduğunu anlatan Marco Polo'nun ta kendisiydi.”

Oblivia, “İlginç,” diye mırıldandı.

“Bir krallık kadar büyük bir bahçe. Doğu'da bir yerlerde ya da Etiyopya'da... ya da kim bilir nerede? Kimse orayı ziyaret etmemiş. Marco Polo bile Milyon adlı anı kitabında sadece dinlediği sesleri anlatıyor.”

“Beni ilgilendiren tek bir milyon var, o da para tomarları halinde,” diye karşılık verdi Oblivia. “Ama sen anlatmaya devam et.”

“Çoktan bitirdim. Kara Volkan'ın Kilmore Koyu'nun anahtarlarını saklamak için oraya gittiğine inanıyorum. Ve onları ele geçirmek istiyorsan tek yol Argo Villası'na girmek.”

Üst üste dizili kitaplardan oluşan bir sütunun öbür tarafına geçen Calypso neredeyse çığlığı basacaktı. Dükkanda müşteri olmasını beklemiyordu. Tek bir ses duymamıştı. Kapının üstündeki çingırak saatlerdir kıpırdamayarak bunu kanıtlıyordu.

Bir adım geri attı ve kalbinin kaburgalarından dışarı fırlamasını engellemek istercesine elini göğsüne bastırdı. Sonra sırtını duvara yasladı ve kendi kendini sakinleştirmek için yavaş yavaş nefes alarak, “İçeri girmek için izin almak da yok, ha?” dedi.

Karşısındaki gülümsedi. Çekingen ve titrek bir gülüş. Göz

bandının altındaki gözünü kaşıdı ve hantal hantal özür dilemeye çalıştı. “Beni mazur gör. Yalnız yaşamak insana görgü kurallarını unutturuyor.”

Calypso son bir kez daha paylarcasına adama baktı ve yapması gereken şeyi hatırlayıp öteki tarafa geçti.

“Ne istiyorsun Leonard?” diye sordu lafı dolaştırmadan. “Bu günlerde seni kitapçada son yıllarda gördüğümünden daha çok görür oldum.”

Adam, “Bizi buldular,” diye cevap verdi.

“Kim bizi buldu? Ve ne buldu?”

“Çocuklar. Londra’dan gelenler.”

“Sevindim.”

“Ben sevinmedim.”

Calypso adamı süzdü. “Buraya kadar bana bunları söylemek için gelmiş olamazsın. Üstelik yerleri çamur ettin.”

Leonard Minaxo’nun yüzü nedensiz yere aydınlandı. “Kepçeyi bir kez daha çalıştırdım. Tıpkı eski günlerdeki gibi.”

Kadın başını salladı. Ancak ifadesi donuklaşmıştı. “Sakın bana yine başladığınızı söyleme!”

“Ama öyle.”

“Hangi yolda?”

“Londra’ya giden yol.”

“Lanet olsun, Leonard!” diye bağırdı kadın. “Gene mi dünyanın geri kalanından soyutlandık?”

Deniz feneri bekçisi devasa ellerine bakıp, “Birkaç gün için evet,” diye yanıt verdi. “Nasıl olduğunu bilmek ister misin?.. yolun ortasına yığılmış iki ağaç ve çok düzgün açılmış çukurlar...”

Calypso son gelen kitaplar arasından İkinci Dünya Savaşı

zamanında geçen bir gerilim romanını seçti ve vitrinin ortasına yerleştirdi. “Öyleyse yolu düzeltmesi için Fred Ayaktauyur’un kardeşini çağırmalıyız.”

“Çoktan çağırdım. Fred’i uyardım.”

“Leonard bu deliliğe neden yeniden başladığınızı bana açık-lar mısınız? Neden başladığınızı desem daha doğru olur belki de? Kendi başının dikine gitme konusunda üstüne yok, öyle değil mi?”

“Hayır. Calypso, beni dinle... Çocuklar o yaştaki halimizi andırıyorlar. Aptal değiller.”

“Bunu okumaları için verdiğim kitapları geri getirdiklerin-de sana söylerim.”

“Ellerinde kitaplardan fazlası var.”

“Öyle mi? Başka ne var peki? Batan tekneler, tüpler ve tu-tulmalar mı?”

Leonard Minaxo, “O çocuklar bende... yeniden başlama is-teği uyandırdılar,” diye açıkladı. “Genç Banner’in çalıyı andı-ran kırmızı saçlarını gördüm, sonra anahtarları ve Vene-dik’i...”

“Yolculuğa mı çıktın?”

“Evet. Yeniden yolculuğa çıktım. Ve daha önce hiçbir za-man gerçeği ortaya çıkarmaya bu kadar yakın olmadığımın far-kına vardım.”

“Üzerinden yıllar geçti.”

“Ötekiler bu işi bıraktılar ama ben asla, Calypso. Ben neler olduğunu bilmek istiyorum. Ben devam ettim.”

“Seninki bir saplantı çünkü.”

“Çok yaklaştık, bana inan.”

“Ve ben de sana uzaktan yakından yaklaşmadığını söylüyo-

rum. Şimdi en iyisi git de bir banyo yap!”

Minaxo kitabevinin ortasında hareketsiz kaldı, ta ki dükkanın ufak tefek sahibesi ellerini beline koyup endişeli gözlerle, “Leonard, neden buraya geldin?” diye soruncaya kadar.

Adam cevap vermeden önce birkaç kez ağırlığını bir bacağından ötekine verdi durdu. Fakat en sonunda, “Seni kurtarmak istemiştım,” diye fısıldadı.

“Leonard... hayır...” diye mırıldandı Calypso içinde derin bir üzüntü barındıran sesle.

Deniz feneri bekçisi, “Denize dönüyorum. Aramaya devam edeceğim,” dedi son kez ve hızla dönüp dükkandan çıktı.

Bu kez kapıdaki çingirak çılgınca ötüyordu.

Defter:

BEŞ

Bağlık:

MİSAFİR

Tasarımcı:

Bölüm:

12

ADRES DEFTERİ

Julia'dan gelen telefonun ardından Rick annesine veda edip evden çıktı. Babasının aldığı saati bisikletin gidonuna taktı ve Salton Uçurumu yoluna koyuldu. Yokuş boyunca bir yandan pedallara sonuna kadar asılıyor diğer yandan bu öğleden sonra öğrendiklerini düşünüyordu. Annesine Leonard Minaxo ve Kara Volkan hakkında neler bildiğini sormuştu ve şimdi Julia ile Jason'ı tekrar göreceği anı iple çekiyordu. Pek de elle tutulur şeyler değildi öğrendikleri: Leonard her zaman az konuşan sessiz bir deniz ayısı olmuştu. Ne ailesi hakkında bir şey biliniyordu ne de deniz feneriyle neden onun ilgilendiği hakkında bir fikirleri vardı. Kasabada ona güvenen çok az kişi kalmıştı ve Rick'in babası da bir zamanlar ona güvenenlerden biri olmuştu. Kara'ya gelince o da mükemmel bir yalnız adam örneğiydi: Kilmore Koyu'nun son kondüktörü uzun yıllar boyunca istasyonun üst katında yaşamıştı. Demir yolu kapandığındaysa kasabayı terk etmişti. Hepsi bu kadar. Ama Rick'in iyimserliği söz konusu olduğunda, bu da bir şeydi.

İlk dönemecin ardından Rick hızını artırdı. Aşırı heyecanlı geçen, keşif, kovalamaca ve alevlerle dolu bu üç günün ardından kendini formda hissediyordu. Ve Cornwall'ın kaprisli hava durumuyla ya da bağrında tuzlu deniz köpüklerini taşıyan amansız rüzgarıyla bağdaşmayan bir şeyler onu mutlu ediyordu. Sanki aynı bisiklette onunla beraber pedal çeviren görünmez birisi daha vardı. Ona güç, güven ve huzur veren birisi. Hem kendisinin hem de annesinin büyüyebileceği yolu gösteren birisi.

Argo Villası'nın büyük bahçe kapısına ulaştığında Rick yü-

rümeye başladı ve bisikletini mutfağın kapısının yanına bıraktı. Önce Jason'ın adını seslendi, sonra da sesindeki fark edilemeyecek kadar küçük titremeyi bastırarak Julia'ninkini. Titremenin nedeni çok açıktı: Rick daha önce hiçbir kızı öpmemişti.

Ve her ne kadar bir an süren alelacele ve çalıntı bir öpücük de olsa Julia gözlerini tekrar açıncaya kadar geçen süre aklına bir daha silinmeyecek şekilde kazınmıştı.

Argo Villası'nın düzinelerce kapısının birinden ortaya çıkıveren Bayan Covenant, "İyi günler!" diyerek ona selam verdi. Zayıf bir kadındı ve saçları dağılmıştı.

Rick tüm terbiyesini takınarak kadına selam verdi ve çocukların nerede olduklarını sordu. Böylece biraz evvel Nestor'la beraber kumsala indiklerini öğrenmiş oldu.

Kendisini beklemediklerini öğrenen Rick gıpta ve düş kırıklığıyla karışık duygular içinde dönüp basamaklara doğru yürümeye başladı. Sonuçta Argo Villası kendi evi değildi, taş basamaklar ve kayalıkların kolları arasında bir yelpaze gibi açılan bembeyaz kumlu özel plaj da. Nestor, onun ismini Jason ve Julia'nınkiyle beraber Kilmore Koyu Şövalyesi olarak telaffuz etmiş olsa da o, evde her zaman bir yabancı olarak kalacaktı.

Evi Covenant ikizlerinin düşündüğünden çok daha fazla seven bir yabancı.

Jason ve Julia'nın annesi kızıl saçlı oğlanın basamakları inerek gözden kaybolmasını bekledi, sonra yüzünde bir gülücükle eve geri döndü. Zemin katın koridorundan geçerken "İyi bir çocuk," diye düşünmekteydi ki, sol tarafındaki aynayı görüp durdu. Kendine bakmak için aynaya yaklaştı.

Bakmasıyla “Anneciğim!” diye bağırması bir olmuştu. Bir süre durup dağılmış saçlarına, gözlerinin etrafındaki yorgunluk halkalarına ve eski bir elbise gibi solmuş derisine baktı. Kendine çeki düzen vermeye çalıştıysa da aynanın ona cevabı kesinlikle hayırdı. “İşte taşındığında bunlar oluyor,” dedi kendi kendine.

Hızla arkasını döndü ve telefona ulaştı. Kocasının numarasını ezbere çevirdi ve durup hattın düşmesini bekledi. Ama nafile. Kocasını mimarla beraber kayıp bir yolda içi mobilyalarıyla dolu kamyonu ararken hayal etti ve buna rağmen gülümsedi. Belki, diye düşündü Bayan Covenant, acele işe gerçekten şeytan karışıyordu. Londra’nın hayhuylu yaşamını unutmuş ve şehrin en sakin olduğu zamanları düşünmeye başlamıştı. Kasabanın huzurlu havasına kapılmak gerekiyordu, bir çevre edinmek... Ama nereden başlamalı?

Kadını içgüdüleri ona hemen bir cevap buldu. En kurnaz ifadesini takındı ve bir telefon defteri ya da ona benzer bir şey bulmak umuduyla telefonun yanındaki çekmeceleri karıştırmaya başladı.

Sonunda eline güneş sarısı kapağının üzerine suluboyayla bir sahil kasabası resmi çizilmiş bir defter geldi. Kapağı açtı. Sayfalar bir kadına ait olduğunu düşündüren zarif bir el yazısıyla yazılmış isimler ve karşılarında da telefon numaralarıyla doldurulmuştu.

“Eski ev sahibinin telefon defterini incelemekle başlayabilirim,” diye düşündü Bayan Covenant, biraz da kendinden utanarak.

Ancal Penelope Moore’un el yazısının tanıdık bir tarafı vardı ve not edilmiş telefon numaraları onda sayfaları çevirme is-

teği uyandırıyordu.

Bayan Covenant aradığı şeyi içgüdüsel bir şekilde bir anda karşısında buluverdiğinde ağzı kulaklarına vardı:

Kuaför: Geraldine Mainoff, En İyi Kalite Saç Yapımı (Pazartesileri eve geliniz.)

Evin etrafındaki ağaçlar insana hoş bir huzur veriyordu. Bayan Covenant etrafına bakındı sonra numarayı çevirip bekledi. Gwendaline üçüncü çalıştan sonra telefonu açtı.

Deniz tarafından bakıldığında Salton Uçurumu'nun kayalıklarındaki basamaklar tıpkı yara izlerini andırıyordu. Ani kıvrılmalarla dimdik aşağı iniyorlardı ve basamaklar çarpan dalgalarla ıslak ve kaygandılar.

Rick, birkaç gün önce Jason'ın başına gelen kazayı unutmuş gibi koşarcasına basamakları inmeye başladı. Güneş, püsküllü örtüleri andıran bulutlarla dolu gökyüzünün orta yerinde bembeyaz parılıyordu. Kanatlarını açmış martılar görünmez iplerle gökyüzüne asılmış gibi hareketsizce salınıyorlardı. Rick aşağılardan gelen bir sesin yankısını işitti ve bakmak için eğildi: Covenant ikizlerinin yanında duran Nestor'un beyaz kafası hemen tanınıyordu. Dikkatini vererek basamakları inmeye devam etti. Birkaç dakika içinde kumsala varmıştı.

Jason, "Rick!" diye bağırarak onu karşıladı. "Biz de tam senden bahsediyorduk."

"Sahiden mi?" diye gülümsedi arkadaşına. "Selam Nestor. Selam Julia." Kızla göz göze gelmemek için bilerek gözlerini kaçırdı. "Ne konuşuyordunuz?"

“Kürek çekmeyi bilip bilmediğini!”

Jason ve Julia Venedik’te başlarından geçenleri kısaca Nestor’a anlatmışlardı ve Rick’in gelişiyse Zaman Kapıları’nın sayıları ve hangi anahtara denk geldikleriyle ilgili öğrendiklerini de paylaştılar.

Rick anlatılanları ağzı bir karış açık dinliyordu.

Parmaklarıyla şu ana kadar ortaya çıkardıkları kapıları sayarken “Kilmore Koyu’nda bu kadar Zaman Kapısı mı var?” diye tekrar etti. “Peki ötekiler nerede?”

İkizler *Gerçeklerden Kaçmanın Yolları* adlı kitaptan yerlerin isimlerini not ettikleri kağıdı ona gösterdiler ve makalede okuduklarını bir bir anlattılar.

“Ama bu olağanüstü!” diye bağırdı Rick. “Sonunda Ulysses Moore’un ve arkadaşlarının kasabayı meraklı gözlerden korumak için neden bunca zahmete giriştiklerini anlayabiliyorum. Ancak şimdi bu kapıları teker teker bulmamız gerek!”

Jason uçuşunun tepesini gösterip, “Şu var ki...” diyerek açıklamaya başladı. “annem evde nöbet tutarken bisikletlerle kasabaya inmemizin yolu yok.”

“Anlıyorum,” dedi Rick. “Peki öyleyse nereden başlayacağız?”

İkizler gözlerini homurdanan ihtiyar bahçıvana çevirdi.

“Sen gelmeden hemen önce Nestor’a yangını ve Peter’in küle dönüşmüş olabileceğini anlatıyorduk.”

Rick, “Öyle,” diyerek umutsuz bir ifadeyle başını salladı. “Ama eğer öyle olduysa, Oblivia da ölmüş olmalı!”

Nestor hayır anlamında başını salladı. “Zannetmiyorum...”

“Emin olmanın tek bir yolu var,” dedi Julia. “Aynalar Evi’ne

giderek geri döndü mü yoksa Venedik'te mi kaldı diye kontrol edebiliriz.”

“Ya da gidip Kara Volkan'ın sakladığı anahtarları bulabiliriz,” diye ekledi Jason.

Bu ismi duyan Rick de eski tren kondüktörü hakkında öğrendiği birkaç bilgiyi onlarla paylaştı. Sonra üç arkadaş başlarını çevirip eklemek istediği bir şey var mı diye Nestor'a baktılar.

“O anahtarları alıp nereye gittiğini kesinlikle bilmiyorum,” dedi bahçıvan. “Ötekilerle yaptığı anlaşma, anahtarlarının tamamen güvende olmasını sağlamak için kimseye nereye gittiğini söylememesi üzerineydi. Kara, Moore'un eski bir arkadaşındı; ellerini kullanan bir sanatkardı ve kendine özgü bir tutkusu vardı: Fırınlara. Hangi nedenle olursa olsun, ister ekmek fırını, ister seramik ya da metalleri eritmek için kullanılanlardan... Onun için hiç fark etmezdi. Bir yerde yangın çıktı diyelim, oraya ilk Kara Volkan varırdı.”

“Yalnız mı yaşıyordun?”

“Ah, evet. Her zaman yalnız yaşamayı sevdiğini söyler dururdu. Etrafında sadece kendi eşyalarını ve kendi zamanını isterdi ve evliliğin zaman kaybından fazla bir şey olmadığını savunurdu. Ancak görüş alanına bir kadın girmeye görsün, Kara eşi benzeri görülmemiş iltifatları ardı ardına sıralardı. Görüntüsü hiçbir zaman en iyi silahlarından biri olmamıştı ama... nasıl kur yapacağını çok iyi bilirdi. İltifatlarıyla turnayı gözünden vururdu. Ve bu kadınların çok hoşuna giderdi.”

Julia yüzünü buruşturdu. “Öööğ... Ama kısa ve tombulmuş!”

“Bana inanın. Kelimeleri kullanmak konusunda ondan us-

tası yoktu. Ancak kadınlar bunun farkına varmazlardı. Gününün yarısını motor yağı içinde geçirmesini bile göz ardı ederlerdi. Kara sadece kalplerini kazanmanın onda bıraktığı tat için peşlerine düşerdi. Ancak dediğine göre bir defasında o da kalbini kaptırmış.”

“Kime?”

Nestor ne diyeceğine karar vermeden önce kendi kendine bir şeyler homurdandı, sonra anlatmaya devam etti. “Anlatıldığı gibi bir aşk değildi, ama... duyduklarıma göre bu kadın Bayan Biggles’ın kız kardeşi Clitennestra’yımış. Fakat kadın onun yüzünden kasabayı terk etmiş. Arkadaşlardı, aralarından su sızmazdı ve Clio ondan belki birkaç yaş daha büyüktü ama...” Bahçıvan başını salladı. “Ne kadar inkar ederseniz edin, başınıza gelenler aslında sizin istediğiniz şeylerdir. Gene de Kara Volkan’ın tek başına sürdürdüğü hayatını öğrenmek onu bulmanıza nasıl yardım eder bilmiyorum. Onun bir laf cambazı olduğunu ve büyük sanat eserleri yapmaktan hoşlandığını bilmeniz yeter. Argo Villası’nın verandasındaki balıkçı kadın heykelini de o yapmıştı.

Jason, “Tesadüfe bakın, o da bir kadın,” diye şaka yaptı.

“Öyle,” diye cevap verdi akli karışan Nestor. “Villanın bahçe kapısının tamir edilmesi gerektiğinde de o ilgilenmişti.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Ah, neredeyse otuz yıl olacak. Ben de bahçeyle ilgilenmeye o sıralar başlamıştım.” Nestor gözlerini bulutların hızlı hızlı kayıp gittiği ufka dikti ve devam etti: “Eski ev sahibi, Penelope’yle beraber gelip burada yaşamaya karar verdiğinde villa pek de iyi durumda sayılmazdı. Viran bir görüntüsü vardı. Çevresi çatlaklarla doluydu ve mobilyaların çoğu kullanılmaz haldeydi.”

“Ama... Moore’lar her zaman burada yaşamamışlar mıydı?”

“Her zaman değil,” diye cevap verdi Nestor. “Bu evde yıllarca kimse oturmamıştı.”

Merdivenin tepesindeki Ulysses Moore’un kayıp tablosundan hemen önceki son tabloyu hatırlayan Julia, “Öyleyse Ulysses’in babası da mı bu evde yaşamıyordu?” diye sordu.

“O da pek kalmadı buralarda. Ama bu yeri severdi ve gelip burada yaşamamasının tek sebebi kendi kararı değildi.”

“Kimin kararıydı?”

“Dedesinin.”

Yine tabloları gözünün önüne getiren Julia, “Askeri kıyafet giyen adam mı?” diye sordu.

“Evet o. Bakın, Ulysses’in babası bir Moore değilmiş. Başka bir aileye mensupmuş ve Mercury Malcolm Moore’un kızı Annabella Moore ile evlenmiş. Dedesi, kız olan tek bir toruna sahip olduğu için kendini asla affedemiyormuş, çünkü bu şekilde Moore hanedanlığının sonunun geleceğine inanıyormuş.”

Jason, “Her zaman derim. En büyük erkekler!” diyerek güldü.

Ancak Julia, “Şapşal,” diyerek onu susturdu.

“Annabella’nın oğlunun dedesinin soyadını alması konusunda anlaşmışlar, ama işler gene de iyi gitmemiş. Yeni evli çift gelip burada yaşamaya karar vermişler, fakat Annabella küçük Ulysses’i doğururken hayatını kaybetmiş.”

Çocuklar şaşkınlıkla, “Oh!” diye hep bir ağızdan bağırdılar. “Öyleyse Ulysses annesiz büyümüş.”

“Bu kadarla kalmamış: Yaşlı Mercury sevgili kızının bu evlilik yüzünden öldüğünü düşünmeye başlamış. Ulysses ve babasıyla görüşmeyi kesmiş. Zayıf karakterli ve hayalci bulduğu

bu adamdan nefret ediyormuş ve bir zamanlar ismi o kadar önemli olan çocuktan iğreniyormuş.”

Bu hüznü öykünün hararetine kapılan Julia, “Tüm bunları sen nasıl öğrendin?” diye sordu.

Nestor omuzlarını salladı. “Yıllar. Yıllar oldu. Ne zaman hatırlamak istemedikleri konularda konuşmak zorunda kalsalar dışarı çıkarlardı. Ne zaman villayla ilgili bir şey yapılması gerekse ihtiyarın her şeyi nasıl parçalara ayırdığını hatırlarlardı. Kilmore Koyu’nu yargılamak için dünyanın geri kalan kısmından ayrı olduğunu ve kaba saba balıkçılarla dolu olduğunu söylemek gibi bir şey.”

“Neyse ki bir şeyler değişmiş.”

Nestor ellerini kumlara daldırdı. “Öyle. Ve son iki Moore gelip buraya yerleşti.”

“Artık Covenant’ların zamanı,” dedi Jason hiç düşünmeden. “Ve Banner’ların. Kilmore Koyu’nun yeni Şövalyeleri bizleriz.”

Deniz kumsala vuran dalgaların uçlarını her seferinde biraz daha kırıyor ve yavaş yavaş medcezire hazırlanıyordu.

Rick, “Affedersiniz ama biraz evvel neden bana kürek çekmeyi bilip bilmediğimi sormuştunuz?” diye sordu.

Julia parmağını kaldırıp ona kumsalı dalgalardan koruyan kayalıkları gösterdi. “Çünkü ne Jason’ın ne de benim böyle bir becerimiz var.”

Kızıl saçlı oğlan sorgularcasına kıza bakıyordu. Julia açıklamaya devam etti: “Nestor bize şu kayalıkların ardında küçük bir sandal olduğunu söyledi. Kürekleri de varmış. Onu kullanarak kasabaya gidebileceğimizi düşündük.”

Rick'in gözleri korkuyla büyümüştü. Kayaların etrafındaki akıntılarla boğuşma fikri pek de hoşuna gitmiş sayılmazdı. Kulaklarına inanamıyormuş gibi, "Kilmore Koyu'na sandalla mı gitmeyi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Aynen öyle. Kürek çekebilir misin?"

"Aksi taktirde sizi ben götürüyüm," diyerek araya girdi Nestor. "Ancak elimizi çabuk tutmalıyız. Anneniz ortadan kaybolduğumu fark etmeden bahçeye geri dönmeliyim."

"Ona ne diyeceksin?"

Nestor, "Her zaman ne diyorsam onu," diye cevap verdi. "Benim görevimin size bakıcılık yapmak olmadığını. Ve eğer canınız kasabaya deniz yoluyla gitmek istediye, tek bildiğimin oraya yüzerek bile gitmiş olabileceğinizi..."

Julia başını çevirdi ve gözlerini köpüren dalgalara dikmiş denizi seyreden Rick'e baktı.

"Ne diyorsun?"

Hepsi de kayalıklara çarpıp batan gemilerle ilgili türlü hikayeler anlatıldığını bilirdi. Dalgalar gemileri kayalıkların üzerine atarlarmış. Acemi mürettebatın saplanıp kaldığı güvertenin omurgaları parçalanır, çatırdayarak ayrılan tahtaların arasından sipsivri kayalar fıskırırmış.

"Elbette kürek çekmeyi biliyorum," diye cevap verdi kızıl saçlı oğlan.

Nestor önlerinden yürüyordu. Topal bacağıyla beraber ıslak kayaların üzerinden dağ keçisi gibi çevik hareketlerle atlayarak uçurumun arkasındaki dev bir kaya kütesine ulaştı. Dar bir patika sayesinde kayanın yanına indi ve denize düşmemek için elleriyle kayanın üzerindeki çatlaklara tutunarak öteki tarafa geçti.

Kayalıklar burada bir çatı oluşturmışlardı ve taşlardan yapılmış bu koruyucu inin derinliklerinde, dikkatle bakılmadıkça görülmeyen küçük bir sandal ve kürekleri onları bekliyordu.

Bahçıvan, “Yardım edin de dışarı çekelim...” diye homurdandı. Ardından çocuklara rutubetten korumak için sandalın üzerini örten yelken bezini nasıl kaldıracaklarını gösterdi.

Az sonra sandal kumlara çekilmiş ve denize açılmaya hazır vaziyette bekliyordu.

Rick tahta küreklerin ağırlıklarını tarttı ve onları sandalın yanına yerleştirilmiş ağaç iskarmozlara geçirdi.

“Ne oldu?”

“Yok bir şey.”

Aynı anda Jason sandalın pruvasına yazılmış ismi fısıldadı: Annabelle.

Nestor, çocukların sandalı denize indirmelerine yardım ettikten sonra, “İki saat, en fazla üç saat içinde dönmüş olacaksınız, anlaşıldı mı?” diye buyurdu.

Jason ve Julia, dizlerine kadar gelen suyun içinde ayakta durmaya çalışıyorlar, ancak durmaksızın sandalın burnuna çarpan dalgalar dengelerini bozuyordu.

“Ama tüm bunları üç saat içinde halledemeyiz ki!” diye karşı çıktı Jason. “Zaman Kapıları’nın beşini birden bulmalı ve Kara Volkan’ın anahtarları nereye sakladığını öğrenmeliyiz. Ayrıca Oblivia’nın Venedik’ten dönüp dönmediğini de kontrol edecek ve deniz fenerine gideceğiz.”

“Neden deniz fenerine gidiyoruz?” diye sordu Rick. Ancak Julia ona öyle bir bakış attı ki, susması gerektiğini hemen anladı.

Nestor bu kuşku uyandıran bakışmaları umursamamış gibi görünüyordu. “Öyleyse önce ne yapacağınıza karar verin,” diyerek kısa kesti.

“Anahtarlardan başlayalım,” diye hepsi için karar verdi Jason. Islanmaması için gömleğini çıkardı ve sandalın içine fırlattı. Sonra son bir kez hızla sandalı denize doğru itti ve ötekilere binmelerini söyledi.

Rick kürekleri eline aldı ve başta biraz zorlansa da sandalı açık denize çıkarmayı başardı.

Nestor bir süre daha kıyıda bekleyip çocukların uzaklaşmalarını izledi.

Sonra dişlerinin arasından fısıldayarak, “O anahtarları hangi cehenneme sakladın ha, Kara?” dedi.

Deniz fenerinde Leonard Minaxo atına su veriyordu. İş bitince yeniden spiral merdiveni tırmanmaya başladı. Gözlerini basamaklardan ayırmadan yukarı çıktı ve fenerin hemen alt katma kurduğu atölyesine girdi. Önce otomatik aydınlatma sisteminin doğru olup olmadığını kontrol etti, sonra okyanus haritalarını incelemeye başladı.

Kilmore Koyu’nun bulunduğu körfezin üzerinde bazı noktalara küçük not kağıtları yapıştırılmış, rota hesapları yazılmıştı. Elini haritanın üzerinde gezdirerek bunları tekrar okudu.

Sonra masanın öbür tarafına geçti ve hayatı boyunca topladığı denizcilik hikayeleriyle dolu yüzlerce kitaptan birini, aramasına degecek bir bilgi kırıntısı bulmak umuduyla açtı.

Tekrar haritanın başına geçti, kocaman bir X çizdi ve parmağının ucuyla deniz feneri kulesinden başlayıp açık denize doğru iki deniz mili uzanan tahmini bir rota çizdi.

Saatine baktı. Acele ederse bugünün bir bölümünü değerlendirebilirdi. Belki tek bir dalış yapması ve ortamı tanınması yeterli olurdu. Ama hayatında bir kez olsun şans yüzüne gülmemişti. Şimdi de farklı olacağını hiç zannetmiyordu.

“Gene de çok yaklaştığım zamanlar olmuştu...” diyerek kendi kendini avuttu.

Denizlerle ilgili kitabı yerine bıraktı, okyanus haritasını rulo yaptı ve kolunun altına sokup aceleyle spiral basamakları indi. Ayağını yere basar basmaz patlayıcıları, siyah maskesini, paletlerini ve dalgıç kıyafetini aldı ve hepsini sırtına attı.

Fenerden çıkarak deniz kenarına indi. Burada onu küçük bir iskeleyle bağlanmış motorlu bir tekne bekliyordu. Güverteye çıktı ve patlayıcıları bir rafa yerleştirip geri kalan ekipmanını yere bıraktı. Dümenin yanındaki küçük masanın üzerine haritasını açtı, demir alarak motoru çalıştırdı. Tekne, zincirlerinden kurtulmuş bir at gibi açık denize doğru şahlandı.

Büyük av başlıyordu.

“Bu kez elimden kurtulamayacaksınız...” dedi.

Teknesinin karnı inip kalkarak durmaksızın suya çarpıyordu.

Birkaç yüz metre gitmişti ki Salton Uçurumu’nun açıklarında hareket eden bir şey gözüne çarptı. Argo Villası’nın üzerine tünediği ikiz Sivri Topuklar kayalıklarının birkaç kulaç ötesinde bir sandal vardı.

“Ya ben kafayı yedim ya da bu gördüğüm Annabelle...” diye mırıldandı Leonard Minaxo. Teknenin kışına takılı motoru yavaşlattı. “Bu deli moruk ne yaptığını zannediyor? O da mı denizde devam etmeye karar verdi?”

Leonard kıkırdadı ve kendi görevine geri döndü. Yanında

getirdiği okyanus haritasının başına geçti.

İçgüdüleriyle barometresi ona, denizin sıcaklığının ideal olduğunu söylüyordu.

“Dalış için harika bir gün.”

Defter:

BEŞ

Başlık:

KAYALIKLAR

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

13

Annabelle kıyıdan fazla uzaklaşmadan hafif hafif kayalıkların açığından seyrediyordu. Küçük kumsalın önündeki dalgaların üzerinden kayarcasına geçmişlerdi ve ağır ağır Balinaların Çağrısı körfezinin başlangıcını belirleyen Sivri Topuklar adlı ikiz kayalıklaralaşıyorlardı.

Kıyıda bekleyen bahçıvanın karaltısı tamamen uzaklaştığında Julia Rick'e döndü ve "Deniz feneri konusuna gelirsek..." dedi. "Bazı kuşkularımız var ve bunları Nestor'un yanında konuşmak istemiyoruz."

"Leonard'ın aslında Ulysses Moore olduğuna dair kuşkularınızdan mı bahsediyorsun?"

"Aynen öyle," diye cevap verdi Jason. "Konuşmak istememizin nedeni de eğer düşündüğümüz gibiyse, bu demektir ki Nestor bize başından beri yalan söylemiş."

Rick bir an için kürek çekmeyi bırakıp sandalı akıntıya teslim etmişti. "Belki biri onu zorlamıştır," diye akıl yürüttü.

"Kim?" diye sordu Julia.

"Leonard." Kızın sorusuna Jason cevap vermişti. "Belki bunun sır olarak kalmasını istemiştir. Ölmüş gibi yaparak Argo Villası'nı terk etmiş ve onu kimsenin rahatsız etmeyeceği bir yere, deniz fenerine kaçırmıştır."

"Peki neden böyle yapsın?"

"Bunu hala bilmiyoruz."

"Eğer dediğin gibiyse evde bir hayalet olduğu fikri ebediyen suya düşüyor."

Jason, "Ebediyen suya düşmüyor," diyerek kız kardeşini düzeltti. "Şimdilik o olasılığı bir kenarda saklıyoruz. Kürek çekmene yardım etmemi ister misin?"

Rick, "İki kişi olursak, yarısı kadar yoruluruz," diyerek arkadaşının önerisini kabul etti ve yana kaydı.

Jason ayağı kalktı ve bir o yana bir bu yana yalpa vuran sandalın içinde dengesini bulmakta zorlanarak Rick'in yanına oturdu.

Rick ona ne yapacağını anlattı ve sağ küreğı verdi. Jason elinden gelenin en iyisini yaparak arkadaşının hareketlerini taklit ediyordu ama bu sefer de sandal topaç gibi kendi etrafında dönmeye başlamıştı.

"Öyle değil!" diye bağırdı Rick. "Küreğı suya sokunca önce itmeli ondan sonra çekmelisin!"

Daha fazla dayanamayan Julia, "Çocuklar, yeter!" diyerek oğlanları azarladı. "Başım dönüyor!"

"Sadece yardım etmek istemiştim..."

"Ama durumu daha kötüye götürüyorsun!"

Jason, "Kendin yap o zaman!" diye homurdanarak hızla ayağı kalktı.

Sonra da diziyle küreğı bir tekme attı. Daha şimdiden canı denizde yol almaktan sıkılmıştı. Neredeyse suya düşmek üzereyken iki sıçrayışta sandalın burnuna ulaştı ve oturup öfkeli gözlerini kayalığı dikti. İşte ancak o zaman Julia'nın aslında durun demekle ne kadar haklı olduğunu anladı.

İkiz kayalara çok yaklaşmışlardı. Küçük bir girdap oluşturan suyun ardında derin bir gümbürtü bırakan sesini duyabiliyordu

Birbiri ardına vuran dalgaların arasından kayalıklara doğru kayan beyazımsı ve köpüklü suyu gördüğünde, "Çarpacağız!" diye bağırdı Julia.

Rick, "Sakin ol," diyerek ona güven verdi. Her iki küreğı de

kavradı ve tüm gücüyle ters yöne çekmeye başladı. “Her şey kontrol altında.”

Ancak çektiği ilk üç kürekte hiç de öyle olmadığını anladı. Ondaki sonrakilerde de hiçbir sonuç alamamıştı. İşte bu yüzden Rick’in suratında giderek artan bir panik ifadesi oluşmaya başladı.

“Hay bin dalgakıran!” diye bağırdı. Kürekleri elinden geldiğince hızlı çekiyordu. Ama her seferinde açıklara doğru bir adım geri gitseler de, kayalıklara doğru üç adım daha yaklaşıyorlardı.

“Rick! Çarpacağız!”

Kayalıklara on metreden az bir mesafe kalmıştı. Sağlarındaki kaya, kiliselerdeki çan kuleleri gibi yüksek ve heybetliydi. Tepesine konan martılar onları seyreliyorlardı. Öteki kaya ise üzerine inen dalgalarla yuvarlaklaşmıştı ve sırtını sudan dışarı çıkarmış dev bir su kaplumbağasını andırıyordu. Deniz bir değirmen gibi etraflarında dönüyor ve onları içine çekiyordu.

Rick son bir gayretle bir kez daha sandalı açığa çekmek için tüm gücüyle küreklerle asıldı ama Jason’ın yardımının ardından onları kayalıklara doğru sürükleyen bir akıntıya kapılmışlardı.

Bu koyu avucunun içi gibi bilen oğlan kararını vermişti. “Eğer karşı koyamıyorsan...” dedi babasının her zaman söylediği cümlelerden birine başlayarak, “Boyun eğ!”

Bunu der demez kürekleri tekrar kavradı ve tam ters yönde, akıntıyla beraber kürek çekmeye başladı.

Sandal, hızı iki katına çıkarak karşılarındaki iki kayaya doğru atıldı.

Sandalın bir mancınık gibi burnunu havaya diktiğini gören Julia avazı çıktığı kadar “İmdat!” diye bağırmaya başlamıştı.

Jason eliyle kız kardeşinin ağzını kapamaya çalıştı.

Rick kürekleri yukarı çekti ve ona kadar saydı, ikiye kadar daha saydı ve en sonunda akıntıya karşı sert bir darbe yaparak sol küreği suya indirdi.

Annabelle burnunu açık denize çevirerek kayalardan uzun olanının en az yirmi metre ötesinden geçti. Aynı anda Rick küreği çevirdi, yukarı kaldırdı ve aynı manevrayı ters yönde bir kez daha tekrarladı. Bu şekilde yakaladığı bir dalga sandalı üstüne alıp ikinci kayanın üzerinden geçirdi.

Çocuklar sandalın altının hafifçe çizildiğini işittiler. Hemen ardından sandal akıntının içinden çıktı ve kayarcasına kayaların öteki tarafına indi.

Artık Rick gerçek bir deniz kurdu gibi kendine güvenerek kürek çekiyordu. Alnında boncuk boncuk ter damlaları birikmişti ve gömleğinin kolları omuzlarına kadar sıvanmıştı.

“Eyvahlar olsun...” diye mırıldandı Jason. “Az kalmıştı.”

“Kürek çekmeyi bildiğimi söylemiştim, değil mi?” dedi Rick. Suratında kocaman bir gülümseme vardı.

Julia gülmemek için kendini zor tutuyordu. Belki birkaç dakikadır ilk kez nefes almıştı. “Ama dönerken uzaktan geçelim olur mu?”

“Sen kardeşini tut yeter.”

“Aman ne komik,” diye karşılık verdi Jason, sonra da kafasını çevirip giderek yaklaşmakta olan kasabaya bakmaya başladı.

Julia ise denizin ortasından yükselen kayalara ve heybetli uçuruma bakıyordu. Aklına Manfred’i uçurumun tepesinden attığı an gelmişti. Titrememek için kendini zor tuttu.

Sonra gözüne tuhaf bir şey takıldı. Yolun hemen altında ça-

lılarla kayaların arasında sallanan bir şey vardı.

“O ne?” diye sordu oğlanlara.

Rick elini gözlerine siper etti ve sandalı kıyıya yaklaştırmayı birkaç metreliğine akıntıya bıraktı.

Bir süre baktıktan sonra, “Bir araba olabilir,” dedi.

“Bir araba değil,” diyerek onu düzeltti Jason. “Şu dune buggy denen araçlardan. Ya da bir zamanlar öyleymiş.”

“Affedersiniz ama bu aracın uçurumun tepesinde ne işi var?” diye sordu Julia.

“Kim bilir? Belki denize atmayı denemiş ama başaramamışlardır.”

“İsterseniz hemen yaklaşıp bakalım?” diye önerdi Rick ve sandalı o tarafa çevirmek için küreklerin biriyle manevra yaptı.

“Hayır, hayır! Aracı boşver. Biz Kilmore Koyu’na gidelim. Tren istasyonuna,” diye cevap verdi Jason.

On dakikadan kısa süre içinde sandallarını karaya çekmişlerdi. Rick’in önerisini dinleyerek sandalı demir halkalardan birine bağladılar ve Rüzgarlı Han’a giden yolu çıkmaya başladılar.

Oradan İngiltere’nin asla var olmamış kralı V. William’ın heykelinin durduğu meydana döndüler ve merdivenlere gelene dek Pembley Yolu’nu çıktılar.

Merdivenin tepesinde yabani otların işgaline uğramış bir meydan vardı ve meydanın karşısında tüm heybetiyle bir yapı yükseliyordu: Eski İstasyon.

İki katlı büyük bir binaydı. Demir parmaklıklarla kapatılmış kapısının üzerinde çalışmayan bir saat ve eskiliklerinden yıllardır kapalı olduğu anlaşılan iki sıra pencere vardı. Rüzgar

uğuldayarak boş meydanın ortasında dört dönüyor ve toz kaldırıp otları sürüklüyordu. Attıkları her adımda dikenleri yapış yapış bir sürü yuvarlak tohum çocukların çoraplarına takılıyordu.

“Clark Beamish İstasyonu’na hoş geldiniz...” dedi Rick. Arından da ikizleri bir zamanlar bilet gişesi görevini görmekte olan bir kemerin altından geçirdi. “Başka bir deyişle Kilmore Koyu’nun artık kullanılmayan istasyonu.”

Üç arkadaş burunlarını havaya dikip uzun uzun etrafa baktılar. İstasyon binasının çatısının üstünde şimdi güvercinlerin gezindiği bir tepecami vardı.

Bir anda kendine gelen Jason, “Dur bir dakika...” dedi. “Sen az önce buraya ne dedin?”

“Kilmore Koyu’nun artık kullanılmayan istasyonu.”

Jason cebindeki kağıtlardan birini eline aldı, “Adı neydi?..”

“Clark Beamish İstasyonu,” diye tekrarladı Rick.

Jason büyük ikramiyeyi kazanmış biri gibi yumruğunu havada savurdu. Elindeki listedeki Zaman Kapıları’ndan birinin daha üzerini çizerek bağırdı: “Ve işte Ulysses’in büyük-büyük dedesinin makalesindeki eski Beamish Fabrikası’nı bulduk!”

“Yani?”

“Yani bu istasyonda bir Zaman Kapısı var!”

“Demek ki, Kara Volkan başka türlü bir yolculuk için de bilet kesiyordu, ne dersiniz?”

Defter:

BEŞ

Bağlık:

YAZI TURA

Tasarımcı:

PETER DEDALUS -

Bölüm:

14

Peter Dedalus pedallı gondolunu örümcek ağı gibi birbirine girmiş kanallar labirenti boyunca sakin sulara kayarcasına sürüyordu. Her iki yolcunun da konuşmaya niyeti yok gibi görünüyordu. Saatçinin yüzü kim bilir hangi nedenle Oblivia'ya anlattığı hikayenin ardından biraz daha gölgelenmişti. Öğrendiği yeni bilgilerin ardından Oblivia sabırsızlıktan yerinde duramaz hale gelmişti. Aklında artık tek bir şey vardı ve ona saplanıp kalmıştı: Argo Villası. Argo Villası. Ve yine Argo Villası.

Son birkaç saatin tüm yorgunluğu yerini en yakın zamanda Kilmore Koyu'na dönecek olmanın heyecanına ve Argo Villası'na nasıl gireceğine dair kurduğu hayallere bırakmıştı. Kurduğu hayaller arasında patlayıcı silahlarla Argo Villası'nı ele geçirmek bile vardı. Manfred'in işe alınırken söylediği gibi gerçekten de tabanca kullanmayı biliyor olmasını umuyordu.

Ancak öncelikle Oblivia şu bahsi bir çözüme ulaştırmalı... Ve Peter'den kurtulmalıydı.

Yönünü kaybetmesine neden olan belki bininci dönemecin ardından Venedik'e ilk adım attığı yeri tanıdı. Amor degli Amici Yolu.

"En sonunda!" diye bağırdı. "Asla varamayacağımızı düşünmeye başlamıştım. Saat kaç oldu?"

Peter saatine baktı. "Öğle vakti," dedi. Hemen ardından, "Benimkiler dışında hiçbir saat, Zaman Kapısı'nı geçince işlemez."

"Ah, sahiden mi?" diye homurdandı Oblivia. "Bunu bilseydim dükkanına girdiğimde yanıma bir çift saat alırdım."

Hayal kırıklığına uğrayan Peter, “Girmeyi başardın mı?” diye sordu.

“Ah, evet,” diyerek sırtıttı kötü kalpli kadın. “Ama arka kapıyı kullandım... hani şu sen gittikten sonra duvarı yıkarak açtığım.”

Saat ustası kanatıncaya kadar dudağını ısırdı.

“Keyfin bu kadar kaçıkken Peter, eğer bahsi kazanırsan, küçük dükkanına döner ve her şeyi düzsene sokarsın. Bu arada şu madeni para nerede?”

Peter madeni parayı cebinden çıkardı. “İlk önce,” dedi. “Ben seçeceğim...”

Oblivia duymazlıktan gelerek, “Yazı,” dedi.

Adamın ağzı açık kalmıştı. “Hayır...” diye itiraz etti Peter. “Ben seçeceğim...”

“Sen turasın. Ben yazı. Bir sorun mu var?”

“Ben yazı olmak istiyordum,” diye ısrar etti ufak adam. Terlemeye başlamıştı. “Hala da yazı olmak istiyorum.”

Oblivia ayağa kalktı. Ancak gondol yalpa vurmaya başlayınca Peter’in yakasına tutunup dengesini buldu. “Nedenini açıkla, Peter Dahi Dedalus?”

Kadın madeni parayı eline aldı ve sallayıp gondolun zeminine fırlattı. Ne çıktığına bakmaya bile gerek görmeden, “Ne geldi? Yoksa yazı mı? Aman ne tesadüf!”

“Oblivia ben...”

Kadın parayı yerden aldı ve gözlerini Peter’den ayırmadan tekrar fırlattı. “Peki şimdi? Ah ne harika! Yine yazı gelmiş! Tuhaf değil mi? Acaba bu madeni para hileli mi?” Oblivia, Peter’i bir sopa gibi yerden kaldırıp gondolun kıçına fırlattı. Sonra ekledi: “Gerçekten de beni hileli bir parayla kandırabileceğini dü-

şünmedin öyle değil mi? Beynin bu kadar küçük olamaz. Nasıl olur da beni bu kadar gülünç bir bahis oyunuyla tuzağa düşürebileceğini düşünürsün?”

“Ama nasıl anladın?”

“Hileli zarını asla karşı tarafa verme,” diyerek güldü Oblivia. “Bana iddiaya girelim mi diye sorduğunda teklifini düşünüyor gibi yaparak birkaç deneme atışı yaptım. Hep yazı geldi. Gene de... ben kazandım. Sana elveda.”

Kadın parayı cebine attı ve gondoldan atlamak için kanalın kıyısına ellerini uzattı.

“Hayır!” diye bağırdı Peter. Sonra cesaretini topladı ve kadını durdurmanın bir yolunu aradı. İki sıçrayışta gondolun ucuna ulaştı ve kadının bacaklarına yapıştı. “Gitmene izin veremeyeceğim!”

Oblivia, “Peter!” diye öfkeyle bağırdı. “Ne yapıyorsun?”

Kendini kurtarmaya çalıştı, ama adam tüm gücüyle ona yapışmıştı.

Gondol korkutucu bir şekilde yalpa vuruyordu.

Bu itiş kakış en azından bir dakika devam etti. Sonra yıllardır zayıf kalmak için yaptığı jimnastik egzersizleri sayesinde Oblivia kendini adamın ellerinden kurtardı ve ölümcül bir tekmeyle Peter’in kafasına indirdi.

Kilmore Koyu’nun saat ustası geriye yalpaladı, gondolun korkuluğuna çarptı ve hiç ses çıkarmadan suya yuvarlandı.

Oblivia sıkıdığı göğüs kaslarını bıraktı ve jimnastik hocasına verdiği paraların boşa gitmediğini düşündü.

“Bak, pilates nelere kadmış Peter?” diyerek kıkırdadı. Adam karanlık sularda çırpınırken karnını içine çekti ve “Görüşürüz!” dedi.

Oblivia cevap beklemeden önüne çıkan ilk sokaktaki karanlık bir odaya girdi ve Zaman Kapısı'nı açıp eşikten geçti.

Kapı ardından hızla kapanmıştı.

Ve Oblivia yeniden Kilmore Koyu'ndaydı.

Öteki tarafa geçer geçmez ilk işi, "Manfred?" diye seslenmek olmuştu. "Hey! Manfred?"

Ancak hiçbir cevap gelmedi. Bunun üzerine kadın Aynalar Evi'nin boş ve tozlu odalarını dolaştı.

Ne zaman bir yolculuktan dönse bu işe yaramazın ortada olmamasına içerleyen Oblivia Newton, "Hangi cehenneme kayboldun Manfred?" diye bağırdı.

Balkonu olan kocaman bir salona gelmişti. İzlendiğini hissediyordu. Ve yanılmıyordu. Onu izleyen merdivenin tepesine tünemiş bir baykuşun ıslak ve sarı gözleriydi. Kadını adeta gözleriyle yargılıyordu.

Oblivia, "Peki sen ne istiyorsun?" diyerek baykuşu payladı. Bu denli derin bakışlar onu rahatsız etmişti.

Baykuşun tek bir tüyü bile kıpırdamadı.

Oblivia, yerden bir moloz parçası aldı ve baykuşa fırlattı. Hayvan uçup kaçtı. Ancak onun uzaklaştığını duyduğunda Oblivia tekrar ikinci katın boş odalarında dolaşmaya başladı.

Önceki gün Manfred'in kafasına devrilen kapıyı hemen hatırladı ve peygamberdevesi adımlarıyla kapıdan geçti. Dışarı çıktığında artan bir umutsuzlukla etrafına bakındı. Sütun gibi uzanan bitkiler her tarafı sarmıştı. Yel değirmenleri kollarını dört bir yana uzatmış, yavaş yavaş dönüyorlardı. Tepegöz Hafriyat'ın devasa vinci bahçede terk edilmiş bir vaziyette bekliyordu. Yüreklere hala korku salan bir görüntüsü vardı.

Ve motosikleti. Biraz ötede onu bekliyordu. Her iki lastiği de yere yapışmış bir halde...

Bu sefer Oblivia avazı çıktığı kadar “Manfred!” diye haykırdı. “Seni bir yakalarsam, seni işe yaramaz mankafa! Manfred?”

Defter:

BEŞ

Baylik:

TREN İSTASYONU

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

15

Rick, Jason ve Julia istasyon binasının etrafını dolaşmış ve içeri bakabilecekleri herhangi bir delik aramışlardı. Ama tozlu bina, içeri girilmesi imkansız, yekpare bir taş anıtı andırıyordu. Bu yüzden kısa zamanda pes edip tren raylarının üzerinde yürümeye başladılar. Raylar iki yönde ilerliyor ve tepelerin arasında gözden kayboluyordu. Bir yanda boşalmış bir huniye benzeyen ve su doldurmaya yarayan eski bir su tankının yanından geçiyordu. Öbür tarafa doğru uzayan raylarsa nöbetçi kulübesini geçtikten sonra ağaçların arasında kayboluyorlardı. Motorlarla beslenen elektrik telleri enerjileri tükenmiş bir halde rüzgarda sallanıyorlardı.

“Bu raylar nerede sona eriyor?” diye sordu Jason.

“Doğuda...” diye cevap verdi Rick. “Shamrock Tepele-ri’nin altındaki tünelde. Öteki tarafta ise... öteki tarafta sadece Crookheaven ormanı ve zirvelerinden Aynalar Evi’nin görül-
düğü tepeler var.

“Peki raylar bitince ne oluyor?”

“Bilmiyorum. Toprağa karışıyordur herhalde.”

“Belki de bir tren vardır, olamaz mı?”

“Hattı kestiklerinde burada tek bir vagon bile bırakmış ol-
caklarını zannetmiyorum.”

Fakat Jason kararını vermişti. “Ben tünele bir göz atmaya gidiyorum,” dedi. Raylara dokunmak için eğildi. Sıcak ve par-laklardı. “Buradan çok uzak mı?”

“Şu tepenin hemen altında,” diye cevap verdi Rick. Eliyle bir kek kalıbını andıran otların ve toparlak kayaların durduğu bir yeri işaret ediyordu. Jason aynılarını Kaplumbağa Parkı’nda da görmüştü.

“Affedersin Jason,” diyerek araya girdi kız kardeşi. “Ama kararlık ve havasız bir tünelde ne bulacağını zannediyorsun?”

“Bilmem. Sen benden sizi birkaç dakika yalnız bırakmamı istememiş miydin?”

Bu cevap karşısında bir heykel gibi kaskatı kesilen Julia’nın yüzü neredeyse bir anda gökkuşağının bir renginden ötekine gidip gidip gelmişti. Rick söylenenleri duymamış gibi yaparak arkasını dönmüş ve istasyona girmenin bir yolunu arıyor gibi yapmaya başlamıştı.

Jason sinsi sinsi gülererek uzaklaştı ve Julia’yı kendi görünmez ama vahşi rüzgarlarının arasında yapayalnız bıraktı.

“Bak, Jason’ın dedikleri doğru değildi!” diyerek konuşan Julia konuyu uzatacağa benziyordu. Rick’in arkasında duruyordu.

“Önemli değil,” diye mırıldandı kızıl saçlı oğlan. Hala inatla binanın cephesiyle ilgileniyormuş gibi yapıyordu.

Rick, çatıyla gökyüzü arasında bir noktaya gözlerini dikip gelişigüzel birkaç adım attı. Bir anda kafasının içinde galeyana gelen düşünceler açık bir şekilde mantık yürütmesini engelliyordu. Jason böyle nükteli sözler edebiliyorsa bu iki kardeşin birbirleri arasında kendisinden bahsettikleri anlamına geliyordu. Ya da belki, daha büyük bir ihtimalle Julia ikizine açılmıştı. Ama hangi koşulda anlatmış olabilirdi? Ve ne anlatmıştı? Öpücükten de bahsetmiş miydi? Hay bin!

“Canın acımıyor mu?” diye sordu Julia.

Rick “Neden?” diye sordu yüzünü buruşturarak.

“Dikenler yüzünden?”

Rick ancak o zaman öfkeden ne düşüneceğini bilemeden

yürürken arapsaçı gibi birbirine girmiş yaban güllerinin içine dalmış olduğunu ve dizlerine kadar dikenlere batmış olduğunu fark etti. Ne yapacağını bilemez bir halde dikenlerin altında kaybolmuş ayaklarına baktı. Kim bu kadar aptalca bir duruma düşerdi ki? Ve bir insanın kalbi nasıl bu kadar güçlü atabilirdi?

Serinkanlılığı elden bırakmadan, “Yoo, hayır...” diyebildi. “Canım acımıyor.” İnandırıcı görünmek için de Julia’ya istasyonun ikinci katını işaret etti. “Çatıyı ve kubbe şeklindeki pencereyi ancak buradan görebiliyorum.”

Julia Rick’in gösterdiği yere baktı, ama dikkatini çeken bir şey göremedi. “Ne var orada?”

“Ah, eeh... hiç,” diye yanıt verdi Rick. “Galiba sürgülenmiş.”

Sağ ayağını kaldırmayı denedi. Ama dikenler çıplak baldırına batıyordu. Yine de durup beklemedi. Dikenler bacağına çiziyordu, ama Rick dişini sıktı. Önce sağ ayak, sonra sol ayak. Önce sağ, sonra sol.

Yaban gülü tarlasından çıktığında kıpkırmızı çizgilerden labirentler her iki bacağına da bir güzel bezemişlerdi.

Jason tünele yaptığı keşif gezisinden geri döndüğünde Julia ve Rick’i bilet gişesinin yanındaki kapının üzerine çivilenmiş kalasları kaldırmaya çalışırken buldu.

Kilmore Koy’lu oğlan çakılmış çivilerden iki tanesini sökmeyi başarmıştı ve körük gibi oflayıp poflayarak otuz santim genişliğinde ve bir metre uzunluğunda bir kalası ileri geri oynatarak yerinden çıkarmaya çalışıyordu.

Ayakkabıları pastan kıpkırmızı olan Jason, “Elde var sıfır,” diye anlattı. “Tünel bomboş. Hatta gerçek bir tünel bile değil.

Sadece dağın içine açılmış öteki ucu kapalı bir delik. Burada işler nasıl gitti?”

“Biz hala başladığımız noktadayız. Sadece iki çivi kadar ilerleyebildik.”

“İçeri girmek için yanımızda aletlerimiz olması gerek!” diye özetledi Rick.

“Hiçbir şey getirmedin mi? Yanından ayırmadığın şu beş metrelik ipe ne oldu?”

İlk defa sırt çantasını yanında getirmeyi unuttuğunu fark eden Rick hayretten donakalmıştı. “Hayır. Getirmedim. Unutulmuş Diller Sözlüğü’nü bile getirmedik...”

Julia, “Hiçbir şeyimiz yok,” diye özetledi. O da bugünkü genel organizasyon eksikliklerine şaşırıp kalmıştı. “Ellerimiz bomboş Kara Volkan’ı aramaya gelmişiz. Nasıl bu kadar sersem olabildik?”

“Sizi bilmem ama ben kendime düşen eşyaları getirdim,” diye hatırlattı Jason.

“Bizim eve gidebiliriz,” diye teklif etti Rick. “En azından bir çekiç alırsın.”

Jason burnunu havaya kaldırıp dalga geçerek, “Oraya kadar yürümek zorunda olmamız ne yazık...” dedi.

“Sadece birkaç dakika sürer.”

Jason düşünmeye başladı. “Kara burada mı yaşıyordu?”

“Üst katta.”

“Ama ateşle alakalı işlerde çalışmayı seviyordu. Tehlikeli bir uğraş.”

Rick “Evdeki fırının çok da tehlikeli olduğunu zannetmiyorum,” diye yanıtlayarak Julia’yı güldürdü.

Jason başını salladı. “Anlamıyorsun. Benim demek istedi-

ğim, Kara istasyonun üst katında ateşle oynuyor olamaz, öyle değil mi?”

“Hayır.”

“Ben de zannetmiyorum.”

“Öyleyse nerede çalışıyordu?”

Jason gerilimi artırmak için gözlerini gökyüzüne kaldırdı. “Bana öyle geliyor ki... rayların kenarındaki şu bekçi kulübe-lerinden birini kullanıyor olabilir.”

Rick ve Julia tren yolunun kenarına yerleştirilmiş iki küçük binadan birinin önüne gelinceye dek Jason’ı takip ettiler. Alet yapmaya yarayan demirleri zamanla çürümüş, kavrulmuş deri gibi birbirlerinin üzerine doğru büzüşmüşlerdi. İçerisi çok toz-luydu. Camlar kırılmış ve eşyalar tarumar olmuştu. Ancak tüm bu yığının arasından Jason bir gaz lambası ve çakmak bulmayı başardı.

İkinci bina daha da merak uyandırıcıydı. Ahşap kaplamay-dı ve Julia’nın hemen fark ettiği üzere isten kararmış devasa bir şömine bacası vardı. Kapisında oldukça sağlam bir asma kilit sallanıyordu. Tek penceresi de eğilip bükülmez kepenklerle ka-patılmıştı.

Rick, “Doğru yere geldik derim ben...” diyerek fikrini açık-ladı. “Kapalı olsa da.”

“Belki evet. Belki hayır,” diye ekledi Jason ve kulübenin çev-resinde boşu boşuna bir tur attı.

Gözlerini devasa şömine bacasından ayıramayan Julia belli bir mesafeden kulübeyi incelemeye devam ediyordu. “Belki, ama...” diye konuştu, “içeri girmenin bir yolu olmalı.”

Çatısına tırmanan Rick dengesini bulup bacadan aşağı bak-

tı. “Büyük...” dedi. “Bizim gibi iki kişinin beraber geçebileceği kadar büyük.”

Rayların arasından aldığı bir çakıl taşını bacadan aşağı bıraktı ve odanın içine düştüğünde çıkan sesi dinledi.

Jason, “Baca açık,” dedi.

“İçeri bacadan girebileceğimizi mi söylüyorsunuz?” diye sordu Julia.

Rick omuzlarını salladı. “Olabilir. Ama ipimiz yok. Ve bir de kurum gibi küçük bir problemimiz olacak. İçeri girdiğimiz taktirde tamamen simsiyah çıkacağız.”

“Benim için fark etmez. Dün de zaten üstüm başım kurumla kaplıydı.”

“Benim bir fikrim var,” dedi Julia.

Rick ikizlerin akıllarından geçenleri hemen anladı ve itiraz etti: “Yo, hayır, ben bu bacaya asla girmem! Tekme atarak duvarı yıkmayı tercih ederim.”

“Rick...”

“Sizce bu baca ne kadar uzundur?”

“Bir metre?”

“İki metre?”

“Demek istediğim bu değil!”

“Seni aşağı sarkıtabiliriz.”

“Tişörtlerimizi birbirine bağlayarak bir ip yapabiliriz...”

“Kendinize gelin lütfen!”

“Bu içeri girmemizin tek yolu.”

“Peki ya sonra? Buraya girip de ne elde edeceğimizi zannediyorsunuz?”

“Önemli olabilir!”

“Aradığımız şey içeride olabilir!”

“Hem ikimizin iki saat içinde tekrar evde olması gerekiyor...”

“Ve yarına kadar bekleyemeyiz!”

Rick, “Çocuklar!” diyerek ikizlerin sözünü kesti. “Bu saçmalık, anladınız mı? Ben, bu bacaya asla girmem!”

Beş dakika sonra Jason çatının tepesinde durmuş, “Hazır mısın?” diye soruyordu.

Rick bacanın üzerine oturmuş, ayaklarını da içeri sarkıtmıştı. Suratında aynı zamanda hem tatsız hem de her şeyi boşvermiş bir ifade vardı

Belki bininci kez kendi kendine, “Ne saçma iş,” dedi.

Julia oğlanın önünde çömelmiş gülümsüyordu. “Bunu sadece anahtarların nerede saklı olduğunu öğrenmek için yapıyoruz. Hatta İlk Anahtar’ı bulmak için...”

“Beni öldürebilirsiniz de,” diye homurdandı Rick. Korka korka bacanın ağzından aşağı bir göz attı. “Aşağıda beni paramparça etmek için bekleyen sipsivri dikenler bile olabilir.”

Jason, “Belki bir ortaçağ mızrağı?” diye alay etti. “Ya da zırhının içinde bir şövalye? Evet, neden olmasın?”

“Bu kadar komikse neden aşağı seni atmıyoruz?”

“Çünkü baştan aşağı kuruma bulanmaktan bıktım usandım.”

“Nedenmiş? Dünkü yangında ben de sizinle beraber içeride değil miydim?”

“Ama sen iki kental katranı Venedikli iki çapulcunun üzerine boca etmek zorunda kalmadın!”

“Tamam, yeter çocuklar...” diyerek araya girdi Julia. Ayağa kalktı. “Ya şimdi yaparız, ya da hiçbir zaman. Çok ciddiylim.”

Rick ve Jason birbirlerine baktılar.

“Tamam, deneyelim,” diye fısıldadı Rick ve bacanın üzerinde kaykıldı.

Julia oğlanın yanına geldi ve yanağına bir öpücük kondurdu. “Aferin Rick,” dedi. Ve Jason’ın duyamayacağı kadar alçak sesle, “İyi ki dünkü yangında sen de yanımızdaydın,” diye ekledi.

Rick’in suratı heyecandan bir anda kıpkırmızı olmuştu. Ama bunun nedeni sadece kulağına eğilen Julia’nın fısıldadığı cümle değil, kızın gözlerine bakarken takındığı o etkileyici ifadedi.

Yanağa kondurulan bu öpücüğün gereğinden fazla uzadığını düşünen Jason, “Hey!” diye bağırdı.

“Bir ziyaretçimiz var...” diye mırıldandı Julia ve Rick’ten uzaklaştı.

Yabani otlarla kaplı avluyu işaret etti. Etraf öğlen güneşinin altında kavruluyordu.

Jason ve Rick kızın gösterdiği yöne döndüler.

“O kim?”

“Ve ne istiyor?”

Çocuklar soru soran gözlerle birbirlerine baktılar. Jason yere atladı. Onu Julia izledi. Rick de bacadan dışarı çıktı.

Şöminenin dibinde duvardaki titreşimlerden bıkip usanan bir örümcek ağını terk etti. Upuzun sekiz bacağıyla şömine ağzının hemen altındaki tablaya indi ve yanındaki duvara dayanmış ortaçağdan kalma şövalye zırhına doğru ilerledi. Tozla kaplı örümcek ağıları bir duvardan ötekine hamaklar gibi asılmışlardı. İçerde dolaşan yüzlerce küçük siyah gözün ve tüylü bacağın sa-

hiplerinden herhangi biri arada bir paslı bir miğferin demirini gıcırdatıyordu. Örümcek, yavaşça bir şövalye zırhının ayağından dizine kadar uzanan kısmını geçti ve özel bir yol izleyerek duvara tırmanmaya başladı.

Bir takoza asılmış bir yığın anahtarın bulunduğu yere ulaştı. Küçük bir tahterevalli gibi anahtarları titretti ve sinekler için hazırladığı başka bir tuzağa geçti.

Defter:

BEŞ

Bağlık:

TUZAK

Yıl:

ALUS

Bölüm:

16

Vücudunu sımsıkı saran siyah deriden motosiklet kıyafeti giymiş bir kadın yalınayak Kilmore Koyu'nun sahil yolunda ilerliyordu. İki saattir yürümekteydi ve öfke-den kudurmak üzereydi. Sivri topuklu ayakkabılarını omzuna atmış ve ayağına batan her taş saydırmaya başlamıştı.

"Bunu sana ödeteceğim Manfred! Ah, seni bir elime geçirirsem!"

Güneş hiç acımaksızın başının üzerinde kor gibi yanıyordu ve her ter damlası öfkesini biraz daha kabartıyordu. Şu anda hiçbir şey onu yorulduğunu kabul etmeye ve dinlenmeye ikna edemezdi.

Oblivia Kilmore Koyu'nu bir zamanlar geldiği uygarlığa bağlayan tepelere bakmak için arada sırada ancak duruyordu. Ve yoldan tek bir araba bile geçmiyor olmasına yakınıyordu.

Dönmesiyle birlikte karşılaşacağını düşündüğü bütün sorunlar arasında şoförünü yerinde bulamaması, aklına gelebilecek en son ihtimaldi. Onu, Aynalar Evi'nin bir köşesinde uyu-yakalmış bir halde ya da spor gazetesinden at yarışlarının sonuçlarını okurken bulacağını umuyordu.

Ama hepsi bir hayaldi.

Sanki yer yarılmış Manfred içine girmişti. Hiçbir yerde yoktu.

Oblivia başta motosiklete binmişti. Jantlarını paramparça etmek pahasına onunla eve kadar gitmeye kararlıydı. Ama haliyle anahtarı yoktu.

Ve şimdi geriye kalan tek motoru ayaklarıydı.

Evden pek de uzak olmayan bir ağacı karşısında buluveren Oblivia adımlarını hızlandırdı. Boş saatlerini koşu bandında

ter atmakla değerlendirmiş olduğu için kendi kendine teşekkür etti.

Tepenin yamacında mor çimentodan ve ters dönmüş bir turtayı andıran futuristik villasının yuvarlak karaltısını gördüğünde, “New York Maratonu da neymiş! Fiuvv!” diye homurdandı.

Bahçe kapısına ulaştığında o işe yaramaza evinin anahtarlarını da teslim etmediği için kendi kendine teşekkür ediyordu. Otomatik kapının elektronik vızıltısını izleyen lambanın sarı ışığı evde hala elektrik olduğunun göstergesiydi.

“Ev,” diye mırıldandı Oblivia ve tek bir çiçek bile yetişmeyen bahçe yoluna girdi.

İşte ancak o zaman garaj kapısının açık olduğunu fark etti. Umutla, “MANFRED!” diye bağırdı.

Sonra öfkesi ikiye katlandı. Garaj bomboştu. Spor arabası yoktu, motosikleti yoktu ve hatta dune buggy’sinin yerinde bile yeller esiyordu.

“Bütün araçlarım hangi cehenneme gidiyor? Onları hangi şeytanın alıp götürdüğünü BİLMEK İSTİYORUM!”

Sonunda kendini tamamen kaybetmişti. Alarmı kapamadan eve girdi. Mutfağın eşiğine ulaşıp buzlu bir içecek almak için buzdolabının kapağını açmıştı ki yüreklere korku salan bir alarm çalmaya başladı ve bütün ev kırmızı lazer ışıklarıyla doluverdi.

“Ah hayır, lanetler olsun! Benim, ben!” diye uludu Oblivia. “Susturun! Susturun! SUSTURUN!”

Kapıya geri döndü, duvara asılı alarmın kapağını açtı ve kumandayı kapamak yerine sirenler ve lazer ışıkları kesilinceye dek makineyi yumruklamaya başladı. Sonunda hepsi sustu.

Derin derin nefes aldı, tekrar mutfağa girdi, buzdolabını açtı ve sonunda günlerdir hasret kaldığı portakal-havuç-limon karışımından oluşan ekstra-lüks meyve suyu kutusunu ellerinin arasına aldı.

Yarım saat sonra tekrar düzenli nefes alıp vermeye başlamıştı. Köpük gibi yumuşacık mor renkli bornozuyla oturma odasındaki alüminyum ve kırılmaz kristalden yapılmış masanın başına oturdu. Saçları çarkıfelek meyvesi özlü saç şampuanı kokuyordu. Beyaz parıltılar saçan hindistancevizi katkılı yaşlanmayı önleyici kremini bütün vücuduna sürmüştü. Tuz minerallerini düzene sokmak için içtiği vitaminle dolu kırmızı kristal bir bardak masayı taçlandırıyordu.

“İyi,” dedi hiçbir şey iyi gitmiyor olsa da. “Şimdi ne yap-sam?”

Bardağın içindekini başına dikti ve günün geri kalan kısmına kendini hazırlamak için on dakika nefes kontrolü yaptı. Önceliği hala Argo Villası koruyordu. Oraya girmesi gerekiyordu. Ama şimdilik yerini başka bir planla paylaşmak zorundaydı: Manfred’in derisini canlı canlı yüzmek.

Oblivia, Manfred’i aldığı eski mahkumlara iş bulma ajansının telefon numarasını nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı.

Sonra yeniden düşündü ve “Birine güzel bir ders vermek istiyorsan eski bir dosttan daha iyi bir şey yoktur...” diye karara vardı.

Ajandasına bakmak için telefonun başına geçti ve ancak o zaman telesekreterin ışığının yanıp sönerек üç tane mesajı olduğunu gösterdiğini fark etti.

Bip.

“Bayan Newton, iyi günler!” diye selam verdi hayal meyal tanıdık gelen bir ses. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Gwendaline Mainoff.”

“Tanıdık bir isim,” diye düşündü Oblivia.

“Birinci Sınıf Saç Şekillendirme. Kuaförünüz.”

Kızın kim olduğunu o anda anlayan Oblivia, “Ah evet,” diye düşündü. “Kilmore Koyu’nun kuaförü olabilirsin, ama benim asla!”

“Şoförünüz benim evimde,” diye devam etti Gwendaline.

Bunu duyan Oblivia tırnaklarını telesekreterin parlak kutusuna geçirdi. “Sen ne diyorsun?”

“Demek istediğim onun şoförünüz olduğunu tahmin ediyorum. Çünkü sizden bahsedip duruyor. Aslına bakarsanız buna pek de konuşmak denmez, daha çok sayıklıyor. Ve bu da çok doğal, çünkü dün akşam onu kumsalda bulduğumda sıırıslıklamdı. Ve...”

Bip.

Oblivia ikinci mesaja geçti.

“Gene ben, özür dilerim. İlk mesajda zamanı aşmış olmalıyım. Çenem biraz düşük, biliyorum... Her neyse, sizi istediğiniz zaman buraya gelebileceğinizi söylemek için aradım. Şu aralar biraz sakinleşti. Onu evimdeki divanda yatırıyorum. Dükkanın üst katında kalıyorum, hatırladınız mı? Ona antibiyotik verdim, şimdi biraz sakinleşti gibi...”

Bip.

Üçüncü mesaj.

“Söz veriyorum bir kez daha aramayacağım. Bugün istediğiniz zaman gelebileceğinizi söylemiştim, ama maalesef bu artık mümkün değil. Altıda dışarıya çıkacağım, bir müşteri aradı ve

evine gidip saçlarını kesmemi istediğini söyledi. Reddedemedim. Çünkü yeni bir müşteri. Kendisini tanıyor musunuz bilmiyorum? Adı Bayan Covenant. Uçurumun tepesindeki evde oturuyor. Her neyse altıya kadar istediğiniz saatte gelebilirsiniz. Rahatsız ettiğim için...”

Bip.

Oblivia Newton başını kaldırdı. Boş boş bakıyordu. Manfred'in kumsalda yarı baygın bir halde ne yaptığını kendi kendine sormayı reddediyordu. Ve neden kuaförün onu kendi evine götürdüğünü. Manfred'in yüksek ateş nedeniyle neler sayıkladığını düşünmek istemiyordu. Ve elbette kuaför kızın bunlardan ne çıkarabileceğini.

Son üç telefonun sadece sonuncusu aklında yer etmişti. “Gidip Bayan Covenant'ın saçlarını yapacak.”

Argo Villası'na

Saat altıda.

Yepyeni bir fikir Oblivia'nın kafasında bir hortum gibi dönmeye başlamıştı. Ve sonunda dudakları parlak bir gülücükle yukarı doğru kıvrıldı. Sonra boğazından bir hırıltı yükselmeye başladı. Sadece tek bir saniye. Hemen ardından bir sevinç çılgınlığı yükseldi ve kısa süre içinde yerini bir kahkaha tufanına bıraktı. Sonra da gözlerinden yaşlar fışkırdı.

“Ama nasıl yapar?! O beceriksiz dangalak! Nasıl yapar? Ah, Manfred, sen bir harikası! Affet! Affet! Bu harika! Harika!”

Oblivia bir mendil buldu, burnunu sildi ve burnunu çıkarmak için banyoya geri döndü.

“İkimiz beraber Argo Villa'sına gireceğiz!” dedi memnun memnun aynaya bakarak. Sonunda gerçek Oblivia Newton geri dönmüştü.

“Bu saçlar biraz taranmak ister!” diyerek güldü.

Siyah lake duvarlı soyunma odasına girdi ve üzerine renkli ve rahat kıyafetler giydi. Sonra Manfred’in odasına inip oradan bir beysbol şapkası, beyaz bir gömlek ve siyah çizgili krem rengi bir pantolon aldı Hepsini yatağın üzerine yığdı ve kendi kendine, “Bir kuaför çırağına bunlar yakışır,” dedi.

İyi niyetini abartarak yanına bir de komodinin çekmecesinde duran adamın en sevdiği gözlüklerini ve aynasını almayı da akıl etti.

“Beni kendine hayran bıraktın Manfred...” diye mırıldandı haince. “İşte erkeği erkek yapan gözlüklerin.”

Hepsini sırt çantasına doldurdu, garaja indi ve bütün araçlarının toptan yok olduğunu hatırlayıp siyah patenlerinin olduğu kutuyu açtı

Biraz tereddüt ederek patenleri ayağına geçirdi ve kendini yeniden yollara attı. Tekerleklerin üzerinde her türlü engele çalım atarak fişek gibi kayıyordu.

Öyle paldır küldür çıkmıştı ki, bahçe kapısını açık bıraktı ve evin alarımını bile çalıştırmayı tamamen unuttu. Tıkır tıkır çalışan beyni bugün saat altıda Gwendaline Mainoff ve yeni çırağıyla beraber Argo Villası’na çıkacağı anı hayal ediyordu.

Eğilip yumurta pozisyonu alan Oblivia, “Mükemmel bir plan. Hatta... Birinci Sınıf!” diye şakıdı.

Deliler:

BEŞ

Baplık:

YERALTI
DEMİRYOLLARININ
İŞLEVİ

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

17

Toz topaklarının yuvarlandığı istasyon meydanından gelen aheste ayak sesleri Kilmore Koyu'nun belediye binasında çalışan Fred Ayaktauyur'a aitti. Rick ona önceki gün rastlamıştı. Leylek gibi uzun ve ince bir adam olan Fred çocukları ancak üzerinde Clark Beamish İstasyonu yazan kapının önüne geldiklerinde fark etti.

"Hey çocuklar!" diye bağırdı. "Sizi buraya hangi rüzgar attı? Burada ne yapıyorsunuz?"

"Ah, hiçbir şey..." diye cevap verdi Rick ve Ayaktauyur'a ikizleri tanıttı. "Onlara eski istasyonu gösteriyordum."

"Ah, tabii çok doğal," diye homurdandı öteki. Ellerini pantolonun neredeyse dizlerine gelecek kadar derin ceplerine soktu ve makbuz kağıdına sarılmış birkaç tane, sopa şeklinde meyankökü özlü şeker çıkardı.

"Meyankökü?" diyerek şekerleri çocuklara sundu.

Çocuklar koro halinde, "Hayır, teşekkür ederiz," diye cevap verdiler.

Fred meyankökü şekerleri sopalarından birini dudaklarının arasına yerleştirdi ve cebinden bir spor gazetesi çıkarıp koltuğunun altına sıkıştırdı. Sonra tekrar elini cebine soktu ve karıştırıp karıştırıp bir sürü acayip nesnenin ardından bir anahtar salıkmı çıkardı. "Ah en sonunda."

Geri kalanları, Julia'yı çıldırtan bir hantallıkla pantolonunun cebine doldurmaya başladı. Ancak ondan sonra yeniden çocukları hatırladı ve "Peki öyleyse burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Artık dayanamayan Julia, "Ya sen?" diyerek soruya soruyla cevap verdi.

Fred uykulu gözlerle eski istasyonun sürgülü kapısına baktı

ve kapının üstündeki kemerden saatin olduğu noktaya doğru çıkan duvarın sıvasındaki büyük çatlağı görünce kafasını kaşıdı. “Hepsi dökülmeden önce çatlağı onarsam iyi olacak,” dedi.

Elindeki anahtar tomarını çingirdatarak girişi kapatan asma kilide yaklaştı. Ancak birkaç saniye sonra Julia’nın sorusunu hatırladı ve “Ben mi?” dedi. “İşimi yapıyorum.”

Doğru olanı buluncaya kadar anahtarları deliğe sokup çıkardı.

Kilit açıldı, Fred zinciri çıkardı ve üzerine devrilip devrilmeyeceğinden emin olmak için elini kapının üzerine koydu.

“Ama sen belediye binasında çalışmıyor musun?” diye sordu Rick.

Fred kapıya hafif hafif tekme attı ve aralığı daracık gövdesinin geçebileceği kadar genişletti. “Ah çocuklar belki sadece o işi yapıyor olabilirim... Ama zaman geçtikçe aybaşını getirebilmek için bir iş daha edinmek gerekiyor.”

Jason açılan kapının eşiğinden kabuğuna çekilmiş bir pavuryayı andıran binanın iskeletini gördüğünde, “Biz de girebilir miyiz?” diye sordu.

İçeri giren Fred’in sesi, “Neden olmasın,” diye yankılandı. “Siz de buyurun!”

Rick, Jason ve Julia sonunda Clark Beamish İstasyonu’na adım atabilmişlerdi. Girişi geçip devasa bir salona girdiler. Başlarının üzerindeki tavan dövme demir ve camdan oluşuyordu. Kubbe şeklindeki tavanından katedrallerdeki vitrayları anımsatan bıçak gibi keskin ışık huzmeleri yağıyordu. Ortada dev gibi bir avize vardı. Şamdanlarının arasına kuşlar yuva yapmıştı ve onlar kanat çırpıkça avize de bir ileri bir geri dans ediyor-

du. Sarmaşık dalları birbirine dolanmış yılanlar gibi camın üzerinde kıvrılarak uzamışlardı.

Aşağıda oda onların attıkları adımlarla yankılanıyordu. Rüzgarla içeri doluşan yılların tozu ve tavandaki camın çatlaklarından yağan yağmurla yerdeki mermerlerin arasında narin sapsarı çiçekler büyümeye başlamıştı.

Ana salonun her iki yanında uzanan sütunlu yollar göz kamaştırıcı kemerler oluşturunuyordu. Bunların altından kuru çiçeklere benzeyen yuvarlak lambalar sarkıyordu. Bir kenarda bilek gişesi vardı. Pencerele yüksekti ve önünde açık renkli taş bir vezne vardı. Bilet gişesinin hemen yanına her taraflarını capcanlı renklerde mantarların kapladığı demirden banklar sıralanmıştı.

Tam karşıda girdikleri kapının tıpatıp aynısı bir kapıdan perona çıkılıyordu. Bu kapının üzerinde tren saatlerini yazan aşırı büyük bir çizelge vardı. Çiçekli desenleri ve tavana asılı olduğu çın çın çınlayan zincirlerle devasa bir kolye ucunu andırıyordu. Bunların yanı sıra oldukça sade görünen bir tuvalet kapısı ve kepenklerini indirmiş bir gazete bayı dışında pek bir şey yoktu.

Çocuklar bütün ayrıntıları dikkatle incelemek için birkaç dakika daha etrafta oyalanırken Fred de tekdüze ve uyuşuk adımlarla bilek gişesine doğru yürüdü. Sütunlardaki yivler ve revaklardaki oluklar kıvrımlı yaprak şekilleri oluşturunuyorlardı. Yerlere serilmiş bembeyaz papatyalar ise yetenekli bir mermer ustasının elinden çıkmışa benziyorlardı.

“Ne acayip bir yer...” diye mırıldandı Jason.

“Bahse girerim yıllardır kimse buraya adımını atmamıştır...”

“Onun dışında.”

Fred elinde anahtarlarla gişenin önünde dolap gibi dikiliyor ve hangisinin kapıyı açtığını bulmaya çalışıyordu.

“Kim bilir buraya ne yapmaya geliyor?”

Ağızları bir karış açık etrafa bakarak adamı izlemeye devam ettiler. İstasyonun içindeki hava sıcak ve camekanlı seralardaki gibi rutubetliydi.

Binanın geri kalanı düşünülecek olursa bilet gişesi kesinlikle en normal yerdı. Basit döşenmiş küçük bir odaydı: Üzerinde tren tarifelerinin yazıldığı rehberin durduğu bir vezne, bir bilet basma makinesi ve bir döner sandalye.

Bilet basma makinesine bakan Rick, “Dedalus,” diye mırıldandı. Bunun da saatçinin elinden çıktığı belliydi.

“Kesinlikle,” diyerek ona katıldı Jason. Hayranlık içinde eski bir yazı makinesinden sökülmüş gibi duran yuvarlak düğmelere baktı. Her biri mantıklı bir nedeni yokmuşçasına tuhaf hecelere ve bir, iki, üç haneli rakamlara karşılık geliyordu. “Dedalus’un bilindik akıl fikir ermez makinelerinden biri daha...”

Hemen arkalarındaki Julia kesik bir çığlık attı.

Hızla ona dönen çocuklar, “Ne oldu?” diye sordular.

Julia’nın yanı başında trenlerin kalkış vakitlerini gösteren tarife rehberi vezneden birkaç santim yükselmmişti.

“Hiç...” diye cevap verdi Julia. “Sadece rehbera hafifçe dokundum ve... kendi kendine yükseldi.”

Rick tarifenin durduğu tozlu masanın altına bakmak için eğildi ve demir bir plakanın üzerine yerleştirildiğini fark etti. Ayarlanabilir bir kol sayesinde gişenin duvarına tutturulmuştu.

“Sadece çok hassas açılır kapanır bir masa,” dedi masayı kal-

dırarak. Sonra tekrar aşağı indirdi ve böyle yapmasıyla devasa tren tarifesı roket gibi yukarı fırladı.

Julia gülümsedi. “Tabii ya. Sadece bildiğimiz açılır kapanır masalardan. Korkacak bir şey yok...”

Etraflarına baktılar. Fred Ayaktauyur bilet gişesinin hemen yanındaki ikinci bir odanın ardında gözden kaybolmuştu.

“Trenlerin buradan hareket ettiği doğru,” dedi Jason ve tarifenin kaskatı kesilmiş kapağını kaldırmaya çalıştı.

Sonra da kız kardeşinin üzerine bir toz bulutu üfleyerek ciltlenmiş rehberin başlığını okudu:

*18 OCAK 1936 TARİHİNDEN İTİBAREN
KILMORE KOYU'NDAN
KALKAN/VARAN VE GEÇEN TRENLER İÇİN
DAİMİ TARİFE*

Geri kalan sayfalar trenlerin durduğu değişik noktaları gösteren sütunlar halinde bitmek tükenmek bilmez tarifelerle doluydu.

Her tabelanın üstünde son istasyonun adından, trenin kaç vagonu olduğuna ve arada sırada da özel tren, normal tren, ya da sadece festival için gibi ibareler kullanılarak kalın harflerle vurgulanmış bilgiler yazılıydı.

Yandaki odadan gelen gürültüleri işiten Jason tarifelerin yazılı olduğu rehberle karşı tüm ilgisini yitirerek öteki ikisine gidip Fred Ayaktauyur'un neler karıştırdığına bakmayı teklif etti.

Onu kafasını duvardaki kocaman bir deliğe sokmuş vaziyette buldular.

Onların yanında dikildiklerini fark eden Fred'in keyfi kaçmış gibi görünüyordu.

"Ah çocuklar, siz miydiniz? Özür dilerim ama... galiba burada bir sorun var."

İyice meraklanan Rick, "Orada ne yapıyordunuz?" diye sordu.

Delik bilindik deliklerden değildi. Daha çok içinden farklı boyutlarda kırmızı ve mavi supapların, cıvatarla birbirine takılmış boruların geçtiği bir denetim hattını andırıyordu.

İstasyonun kalbi karşı köşedeki odada saklıydı. Büyük kısmı içinden çıkan bir kanalın demiryoluna uzandığı siyah demirden bir plakayla kaplıydı. Bu ana hattan ayrı yönlere giden iki tane ray daha ayrılıyordu. Her birinin bir numarası vardı. Rayların birbirleriyle kesiştikleri yerlerde makas atmak için kırmızı bir kol kullanılıyordu.

Görünüşe göre kasabanın bütün tren hattı değiştirmeleri buradaki bağlantı noktasından yapılıyordu.

"Burada tek bir tren hattı olması çok yazık..." diye mırıldandı Jason. Başını üzgün üzgün salladı. Buraya gelen ve buradan kalkan trenleri ve sefer saatlerini gösteren devasa tabelalara rağmen bu alengirli makineler ona bu kadar küçük bir kasaba için kabul edilebilir sınırları aşmış gibi görünüyordu.

Fred Ayaktauyur yüzünü çocuklara döndü ve alnından akmakta olan bir ter damlasını elinin tersiyle silip, "Bunu bir de bana sor..." dedi.

Sonunda Julia, dilinin ucuna geldiği gibi "Peki ama siz buraya tam olarak ne yapmaya geldiniz?" diye soruverdi.

Fred ona duvardan geçen boruları işaret etti ve tüm vurdumduymazlığıyla, "Supapları döndürmek için tabii ki, neden

olabilir?” diye cevap verdi.

“Ama... neden?”

“Neden mi? Ben yapmazsam kimse yapmaz da ondan.”

Çocuklar alık alık birbirlerine baktılar. “Ama bu boruların supaplarını döndürmek ne işe yarıyor ki?”

Fred kulağını kaşıdı. “Doğrusunu isterseniz ben de bilmiyorum. Bildiğim tek şey haftada iki kere buraya gelmem ve hepsini döndürmem gerektiği. Kırmızı olanları kapatmalı, mavi olanları açmalıyım.”

İyice meraklanan Rick, “Su borularına benziyorlar,” diye belirtti. İşlerinden birine kulağını dayadı ve “Hatta öyle olduklarını söyleyebilirim,” dedi.

Julia hepsinin arasında en açık sözlü oldu. “Yani sen haftada iki kez buraya supapları çevirmeye geliyorsun... ve sonra da çekip gidiyorsun, öyle mi?”

“Bu benim işim.”

“Ama bunu neden yaptığını bilmiyorsun?”

“Eğer sorun buysa, insanların çoğu benimle aynı durumda, bunu bilmeni isterim.”

“Isırcı davranıyorsam beni mazur gör, ama bu görevi sana kim vermiş olabilir?”

Fred iç geçirdi. “Ah, bunu bana ihtiyar Kara verdi. Ayrıldandan hemen önce.”

Çocukların tüyleri diken diken olmuştu. “Sen Kara’yı tanıyor muydun?”

“Elbette.”

“Peki... sana nereye gittiğini de söyledi mi?”

Fred bir anlığına düşüncelere dalar gibi oldu. “Aslını isterseniz... olabilir, ama tam olarak hatırlayamıyorum.”

“Lütfeen!”

Fred hafızasındaki boşluktan dolayı keyfi kaçmışçasına ayağını yere sürüdü. “Hey çocuklar, aradan bir çuval dolusu yıl geçti!”

“Ama bizim için çok önemli...”

Fred sırtını duvara dayayıp “Tamam, ama biraz nefes alabilir miyim” diyerek esnedi. “Demek Kara’yı merak ediyorsunuz. Öyleyse izin verin de bir düşüneyim...”

Rick, Julia ve Jason susup beklediler. Sadece Fred Ayaktauyur’un parmaklarıyla demir bir boruya vurarak çıkardığı tıkrıtlar duyuluyordu.

Çocukların neredeyse tüm umutlarını kaybettikleri anda adam, “İlk önce,” diyerek ağzını açtı. “Kara kasabaya inip ofisime geldi. Hepimiz el ilanlarından tren istasyonunun kapatıldığını biliyorduk. Bu yüzden istasyon şefinin kasabayı bırakıp gidecek olması bizi çok şaşırtmadı. Ortada tek bir tren bile yokken nasıl iş yapacaktı?”

Çocuklar, “Çok doğru,” diyerek onu onayladılar.

“Bana dedi ki: ‘Ayaktauyur, dostum benim.’ Çünkü bir çuval dolusu yıldır arkadaşlık. Okula beraber gitmiştik. Aslına bakarsanız hepimiz okula beraber gitmiştik. Çünkü o günlerde çok çocuk yoktu etrafta... Her neyse bana, ‘dostum benim,’ dedi ve onun için bir iyilik yapıp yapamayacağımı sordu. Kasabadan ayrılacağı için birinin gelip onun yerine supaplarla ilgilenmesi gerekecekti. ‘Haftada iki kez,’ demişti. Sadece beş dakikalık bir işti. Ödemeyi önceden yapacaktı, çünkü beni tanıyor ve onu yarı yolda bırakmayacağımı biliyordu. Ona Kilmore Koyu’nun arşivindeki işlerin zaten başımdan aşkın olduğunu söyledim ve o da bana cevap olarak ayda sekiz sterlin ma-

aş vereceğini açıkladı. Bunun üzerine ben de, 'Anlaştık' dedim. Ve bunu kutlamak için meyhaneye gittik."

Çocukların çıtı çıkmıyordu.

"Ancak o zaman kendisine sordum: 'Ne zaman yola çıkarsın yaşlı dostum,' dedim. O da bana en kısa zamanda yola çıkması gerektiğini, ertesi sabah, olmadı öğleden sonra gideceğini söyledi. Bunları şimdi hatırlıyorum. Öğleden sonra treni demişti."

"Öğleden sonra treni mi?"

"Eh, öyle," diyerek homurdandı Fred Ayaktauyur. "Aynen öyle dedi: 'Öğleden sonra treniyle.'"

"Ama tren hattı çoktan kapatılmamış mıydı?"

"Haklısın oğlum," dedi Fred. "Öğleden sonraları geçen bir tren yoktu. Ve sabah da tren geçmezdi. Demek o yüzden gülüyordu... Benimle dalga geçiyormuş. Hay! Ben de onun gerçekten trenle gittiğini zannediyorum..." Ayaktauyur ellerini dizlerine koydu. Bu haliyle dev bir örümceği andırıyordu. "Benimle iyi dalga geçmiş, bizim yaşlı Kara. Trenle ha!"

Julia, "Belki özel bir trendir?" diyerek fikir yürüttü.

"İmkansız!" dedi Jason. "Raylar tünelin içinde sona eriyor."

"Ya öbür taraf?"

Çocuklar Fred'e döndüler. "Sen Crookheaven tarafındaki rayların nerede bittiğini biliyor musun?"

"Ah evet: Crookheaven'da bitiyorlar," diye cevap verdi adam. "Ormana kadar gidiyor sonra orada sona eriyorlar. Makasların olduğu yerler vardır gibime geliyor. Ama hepsi bir yerlerde sona eriyor olmalı. Kardeşimle ben mantar toplamak için rayları takip ederek ormana gireriz."

"Öyleyse tren miren yok."

“Hayır, hayır. Gerçekten tren yok. İyi bir şakaymış...” Fred kafasını salladı. “Daha dün gibi hatırlıyorum. Hatta... yola çıktığı öğleden sonra vaktinde istasyon şefiyken çaldığı el çanının sesini duymuştum ve işte bu kafama öyle bir kazınmış ki! Ayrıca Kara başka bir şey daha yapmam karşılığında bana bir sterlin daha vermişti.”

“Ne?”

“Tek bir kez yapacaktım. Ve bu supapları çevirmekten biraz daha çetrefilli bir görevdi. ‘Çok az daha,’ demişti bana. Bağlantı hattındaki şu kolu çevirerek bütün makasları eski yerlerine getirmemi istiyordu. Şu şekilde...”

Fred makas değiştirmeyi sağlayan kolları indirdi ve bağlantı hattından küçük klik sesleri geldi.

“Anladım,” dedi Jason. “Her şeyi kapattığında... raylarda bir tren gördün mü?”

“Yo, hayır...” diye yanıt verdi Fred. “Yıllardır buradan tren geçmedi. Sadece bir sayı vardı, hemen şurada...”

Ve bunu söyler söylemez çocuklara rayların başladığı yerin altındaki sayıyı gösterdi.

“Hangi sayı?” diye sordu Jason.

Fred gülümsedi. “Ben de er ya da geç bir gün birilerinin bana bu soruyu soracağını biliyordum. Bana şunu soracaklardı: ‘Hey Fred, Clark Beamish İstasyonu’nun bağlantı hattının üzerinde yazan sayıyı sen hatırlıyor musun? Zamanla silinmiş olmalı.’”

“Hatırlıyor musun?”

Fred Ayaktauyur’un suratına kurnaz bir gülümseme yayıldı. “Biliyor musunuz, benim hafızam tıkr tıkr çalışır. Ve bu yüzden yapmam gerekenleri bir yerlere yazmam. Ama bu sayı için

bir istisna yaptım.”

Eski püskü cüzdanını açtı ve bir sürü kart ve not kağıdı arasından bir zamanlar parlak bir yüzeyi olan, ama üzerindeki yazıların zamanla silindiği bir kağıt parçası çıkardı.

Kağıdı ışığa tutan Fred Ayaktauyur, “Eyyahlar olsun...” diye homurdandı. “İyi okunmuyor. Ama... 1374 olabilir?”

Çocuklar etkilenmiş gibi bağlantı hattına baktılar.

“Bu bir trenin numarası olabilir mi?” diye sordu Jason.

“Hala Kara’nın trenle gittiğini mi düşünüyorsun?” diye homurdandı Julia. “Ortada bir demiryolu yoksa trenle yolculuk yapmak imkansızdır, farkındasın değil mi...”

Bir anda belediye memuru, “Durun bir dakika!” diye bağırıverdi. “Şimdi hatırladım. Dışarıdaki sefer saatlerinin yazıldığı yerde gibi bir şey yazıyordu.”

“Ne yazıyordu?”

Fred sinirli sinirli kafasını kaşımaya başlamıştı.

“Şey yazıyordu... şey...”

Fred’in her hareketiyle, çocuklar aklına gelir umuduyla ona doğru bir adım atıyorlardı.

Sonunda Ayaktauyur keyifle, “Ah evet!” diye bağırdı. “Şöyle yazıyordu: Son durak Kilmore Koyu.”

Çocuklar bağlantı hattının önünde kafa kafaya vermiş, “Son durak Kilmore Koyu...” diye tekrar ediyorlardı.

“Ve bunun üstünde 1374 sayısı yazılıydı,” diye ekledi Jason ve elini makas atmak için kullanılan kolun üzerine koydu. “Pe ki ya bunlar? Nasıl değiştiriliyorlardı?”

“Ah çocuklar... artık çok fazla soru sormaya başladınız! O kadarını hatırlamamı beklemeyin!” diye homurdandı adam.

“Şimdi lütfen bırakın da işimi bitireyim, olur mu?”

Üç çocuk, “Olur...” diye mırıldandı. Ama henüz ikna olmuş sayılmazlardı.

Fred kafasını boruların olduğu deliğe soktu ve iç bayıltıcı ağır hareketlerle yeniden kırmızı ve mavi supapları çevirmeye başladı.

Çocuklar birbirlerine bakıyorlardı. Sonra Julia elini istasyonun bağlantı hattını çalıştıran kolun üzerine koydu ve çevirdi. Siyah demir plaka hırıldayarak hopladı.

“Çalışıyor,” dedi.

Fred Ayaktauyur başını boruların arasından çıkarmadan, “Ne dediniz?” diye sordu.

Çocuklar hemencecik, “Yok bir şey, yok bir şey!” diye bağırdılar.

Rayların üzerindeki numaralar, makas değiştirmeye yarayan kollar gibi titrek kırmızı bir ışık saçarak yanmaya başlamışlardı.

Rick elini küçük bir vananın üzerine koydu. O çevirdikçe, dört tane minik metal silindirin üzerindeki sayılar da dönmeye başlamıştı. Rick kısa sürede 1374 rakamını girdi.

Ve tren istasyonunun büyük salonunda bir gürültü koptu.

Koşarak dışarı çıktılar, bilet gişesini geçtiler ve gürültünün trenlerin sefer saatlerini gösteren tabeladan geldiğini gördüler. Tabela çalışmaya başlamıştı. Metal silindirler, doğru saati göstermek için bir anaför gibi kendi aralarında dönmeye başlamışlardı. Bunu başarır başarmaz tabela siyah ve bomboş bir hat halinde yeni bir emir beklercesine durdu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Jason.

Julia bunun üzerine biraz düşündükten sonra bilet gişesine geri döndü. Devasa tren tarifesini karşısına alıp vezneye oturdu ve soru sorarcasına Rick'e ve kardeşine baktı. "Burası beni biraz tedirgin ediyor, sizi etmiyor mu?"

"Belki keşfimizi burada kesmeliyiz."

"Sonuçta hala Kara Volkan'ın dairesine gitmedik. Hemen yukarıda bir yerlerde olmalı."

"Merdivenleri gördün mü?"

"Hayır. Belki dışarıdan giriliyordur."

"Fred'e sorabiliriz."

"Beni tedirgin eden de o," diye açıkladı Julia. "O kadar mıymıntı ki, afakanlar basıyor."

"Ama gene de Kilmore Koyu'nda Kara Volkan'ı gören son kişi o!"

"Ve makinist ona bir görev bile vermiş."

"Bana tamamıyla gereksiz bir iş gibi göründü..."

"Bir tür su şebekesi gibi..." diye devam etti Rick. "Belki de rayların ötesindeki su deposuna bağlıdır."

Jason bilet basma makinesine yaklaştı ve 1'den 10'a kadar rakamlarla işaretlenmiş yuvarlak tuşları inceledi. Ayrıca ne anlama geldiğini bilmediği bazı harf kombinasyonları da vardı: *TP, SH, CR, VA, IO...* ve böyle devam ediyordu.

"Hey Rick," dedi. "Gel de bir bak, sen bir şey anlayacak mısın?"

Kızıl saçlı oğlan bir süre Jason'la beraber klavyeyi inceledi. Sonra pes etti: "Bana tamamen anlamsız göründü. En çok da bu harfler."

Julia, "Belki trenlerin seri numaralarıdır," diye tahminde bulundu.

“Peki bunu nasıl anladın?”

Kız devasa tren tarifesini onlara doğru çevirdi. “Bu canavar sayesinde olabilir.”

Rick rehberi eline aldı ve sayfalarını çevirmeye başladı. Onu daha önce inceleyen Jason da rehberin nasıl düzenlendiğini anlatıyordu: “Üst tarafta durakların isimleri var, sonra tren numaraları geliyor. En altta da sefer saatleri...”

Julia, “Varılacak son duraklar arasında Kilmore Koyu’nu arasana,” dedi.

“Neden?”

“Kalkış tabelasında Son durak Kilmore Koyu yazıyorsa, bu trenin Kilmore Koyu’nda duracağı anlamına gelir de ondan.”

Jason ve Rick birbirlerine baktılar ve “Neden olmasın?” dediler.

Etrafa toz bulutları ve örümcek ağları saçarak hızlı hızlı tarifenin sayfalarını karıştırmaya başladılar.

“İşte burada: Kilmore Koyu’na giden trenler!” diye bağırdı Jason. Parmağını sayfanın üzerine koymuştu.

Bir sonraki sayfayı da kontrol eden Rick, “İki sayfa var,” dedi.

“Zennor’dan gelen... Manzaralı Güney 3458 numaralı tren ve bu sayfadaki 1974 numaralı...”

“Nereden geliyor?”

“Tarifeye yazılmamış,” diye açıkladı Rick. “Ya da daha da kötüsü hepsi silinmiş.”

“Silinmiş mi?”

“Siyah mürekkeple.”

Rick sayfayı ışığa tuttu ve sayfayı kaplayan kopkoyu lekelere ardında ne yazdığını okumaya çalıştı.

“Galiba şöyle yazıyor,” dedi sonunda. “Gianni’nin Bahçesi.”

Jason, “Gianni’nin Bahçesi,” diye tekrar etti. “Ve burada alta da: “Shamrock bir şeyleri yazıyor.”

Rick, “Shamrock Tepeleri,” diyerek ne yazdığını çıkardı. “Tünelin aralarından geçtiği tepeler. Demek ki burada hattın öteki tarafındaki Crookheaven’ın adı yazıyor olmalı.”

“Şurada yazan durak da şey olmalı... Kap... Kaplumbağa Parkı?”

“Mahalli bir hat olmalı. Büyükşehirlerdeki metro durakları gibi,” diye fikir yürüttü Julia.

Rick, “Kaplumbağa Parkı’ndan demiryolu hattı geçmiyor olması hariç,” diye açıkladı. “Yukarıda, yokuşun tepesinde çünkü.”

Julia sandalyeden fırladı ve ötekilerin yanına gelip yazıları silinmiş sayfaya bakmaya başladı. “İşte bu,” dedi birkaç saniye sonra.

“Bu, ne?”

“Senin şu arkadaşının bize bahsettiği tren.”

Rick, “O benim arkadaşım değil,” diye itiraz etti.

“Bize 1374 demişti, ama kağıttaki yazının silinmiş olduğunu hesaba katarsak bu elbette 1974 olabilir. Sizce de öyle değil mi?”

“Olabilir...” diye mırıldandı kardeşi. “Yani?”

“Bilmiyorum. Ama gidip bu numarayı bağlantı hattına girebiliriz.”

Rick, “Ben giderim,” diyerek çabucak gözden kayboldu. Birkaç saniye içinde geri dönmüştü. “Yaptım. Ama elimizi çabuk tutmamız gerek: Ayaktauyur borularla işini bitirmek üze-

re. Ve başını o delikten çıkarır çıkarmaz bizim her şeyi çalıştırdığımızı anlayacaktır.”

“Fikri olan?”

Bir kez daha kafasını çalıştıran Julia olmuştu: “Bence bilet basmayı deneyelim.”

“Ama nasıl?”

“Tarifenin üzerine yazılmış sayılar ve bazı özel harfler yok muydu?”

“1974 rakamı var ve sonra... bir şeyler olabilir... evet, ama silinmiş. Şey olabilir... bence... bir C harfi. C’yle başlıyor.”

Julia klavyeyi önüne çekti ve derin bir nefes aldı: “Deneyelim. Tarifedeki gibi trenin numarasıyla başlıyorum.”

Parmağını 1 tuşunun üzerine koydu ve bastı. Tuş, titrek ve metalik bir ses çıkararak içeri göçtü ve öylece kalakaldı. Julia başını çevirip Rick’e baktı.

“Bin dokuz yüz yetmiş dört,” dedi parmaklarıyla 9, 7 ve 4 tuşlarına basarken. Tuşların hepsi içe göçmüşlerdi.

“Bir tren seferinden çok tarihe benziyor,” dedi Jason.

Rick devam etmesi için, “Şimdi C’yi bul,” diye Julia’ya yardımcı oldu.

Julia hızla klavyedeki tuşlara göz gezdirdi. Sonra başını sallayıp, “Yok,” diye cevap verdi.

“Nasıl olmaz?”

“Sadece CL harfleri var.

Rick tren tarifesinin açık duran sayfasındaki bir şeyi yeniden okudu. “Bilmiyorum, bilmiyorum... CL’ye basmayı dene, bundan bir şey anlamak imkansız.”

Julia onun dediği gibi yaptı ve bu tuş da ötekiler gibi içeride kalmıştı.

“Bu makinenin bozuk olduğundan şüpheleniyorum,” diye umutsuzca açıkladı. “Şimdi hangi tuşu göçertmemi istersiniz?”

Rick çaresizce tarifeye bakmaya devam ediyordu.

Julia, “VB? TR? OE? AA?” diye sayarak klavyenin üzerindeki öteki tuşları okumaya devam ediyordu.

Aniden Jason’ın aklında bir ampul yandı ve “IO var mı?” diye sordu.

Julia klavyenin üzerine eğilip söylenen harfleri aradı. “Evet var,” diye cevap verdi. “Ama neden?”

“CL-IO,” dedi Jason. Bayan Biggles’in kardeşinin adı bu değil miydi?”

“Clitennestra Biggles,” diye cevap verdi Rick. “Ona Clio diyorlardı. Evet. Aynen öyle diyorlardı!”

“Deneyeyim mi?” diye sordu Julia.

“Dene.”

Julia IO yazılı tuşa bastı. Makine bu tuşu da aldı, sonra o ana kadar bastıkları içine göçmüş bütün tuşlarla beraber dışarı bıraktı.

Hemen ardından bir emme sesi duyuldu ve basılmaya hazır bir kağıt cihazın arkasından makinenin içine girdi.

Bir kaç saniyelik bir duraksamanın ardından, “Olmadı,” dedi Julia.

“Geriye yapmadığımız ne kaldı?”

“Trenin numarasını yazdık, formülü girdik... başka ne olabilir?”

“Üç,” dedi Rick.

“Üç mü?”

“Üç yaz. Belki kaç kişinin yolculuk edeceğini öğrenmek istiyordur,” diye tahminde bulundu.

Julia 3 tuşuna bastı. Klavye bitmek bilmez birkaç saniye boyunca tıkanmış gibi duraksadı. Sonra aniden çalışıverdi. Makinenin her tarafı titremeye başlamıştı. Dışarı Art Nouveau tarzında zarif bir çerçevesi olan dikdörtgen bir kağıt püskürdü. Üzerinde şöyle yazıyordu:

KILMORE KOYU KASABASI – Clark Beamish Tren İstasyonu

Özel tren bileti – CLIO 1974 – sonsuz gençlik treni

Geçerlilik süresi: sadece bugün

Yolcu sayısı: 3

Trene bineceğiniz yeri öğrenmek için lütfen danışmaya başvurunuz veya sefer bilgilerinin yazıldığı tabelaya bakınız.

“Harikulade...” diye fısıldadı Julia. Gözlerini mürekkebi halle kurumamış dikdörtgen kağıttan alamıyordu. “Şimdi ne yapalım?”

Ancak onlar bir karara varamadan öteki odadan Fred Ayaktauyur’un haykırışı duyuldu.

“Koşup orada neler olduğunu öğrenelim!”

Defter:

BEŞ

Başlık:

ÇALIŞMA
MEKANİZMALARI

Yazarı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

18

Oblivia Newton patenlerinin üzerinde dengede durmaya çalışarak Gwendaline Mainoff'un dükkanının iki tabelasına baktı.

Yere çöktü ve gayet kaba bir hareketle patenleri ayaklarından çıkarıp uzağa fırlattı. Sonra sırt çantasını açarak içinden kasabaya inerken üzerine geçirdiği daracık iş tulumuna uyan iki tane treking botu çıkardı.

Zile bastı.

Ancak ikinci zilde Gwendaline üst katın penceresinden yüzünü gösterdi. Telefonun ahizesi hala kulağındaydı.

"Kim?.." diye soracaktı ki, bakar bakmaz Oblivia'yı tanıdı ve hemen kafasını içeri soktu. "İnanılmaz! Özür dilerim anne ama Bayan Newton geldi. Sonra konuşuruz!"

Oblivia alnını kırıştırdı. Birinin merdivenlerden indiğini duydu. Sonra Erkekler için saç ve sakal tıraşı yazılı tabelanın altındaki kapı açıldı.

Gwendaline ayağında tavşan şeklinde terliklerle sokağa fırlayarak "Bayan Newton!" diye bağırdı. "Bu taraftan buyurun lütfen."

Oblivia gülmemek için kendini zor tutuyordu. Sonra kendini topladı ve "Merhaba Gwendaline," dedi.

"Sizi buralara kadar gelmek zorunda bıraktığım için çok üzgünüm, ama başka ne yapacağımı bilmiyordum."

"Manfred yukarıda mı?"

"Manfred? Tabii ya Manfred... İçeride. Etrafı dağıtmamak şartıyla içeri gelebilirsiniz! Beni mazur görün fakat... yalnız yaşayan ve çalışan bir kızım, dolayısıyla..." Gwendaline berber salonunu aştı ve içeri açılan bir kapıdan geçti. "Kapıyı ardanızdan

kapayıverin. Evet, öyle. Teşekkürler.”

İki dükkkanı birbirine bağlayan at nalı şeklinde kısa bir koridorun arkasından rutubetten sıvası dökülmüş dik bir merdivenle yukarı çıkılıyordu.

“Buradan gelin...” dedi Gwendaline, “Ve etrafı dağıtmamaya dikkat edin.”

“Anladım. Anladım. Ben de yalnız yaşayan ve çalışan bir kadınıam.”

“Ah sahiden mi?” Harika! Bu da... birbirimizi anlayabiliriz demek oluyor. Ortak yönlerimiz olduğunu biliyordum. Bunu hemen anlamıştım. Buradan gelin, lütfen. Gelin, gelin. Basamağa dikkat, işte...”

Şu kadarını söylemek gerekir ki, Gwendaline’in dairesi zevkli döşenmişti. Duvarları turkuvaz rengine boyanmış bir girişin ardından küçük bir mutfığa geçiliyordu. Pergolalı salonun duvarları eflatun rengine, tavanı ise gök mavisine boyanmıştı. Örölmüş hasırdan koltuklar tüy gibi yumuşacık ve bembeyaz yastıklarla kaplıydı. Ortalarında üzeri süslemeli, fil-dişi rengine bir halı vardı. Başka bir halı da duvara asılmıştı ve kuru fındık dalları alçak bir masanın üzerini süslüyorlardı.

Gwendaline üzeri kuş tüyü yastıklarla kaplı koltukta yatan adamı işaret edip, “İşte orada,” dedi. “Elimden gelenin en iyisini yaptım ve galiba ateşini düşürmeyi başardım.”

Kızın adımlarını duyan Manfred kolunu takatı kesilmişçesine koltuktan aşağı bıraktı ve acı dolu olduğu kadar uyduruk da olan bir sesle inin inin inlemeye başladı.

Adamın blöf yaptığını anlamak Oblivia’nın sadece birkaç saniyesini almıştı.

“Manfred,” dedi bıçak kadar keskin bir sesle.

Şoför kamçı yemiş gibi aniden gözlerini açiverdi ve hemen-cik kolunu battaniyenin altına geri soktu. Gözlerini odanın öteki tarafındaki iki kadına odakladı ve ancak o zaman ayakta duran Oblivia'yı tanıyabildi.

“Bayan Newton!” diye bağırdı iyice battaniyenin altına saklanarak. “Ben... nasıl...?”

Oblivia, “Rahat ol, rahat,” diyerek adamı susturdu. “Bana anlatacağın bir şeyler var mı?”

“Ben...” dedi henüz ağzını kapamamış olan Manfred. “Ben... düştüm.”

“Nereden?”

Manfred, “Şeyden... şeyden...” diye kekelemeye başladı. Bu arada aklına anlatacak akıllıca bir şey gelir diye zaman kazanmaya çalışıyordu.

Gwendaline kollarını kuş gibi sallamaya başlamıştı. “Salton Uçurumu’nun tepesinden. Bütün gün boyunca bunu sayıklayıp durdu.”

Manfred domuz gibi hırıldadı.

“Peki Salton Uçurumu’nda ne arıyordun?”

“Dune buggy’le yukarı çıkıyordum... Argo Villası’na doğru...”

“Peki Argo Villası’na doğru çıkarken o araçtan düşmeyi nasıl başardın?”

Giderek huzursuzlanan Manfred sanki hayatı ona bağlıymış gibi üstüne serili battaniyeye sarılmaya başlamıştı.

“Bir atın bana çarpmasını engellemeye çalışıyordum.”

“Ah,” dedi Oblivia buz gibi bir sesle. “Demek sana bir at çarpacaktı.”

Gwendaline ortamın giderek soğuduğunu fark edip kibarca

oradan uzaklaşmak için, “Bir fincan çay isteyen var mı?” diye sordu.

Oblivia’nın Manfred’den ayrılıp kuaför kızın üzerine dönen öfkesi parıltılar saçan bir gülümsemeye dönüşmüştü. “Aman ne harika bir fikir! Ben de sana yardım edeyim. Manfred de bu arada... üzerini değiştirir.” Bunu der demez kısa süre önce özenle seçtiği kuaför çırağı kıyafetlerini adama uzattı. “Tek bir soru bile sormayacaksın,” diye fısıldadı kulağına. “Yoksa işine son veririm.”

Gwendaline’in mutfağı evin geri kalan kısmı gibi zarifçe döşenmişti. Mobilyalar maviydi ve raflardan kuru çiçekler ve ay çiçekleri sarkıyordu.

Kız masaya üç tane ağız gümüş kaplamalı porselen fincan koydu ve kuş şeklinde tutamağı olan bir demliği kaynamaya bıraktı.

“Su hazır olduğunda...” diye açıkladı “ötüyor.”

“Muhteşem!” diye çınladı Oblivia Newton’un sesi. “Evin ağızımı sulandırdı doğrusu.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz? Hepsini tek başıma yaptım, yani... hepsini tek başıma düşündüm, sonra bana yardım ettiler.”

“Tam anlamıyla nefis,” diyen Oblivia, sesini ciddileştirerek harekete geçti: “Beni dinle tatlım...” dedi. “Senden nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum. Ve borcumu ödemem gerektiğini düşünüyorum.”

“Sakın bunu düşünmeyin! Benim için... benim için bir zevkti, inanın. Bu evde horlayan birini görmeyeli yıllar olmuştu ve... sayıklıyor, hatta belki haykırıyor olsa bile, gene de güzeldi.”

“Dediklerini duydun mu?”

“En çok sizin adınızı tekrarlayıp duruyordu. Sonra bir de anahtarlar ve kapılarla ilgili söyledikleri var tabii.”

“Ah, kapılar!” diye bağırdı Oblivia abartılı bir ifadeyle. “Hep aynı hikaye.”

“Ne hikayesi?”

“Manfred kafasını kapılara takmış. Bu şey gibi... bilmiyorum, bir tür kapı koleksiyoncusu.”

“Etkileyici,” diye fısıldadı Gwendaline. Adam hakkında topladığı bilgilere bir yenisini eklemiş oldu.

“Evet, ama bu çok tahammül gerektiren bir iş. Her bakımdan çok tahammüllü olması gerekiyor. Bak görmedin mi başına neler geldi?”

“Uçurumdan mı bahsediyorsunuz?”

“Uçurumdan bahsediyorum.”

“O bunun uçurumdan ikinci düşüşü olduğunu söyledi.”

“Hep aynı kapı yüzünden.”

“Galiba ne dediğinizi pek anlamadım Bayan Newton.”

Bu sırada demliğin tepesindeki kuş ötmeye başladı ve Gwendaline çayı demlemek için demliğe uzandı.

“Argo Villası’nda...” diye açıkladı Oblivia. “onun görmek için her şeyini vermeye hazır olduğu yedinci ya da sekizinci yüzyıldan kalma eski bir kapı varmış. Ama... şu ya da bu şekilde asla başarılı olamamış.”

“Zavalıcılık!”

“Bunu bir de bana sor! Genelde hep bu konuda konuşuyor, çünkü kafasına bir şey koydu mu onu vazgeçirmek imkansızdır. Sadece tek bir kere o kapıyı görebilse ona yetecek, bir ke-recik! Ama şu ana kadar işler onun istediği gibi gitmedi maale-

sef...” Oblivia ne olduğu belirsiz bir şeyleri kastedercesine ellerini salladı ve Gwendaline’in anlamasını bekledi.

“Ah evet, tabii. Yeni ev sahipleriyle ilgili dedikodulardan bahsediyorsunuz ve... o tür şeylerden...”

“Aynen öyle. O tür şeylerden. Londralılara bazı şeyleri açıklamak ve bir kapıya bakmak için evlerine girmek istemek sen de kabul edersin ki çok da kolay değil.”

“Eh, öyle. Özel hayatlarına girmiş oluyorsunuz.”

“Doğru söylüyorsun.”

“Ya da uçurumdan aşağı düşüyorsunuz.”

“Daha da kötü.”

Gwendaline çay tepsisini alıp salona geçmeden önce, “Manfred üstünü değiştirmiş midir?” diye sordu.

“Zavallı adamcağız...” diye bağırdı Oblivia ve kızla mutfak kapısı arasında durdu. “Keşke Argo Villası’na girmesinin bir yolu olsa...” Yan gözle Gwendaline’e baktı, sonra ekledi: “Keşke onu yukarı götürecek birisi olsa...”

Bunları duyan Gwendaline, “Bir dakika bekler misiniz?” diyerek sözünü kesti.

“Evet?” diye fısıldadı Oblivia. Sonunda başarıya eriştiğinden emindi.

“Benim bugün Argo Villası’nın sahibesiyle bir randevum var!” diye bağırdı Gwendaline. “Yedide!”

Oblivia kızın neşesini taklit ederek, “Doğru mu söylüyorsun?” dedi. “Bizi de yanında götürebilersen harika olmaz mı?”

Gwendaline hayır anlamında başını salladı. “Ah, ama ben yalnız çalışırım.”

“Emin misin?”

Gwendaline gözlerini kısıp Oblivia Newton’a baktı. “Bana

tam olarak ne teklif ediyorsunuz?”

Oblivia, kızın önünden salona girdi. Manfred kanepede oturmuş onları bekliyordu.

“Ah, çok basit sevgili Gwendaline. Ben arabada bekleyebilirim. Bu arada sen ve senin yeni yardımcın... ‘Manny,’ Bayan Covenant’ın saçlarını kesersiniz. Ve işiniz bitmeye yakın Manfred’in gidip o harikulade kapısını görmesine izin verirsin... Bana inan, sonsuza dek sana müteşekkir kalacaktır. Öyle değil mi Manny?”

“Sonsuza dek,” diye onayladı adam beresini başına geçirirken.

Yepyeni kıyafetler giyen Manfred’i gören Gwendaline onun gerçekten çok tatlı olduğunu düşündü.

“Ah... evet...” diye kekeledi. “Sanırım sizin dediğiniz gibi yapabiliriz.”

Oblivia, “Müthiş!” diyerek çınlayan bir kahkaha attı ve kendini kuş tüyü yastıklarla kaplı koltuklardan birine attı. “Öyleyse şimdi bu sıcacık çayın keyfini çıkaralım.”

Gwendaline gülümsedi ve biraz da çekingen bir edayla çayları ikram etti.

Ancak kendi çayını aldığı sırada bir an duraksayıverdi. Açık pencerelerden içeri uzak ama bitmek bilmez bir gürültü dolmaya başlamıştı. Sanki kocaman bir çan durmaksızın çalıyordu.

“Oblivia da sesi duymuştu. “Bu da ne?” diye sordu.

Gwendaline bir süre durup dinledi, sonra omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Eğer tren istasyonu hala açık olsaydı, bunun trenin tünele girmeden önce çaldığı düdük olduğunu düşündüm.”

Jason, Julia ve Rick göz açıp kapayıncaya kadar bağlantı

odasına doluştular ve Fred'i sinirden küplere binmiş bir halde buluverdiler. "Neler oluyor? Ne yaptınız?" diye soruyor ve elle-riyle saçlarını yolup olduğu yerde sıçıyordu.

Bağlantı hattı koşu bandı gibi dönmeye başlamıştı ve üç numaralı tren yolunun ışığı çılgınca yanıp sönüyordu. "Neden yanıp sönüyor?"

Rick, "Makas!" diye tahminde bulundu.

"Hangi makas?" diye bağırdı Fred.

Açıklama yapmaya bile tenezzül etmeyen Rick üç numaralı yolu ana yola bağlayan makası hareket ettirdi. Titreşen ışık da aynı anda sönüverdi.

"Ah, aferin..." dedi Fred Ayaktauyur. Ancak suratında hala çılgına dönmüş bir ifade vardı.

Tam konuşmak için ağızlarını açacakları sırada bağlantı hattı tekrar dönmeye başladı ve bu sefer raylardaki ışıkların üçü birden zıvanadan çıkmışçasına yanıp sönmeye başladılar.

"Ah hayır, yine mi!" diye bağırmaya başlayan adam yeniden saçlarını yolmaya başlamıştı. "Hem de öncekinden daha beter!"

Jason ve Julia bu konuyu Rick'e havale etmişlerdi. Çocuk gözlerini kısıp mekanizmayı devreden çıkarmanın bir yolunu düşünmeye çalıştı.

"Haydi Rick..."

"Aklını çalıştır!"

Kırmızı saçlı oğlan hapşıracaktı gibi ağzını açtı ve "Bu bir kelime!" diye bağırdı. Sonra da yüksek sesle düşünmeye başladı: "Üç numaralı raydaki makas yanıp sönüyorsa, bu sadece tek bir anlama gelir: buraya gelmekte olan bir tren var."

"Buraya gelmekte olan bir tren var da ne demek?" diye bağırdı Fred.

Rick parmağının ucuyla raylara dokundu. “Tren istasyona geliyor... ve sonra... bu taraftan geçiyor... ve makas noktalarının üçü de yanıp sönüyorlar çünkü... treni hangisinden göndereceğimize karar vermemiz gerek.”

“Ve onu nereye göndereceğimize?” diyerek araya girdi Julia.

Rick bir çare üretmek için yumruklarını sıktı. Yanıp sönen kırmızı ışıklar oğlanın kızıl saçları gibi açık renkli teninin üzerinde parıldıyorlardı.

Sonunda, “Onu... buraya getirelim!” diyerek kararını belirtti ve makaslardan iki tanesini hareket ettirmeye başladı.

“Yani?”

“Tünele,” diye cevap verdi oğlan.

Ve bağlantı hattındaki ışıklar bir anda yanıp sönmeyi kestiler.

Yarım saat önce tüneli keşfedip geri gelen Jason, “Nasıl tünele sokacağımızı söylersin?” diye patladı. “Tünel kapalı!”

Rick haklı olduğunu göstermenin bir yolunu arıyordu ki, yeni bir gürültü onların yüreklerini ağızlarına getirip çil yavrusu gibi kaçışmalarına neden oldu. İstasyonun ana salonunda bir kasırga kopmuştu sanki.

Soluklanmak için bile zaman kaybetmeden öteki tarafa koştular ve tüm bu yaygaranın nedenini anladılar: Varan ve kalkan trenlerin yazılı olduğu tabela tekrar çalışmaya başlamıştı ve bütün harfler ve bütün sayılar bir girdaba yakalanmışçasına durmaksızın kendi aralarında, birbirlerinin peşi sıra dönüp duruyorlardı. Büyük salonun boşluğunda patlayan gürültü bir kağıt yığınının demir parmaklı bir el tarafından karıştırılmasını andırıyordu.

Ardından yavaş yavaş harfler durmaya ve karmaşa şiddetini

kaybetmeye başladı.

Fred Ayaktauyur bir kez daha, “Burada neler oluyor?” diye sordu.

Jason gözlerini yukarıdaki tabelaya dikip düşünceli düşünceli, “Olan şu: Kara bize bir mesaj bırakmış...” diye mırıldandı.

“Ne mesajı?”

“Ve ne anlama geliyor?” diye sordu Julia.

Aklı iyice karışmış olan Rick, “Hiçbir fikrim yok,” diye cevap verdi.

“Doğru yolda olduğumuz anlamına geliyor,” diyerek olayı özetleyen Jason oldu.

“Siz hepiniz fıttırmışsınız!” diye bağırды Fred Ayaktauyur. Sonra o da başını kaldırıp yüksek sesle kalkan trenlerin yazıldığı tabelayı okudu:

*“Gezgin dostum, seyahat etmek istiyorsan,
yarısı kumlarla ve yarısı rüzgarla dolu olan
kalbini ardında bırakmalısın
ve arkadaşlarını, inan bana, en azından yüz tane olan.”*

Son kelimeyi ağzına almıştı ki, tren istasyonu, beyaz papat-yaların açtığı zeminini titreten bir sesle yankılandı. Ses uzaklardan geliyordu. Etrafı güm güm titretiyordu ve yaklaştıkça odanın ortasındaki avizeden aşağı tozlar dökülmeye başlamıştı.

Neler olduğunun farkına varan Jason, “İşte geliyor!” diye bağırды. Ve istasyondan çıkmanın bir yolunu bulmak için çılgınlar gibi etrafına baktı.

“Gelen ne?” diye sordu Fred. Yaklaşmakta olan gürültü, bir ninni gibi aklını uyuşturmuştu.

“Bin dokuz yüz yetmiş dört numaralı tren!” diye bağırdı Rick.

Ve sahiden de bu gürültü ancak hızla yol alan bir trene ait olabiliirdi. Batıdan, Crookheaven tarafından geliyordu.

Jason istasyon girişinin ikizi olan arka taraftaki kapıyı işaret etti ve Ayaktauyur’a, “Çabuk! Tren yoluna açılan kapıya gidelim!” diye bağırdı. “Tren varmak üzere!”

“Bir dakika, bir dakika...” diye yakardı Fred. Bu ani karışıklık canını sıkırmıştı. “Kapıyı nasıl açacağız?”

“Anahtarı bul ve bu kapıyı aç!”

Adam cebinden anahtar öbeğini çıkardı ve papatyaların arasından Jason’a doğru sendeledi. Trenin uğultusu da bu arada şiddetini artırmıştı. Artık tüm bina zangır zangır titriyordu. Tavandan sarkan avize dalında olmuş meyve gibi sallanıyordu.

Kilmore Koyu’nun belediye memuru bir yandan anahtarları teker teker deniyor, bir yandan da, “Bir dakika sakinleşin çocuklar,” diye yakarıyordu.

“Acele et!”

Eli ayağına karışan Fred, “Bu değil... bu da değil...” diye tekrarlıyordu.

Jason daha fazla bekleyemedi. Ardına bile bakmadan istasyonun ön kapısına koşarken Ayaktauyur’u beklemektense neden daha önce dışarı çıkıp, bütün binanın etrafını dolaşmayı akıl etmediğini düşündü. Papatyaların üzerinden atladı ve kendini dışarı attı. Sonra da göz açıp kapayıncaya dek köşeyi döndü.

Tam tren yoluna ulaşmıştı ki, bir ısıklık sesi duyuldu.

Başını sesin geldiği yöne çevirdiğinde ona doğru gelmekte olan kapkaranlık bir kütleye yüz yüze geldi.

Jason kendini yere attı. Tüm görebildiği siyah, aynı zaman-

da da parlak, bulanık ve son sürat ilerleyen muazzam bir yapıydı. Ardında sıcak bir rüzgar bırakarak tren yolunun ötesinde gözden kaybolmuştu.

Tren durmadan Kilmore Koyu istasyonunu es geçmişti.

“Gördünüz mü?” diye sordu Jason az çok kendisiyle aynı anda tren yoluna ulaşmış olan ötekilere.

“Hayır,” diye cevap verdi Julia. “Ya sen?”

“Sadece kapkara bir makine gördüm. Şu taraftan geldi ve bir füze gibi geçip gitti.”

“Rick raylara atladı. “Öyleyse hemen yola koyulalım!”

“Ama onu asla yakalayamayız!” diye itiraz etti Julia.

Rick, “Onu tünele giden hatta yönlendirdik...” diye hatırlattı. “Ve tünel kapalı!”

“Öyleyse şimdiye kadar çoktan bir çarpışma sesi duymuş olmalıydık!” diye bağırdı Jason ve Rick’in ardından rayların üzerine atlayıp tünele doğru koşmaya başladı.

Onların peşine düşmeden önce Julia bir elini rayların üzerine koydu.

Titreme kesilmişti.

Fred Ayaktauyur artlarından “Çocuklar! Hey çocuklar!” diye seslendi. Ama artık onların dikkatini çekmesinin imkanı yoktu. “Bağlantı hattını nasıl kapatacağım?”

Defter:

BEŞ

Başlık:

CLIO'NUN İZİNDE

Tasatimes:

PETER DEDALUS

Bölüm:

19

Tren yolunun üzerinden koşan Jason, Julia ve Rick, beş dakikadan daha kısa bir süre içinde tepeye vardılar. Tren rayları tünelin karanlık deliğinin içinde yutulup gözden kayboluyordu.

Jason, Julia ve Rick tünelin hemen dışında durmuş içeri girip girmemek konusunda karar vermeye çalışıyorlardı. İçlerinden bir his, uğursuz rüzgarlarla dalgalanan yabancı otların ve sarmaşık sütunların istilasına uğramış açık bir ağzın önünde durduklarını fısıldıyordu kulaklarına.

“Size göre şu anda içeride olmalı, öyle mi...” diye mırıldandı Jason.

Rick, “Başka bir yerde olamaz,” diye karşılık verdi.

“Eğer gerçekten öyle bir şey varsa,” diye ekleyen Julia öfkeyle kollarına batan otları uzaklaştırdı.

Jason, az önce bulduğu gaz lambasını yakmak için eğildi. Çakmağı çıkarıp çaktı. O anda etrafa mide bulandırıcı siyah bir duman yayıldı.

“El feneri alamaz mıydık?” diye çıkıştı Julia.

Jason homurdansa da dikkatini lambadan ayırmıyordu. Sonunda yapış yapış dumanı kırmızıya çalan bir aleve çevirmeyi başardı.

“İşte oldu!” diye bağırdı zaferle.

Rayların üzerinden atlayarak elinde lambayla tünelin karanlığına daldı.

Julia ve Rick etraflarını seçmeye çalışarak onu takip ediyorlardı.

“Bir şey görüyor musun Jason?” diye sordu Julia birkaç adım sonra.

“Sadece çakıl taşları ve raylar.”

“Nereye kadar uzanıyor?” diye üsteledi kız.

Jason’ın yerine Rick cevap verdi: “Hiç kimse bilmiyor. Tek bildiğimiz rayların dağın öteki tarafına ulaşmadığı. Ve bu yüzden de...”

Gördüğü şey karşısında cümlesi havada asılı kalmıştı.

Jason lambayı kaldırdı: “Hay bin dalgakıran...” diye mırıldandı. “Siz de benim gördüğümü görüyor musunuz?”

Julia hızla Rick’e döndü. “Sahiden varmış! Haklıymışsınız!”

Rick gülümsedi. Eliyle Julia’nın elini tuttu ve gözleriyle hemen önünde uzanan rayları izledi. Siyah raylar unutulmuş bir lokomotifin önünde bitiyordu. İşte Kara Volkan’ın siyah lokomotifini karşılarındaydı! Ve toz altında kalmış olsa da hala etrafa metalik parıltılar saçıyordu.

“Tabeladaki yazı...” diye mırıldandı Rick. Lokomotifin basamaklarının önünde duruyordu. “Bu trene binmek için kalbimizin yarısının kumlarla yarısının rüzgarla kaplı olması gerektiği yazıyordu.”

“Ve en azından yüz tane arkadaşımız olmalı,” diye hatırlattı Julia.

“Peki sizce bu bir anlama geliyor mu?”

Çocuklar lokomotifin karanlık parıltısına hayran hayran baktılar. Raylarda yaşayan bir hayvan gibi nefes alıp verdiğini düşündürüyordu.

“Ben bunun bir bilmece olduğunu zannetmiyorum,” dedi Jason. “Belki bir şiir olabilir.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Başka türlü bir anlam ifade etmiyor da ondan,” dedi. “Bu sabah Bayan Stella’nın bize okuttuğu zırvalık gibi bir şey. Süslü dizeler. Kelimelerse hiçbir zaman oldukları şeyi ifade etmezler.”

“Öyleyse bu ne anlama geliyor?”

“Eh, yorumunuza kalmış...” diye cevap verdi Jason. Zorlandığı apaçık ortadaydı. “Kumun aslında kum olmadığı, ama...”

“... anılar olduğu. Zamanla biriken katı ve somut şeyler olduğu,” diyen Rick, Jason’ın başladığı cümleyi tamamladı.

“İşte, aferin sana!”

“Ama anılar da zamanla ağırlığını yitirir,” diye devam etti Rick. “Ve rüzgar, hayal gücünü simgeleyen rüzgar, ayaklarını yerden keser ve seni uzaklara götürür. Ve aynı rüzgar kumla karşılaştığında yavaşlar... ve böylece kendi sınırlarını keşfeder.”

İkizler ağızları bir karış açık onu dinliyorlardı.

Hızını alan Rick, “Yüz arkadaş’a gelince,” diyerek konuyu toparladı. “yüz tane olmaları gerekmez ama onların hepsi birer duygu ya da histir. Kara, lokomotifine binecek kişinin yüreğinde bu üç şeyi aradığını söylemiş.”

“Ah öyleyse,” dedi Jason, “ben binebilirim.”

Julia, oğlanın kızıl saçlarını karıştırıp, “Bana bir şair olduğun söylememiştin...” diye mırıldandı.

“Eh, ben de yeni öğrendim,” dedi Rick.

Oysa ‘Ondan daha önemlisi kocaman bir kalbim var,’ diye cevap vermek istemişti.

Onun yerine tünelin karanlığında Julia’ya bakıp içindekileri gözleriyle anlatmaya çalıştı.

Yandaki basamakları kullanarak lokomotif’e tırmandılar. Önce şair Rick, ardından Julia, en son da Jason çıktı. Trenin çelik kaplamalı yüzeyi elmas kadar sertti ve sanki nefes alıp veriyormuş gibi kendi kendine duman çıkarıyordu.

Rick merdivenin önünde duran kapıyı açtı ve makinist kompartımanına girdi. Duvarдан duvara kırmızı bir halıyla

kaplı küçücük bir mekandı. Koyu renkli panelleri ve yuvarlak göstergeleriyle sanki çocukları gözlüyordu. Yerden dimdik büyümüş çiçekler gibi uzanan bir kaç tane kol vardı. Her biri resimli sembollerle işaretlenmişlerdi.

Camlı küçük bir kapı makine dairesini küçük kabinden ayırıyordu. Birkaç yolcu alabilecek kapasitedeki kabinin duvarına eski bir fotoğraf asılmıştı. Bir lokomotifin önünde poz vermiş üç adam: Kara Volkan, Peter Dedalus ve Leonard Minaxo. Çocukların bildiği hallerinden çok daha gençtiler.

Jason, “Bu fotoğraf köpekbalığı saldırısından önce çekilmiş olmalı...” diyerek dikkatleri Leonard Minaxo’nun gözünde olmayan banda çekti.

“Hali hazırda kuşku götüren bir saldırı...” diye karşılık verdi Rick. “Bu denizlerde köpekbalıklarına rastlanmadığını hesaba katarsak.”

“Demek öyle,” diye homurdandı Jason. Doğrusunu söylemek gerekirse köpekbalıklarına nerelerde rastlanıp nerelerde rastlanmadığı konusunda şu kadarcık bilgisi yoktu.

Üçü birlikte işe yarar bir şey bulma umuduyla etrafı karıştırmaya başladılar, ta ki kabinin öteki ucundaki kapı dikkatleri çekene dek. Buradan restoran bölümüne geçiliyor olabilirdi. Eğer öyle bir yer gerçekten varsa.

Aynı anda, “Çocuklar...” diye alçak sesle seslendi Jason. “Bu benim şanslı günüm olmalı.”

“Neden?”

“Bugün bununla beraber iki yapıyor...” diye cevap verdi. Sonra da kapının önüne diz çöküp elini yüzeyine sürdü. “Başka bir Zaman Kapısı!”

“Emin misin?” diye sordu kız kardeşi.

“Adım kadar hem de.”

Kapıya doğru eğilip açmaya çalışan Rick de, “Kesinlikle,” diye onay verdi. “Doğal olarak kapalı. Ve elbette anahtarı yok.”

Kapının bir lokomotifin içinde olması üzerine biraz düşünen Julia, “Bu gördüğümüz hareket eden tek Zaman Kapısı,” dedi. “Demek istiyorum ki: eski bir evin duvarına açılmamış. Eğer tren yolu devam ediyorsa onunkı her yere gidebilir-dik!”

“Doğru söylüyorsun...” diye mırıldandı öteki ikisi.

“Ve belki de bu yüzden Kara onu bu kadar iyi saklayabil-mişti.”

“Ve kendisi de bu kapıdan geçip gitti.”

“Öyle mi dersin?”

“Elbette!” diye cevap verdi Jason. “Julia, kitapta ne yazdığını hatırlamıyor musun? Kapılardan birinin bir vagonun arkasında olduğu yazıyordu.”

“Doğru ya!”

“Peki ama buharlı trenin icadından önce bir vagonu nasıl hareket ettirirdin?”

“Atlarla,” diye yanıt verdi Rick.

“Tam isabet.”

Julia, “Yani,” diye fikir yürüttü, “bu kapının simgesi... at mı?”

Jason başını salladı. “Tıpkı Peter’in anlattığı gibi. Kara’nın elinde atlı anahtar vardı. Bu karşımızdaki de onun açtığı kapı. Ayrılmadan hemen önce son bir yolculuk yaptı ve lokomotifini çıkmaz bir yola sokup Crookheaven tarafındaki ormanlarda sakladı ve kapıdan geçti. Ancak ondan önce Fred Ayaktauyur gibi kimsenin şüphelenmeyeceği birine tüm izleri silmesi ve sa-

yılları sıfırlaması için bir görev verdi. Ve eğer bizim gibi herhangi biri Fred'le konuşmuş ve lokomotif çağırmaı başarmış olsaydı sadece bir veda şiiri ve... kapalı bir kapı bulacaktı.”

“Bu kapı, onu açıp giden kişi geri dönmediği takdirde bir daha asla açılmayacak olsa bile...”

Jason kapının tahtasına vurdu. “Geriye sadece kapının nereye açıldığını öğrenmek kaldı. Böylece anahtarların bekçisinin nerede saklandığını öğreneceğiz.”

“Evet ama belki de...” diye mırıldandı Julia. “Bu kapının nereye açıldığı sorusunun cevabı burada olmalı, bu lokomotifin bir yerlerinde. Tarifenin üzerindeki işaretleri hatırlıyor musunuz?”

“Evet. Silinmişlerdi.”

“Bu maceraya atıldık atılalı karşımıza çıkan bütün işaretler hep silinmiş oluyor!” diye bağırdı Julia. “Mısır’da olduğu gibi.”

“Öyle. Hayat Evi’nde saklanan kayıtlar silinmişti...” diye hatırladı Jason. Maruk’u düşünmek onu kederlendirmişti.

Rick, Julia’ya, “Ne yapmamızı öneriyorsun?” diye sordu.

Kız bir piruet yaptı. “Dünyanın en özel trenindeyiz ve belki de bizi hayal bile edemeyeceğimiz yerlere götürebilir...”

Rick dudak büktü. “Nereye mesela?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“O zaman nasıl gideceğiz?” diye sordu kardeşi.

“Deneyerek?” diye fikir yürüttü Julia. “Mesela...” Kız yerdeki lokomotifin çalışma mekanizmalarının bir parçası gibi görünen kolların yanına gitti ve onların üstüne çizilmiş resimleri daha iyi incelemek için yere eğildi.

“Gülecek ne var?”

“Gülüyorum, çünkü kesinlikle doğru yoldayız. Bunlar bil-

diğimiz yazılar değiller. Bunlar Faistos Diski'nin üzerindeki karakterler!”

Rick ve Jason gidip onun yanına oturdular.

Julia haklıydı: kolların üzerindeki şekiller Ulysses Moore'un arkasında bıraktığı mesajları şifrelemek için kullandığı yazıyla aynıydı. Bu onun ve arkadaşlarının kullandığı gizli yazıydı.

Rick, “Şimdi Unutulmuş Diller Sözlüğü'nü yanımızda getirmediğimize göre bana söyler misiniz...” diye sordu, “... bu lokomotif bizi nereye götürecek?”

Çocuklar birbirlerine baktılar.

Heyecan verici olduğu kadar korkutucu bir yolculuk olacaktı. Bunu düşünen Julia kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

“Her şeyin nerede başladığını öğrenmeyi gerçekten istiyor muyuz?” diye sordu Jason incecik bir sesle.

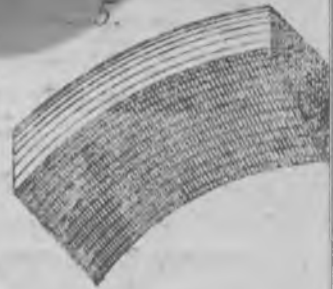
Rick başını salladı ve elini arkadaşının omzuna koydu. Julia da elini öteki omzuna attı.

Jason, “Öyleyse en başa gidelim!” diye bağırıp kolu kendine çekti.

Ve lokomotif hareket etti.

Defter:	
BEŞ	
Başlık:	
YERALTINDA	
Tasarımcı:	Bölüm:
PETER DEDALUS	20

Leonard motoru durdurdu. Tekne, denizin ortasında hafif bir akıntıyla beraber bir sağa bir sola çalkanıyordu. Kilmore Koyu artık ufukta küçük bir noktaydı ve beyaz bulutlar gökyüzüne saçılmışlardı. Hala çok ışıktı vardı.

Deniz feneri bekçisi teknenin kışına gitti ve çapayı alıp suya attı. Ardından denizin derinliğini ölçmek için bekledi. Beş, on metre. Yirmi. Otuz. Kırk. Kırk altı. Ve çapa dibe vurdu.

“Hazır,” diye mırıldandı Leonard.

Birkaç metre daha indiği halde çapa hala tutunacak bir yer bulamamıştı. Kamaraya döndü ve son kez haritaya başvurdu. Daha önce bu kadar derinlere inmemişti. Ve artık genç de sayılmazdı. Gene de hala o ruhu yitirmemişti.

İçini çekti ve “Tamam deneyelim,” dedi.

Dalgıç kıyafetini giydi, saçlarını başlığın içine soktu ve deniz gözlüğünü taktı. Gözlüğün altına oturup oturmadığını kontrol ettikten sonra oksijen tüpünü aldı ve ayaklarına paletleri geçirdi. En son olarak da vurgun yememek için kaç dakika arayla yüzeye çıkması gerektiğini hesaplamasına yarayacak saatini ve derinlik ölçen aleti bileğine bağladı.

250 bar’lık oksijen tüplerini sırtına alıp bir kukla gibi yürüyerek teknenin ucuna yürüdü. Sonra da denize doğru upuzun bir adım attı, dev adımı.

Hortumu ağzına takıp kendi nefesinin sesiyle baş başa kalmadan önce son bir kez, “İkimize, seni lanet olası anahtar...” dedi.

Leonard çapanın siyah demirine tutunup paletlerini sallayarak baş aşağı derine inmeye başladı. Bir füze gibi denizin sessiz-

liğine iniyordu. Ardında gümüşü su kabarcıkları bırakarak denizin karanlığında ilerliyordu. Lacivert balıklardan oluşan bir sürü o aralarından geçerken rüzgara kapılmış toz zerrecikleri gibi etrafa dağıldılar. İndi. Daha da indi. Keyifli, ama korku doluydu. Karanlık onu sarmaladı. Gözlüğünün ve oksijen tüplerinin yansımaları gözden kayboldu, balıkların rengarenk sırtları binlerce gölgeye ve benzersiz tonlara büründü.

Fenerini yaktı. Ve önünde ıslak bir ışık külâhı meydana getirdi.

Saatini ve derinliği kontrol etti.

Sekiz dakika. Otuz üç metre.

İnmeye devam etti.

Beklenmedik bir anda dibe ulaşmıştı. Yarıklar ve çatlaklarla birbirlerinden ayrılmış büyük kayalardan oluşan bir tabandı. Aralara kapkara kumlar dolmuştu.

Leonard ayağını yere bastı ve bu denizaltındaki çölde yönünü tayin etmeyi denedi.

Rastgele bir noktadan inmeye başlamıştı. Bu yüzden nerede olduğunu tahmin etmesi zordu. Deniz tabanını giderek daralan daireler çizerek elindeki fenerle taramaya başladı.

Balıklar, koyu renkli kayalar, kum, yarıklar.

Olağandışı hiçbir şey yoktu.

Daire üstüne daire yaptı. Yirmi dakika geçmişti.

Saatini ve tüpünde kalan havayı kontrol etti.

Olağandışı hiçbir şey yoktu.

Aramaya devam etti.

Aradan on dakika geçmesine rağmen hala ilginç bir şey bulabilmiş değildi. Sadece balıkların yönettiği, bitip tükenmek

bilmeyen sonsuz ve tekdüze bir denizaltı kasabası.

İhtiyatı elden bırakmamak için 'Beş dakika daha, sonra dönme zamanı,' dedi kendi kendine.

Ancak yüzünü yukarı doğrultmadan hemen önce dar ve uzun bir gölge dikkatini çekti. Devasa bir kayayı andırıyordu, ya da upuzun bir balığı, belki de bir denizaltı çatlağını.

Leonard saati kontrol etti.

Yukarı çıkmadan önce dört dakika ve otuz saniyesi daha vardı.

Gidip bakmaya karar verdi. Kumla dolu bir deliği geçti ve oyun zarlarına benzeyen iki tane siyah kayanın arkasından dolaştı.

Sonra öylece kalakaldı.

Gözlerine inanamıyordu. El fenerini bir o yana bir bu yana çevirerek kendini bunun bir rüya olmadığına inandırmaya çalıştı. Bu ancak bir rüya olabilirdi. Yıllardır gördüğü bir rüya. Denize dönmek konusunda onu rahat bırakmayan içgüdülerine teşekkür edencesine yumruğunu salladı. Doğru çağırışı dinlemişti.

'İşte,' diye düşündü. 'Bu o.'

Onu daha birçok kez görmüş ve üzerine çalışmalar yapmıştı. Ve şimdi tam karşısında duruyordu, narin ve haşmetli.

Dört dakika.

Ama şu anda yüzeye dönemezdi.

Heyecandan içi içine sığmayarak paletlerini çırpı.

Hemen hemen otuz adım ötesinde, deniz dibindeki bir yarığın içinde büyük bir gemi batığı duruyordu. Dikkatini çeken ilk şey onun gölgesi olmuştu. Ancak batığa yaklaştıkça orasın-

dan burasından yosunlar sarkan heybetli ana direği karşısında neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Kumlar geminin üzerini neredeyse tamamen örtmüştü, ama ana direk sapasağlam duruyor ve gökyüzüne uzanıyordu. Onu gözden kaçırmak imkansızdı.

Leonard batığın etrafında yüzmeye başladı. Onu gören küçük balıklar korkuyla etrafa dağılıyorlardı. Sonra Leonard tüm cesaretini topladı ve gemiye dokundu.

Ahşap. Hem de beş yüzyıl öncesinden kalma.

Kumlara gömülmüş geminin heybetli gövdesini boydan boya geçti ve pruvasına ulaştı. Döşeme tahtaları hala el değmemiş gibi sağlam ve eksiksizdi. Henüz tamamına şahit olmadığı pruvasına beyaza çalan bir şekil kakılmıştı. Ama o da geminin geri kalanı gibi kumların altına gömülüydü.

Onu görmek Leonard'ın üzerinde anlatılamayacak kadar büyük bir coşku yaratmıştı. Aradan geçen bütün o yıllar! Ve gemi hep buradaydı, sessizlik içinde denizin kırk altı metre dibinde bekliyordu. Kıyıdan beş deniz mili bile uzakta sayılmazdı.

Yukarı çıkmaya iki dakika kalmıştı.

Yıllardır aradığı geminin tam karşısında olduğundan emin olmasına rağmen Leonard pruvanın yan tarafına geçti ve tablolarla gördüğü bu denizler harikasının adını aradı. Eliyle kumları temizledi, hatta bıçağını çıkartıp aceleyle üzerindeki taşları kazıdı. Bıçak ıslak ahşabın üzerinde kaydı ve bakır bir plakaya çarptı.

Leonard heyecandan eli ayağına karışarak eliyle kumları süpürdü.

Ve sonunda geminin adının beş harfi suyun içinde ışıldadı.

FIONA

Artık hiç kuşkusu yoktu. Bu gerçekten aradığı gemiydi.

Saatine baktı. Bulduğu her şeyi burada bırakıp yukarı çıkma vaktinin gelmişti. Avutulamaz bir kederle veda edercesine gemiyi okşadı.

Geriye kalan son bir dakika içinde Leonard batığın etrafında dolaştı. Geminin deniz tabanına çarptığı yerde derin bir yarık oluştuğunu fark etti. Ve ani bir kararla bunun yukarı çıkmadan önce gidereceği son merakı olduğunu kendine söyledi.

Çevik bir hareketle öne doğru atıldı ve karnını deniz tabanının bir kaç santimetre üstünde tutarak ellerinin çatlağın iki tarafına koydu. Yakından bakıldığında çok derin ve keskin bir yarık gibi görünüyordu. Sanki biri geminin derinliğini ölçmek için bu deliği açmıştı...

Otuz saniye.

Leonard elektrik fenerini yarığın içine tuttu.

Çürümüş tahtalar, yemyeşil hayaletler gibi uçuşan yosunlar deniz kabuklularının uzun kıskaçları ve kesinlikle çok rahatsız olmuş balıklar. Yanılmamıştı: yarık gerçekten çok derindi ve dosdoğru geminin kalbine uzanıyordu.

On beş saniye.

Leonard bu delikle ilgili tuhaf bir şeyler olduğunu hissediyordu. Doğal olmayan bir şeyler. Çözmesi için yarım dakikadan fazlası gereken bir şeyler... Vurgun yememek için daha yavaş yukarı çıkabileceğine karar verdi. Sonuçta ilk defa güvenli almadan yukarı çıkıyor değildi.

Feneri çürümüş tahtalar arasında dolaştırdı. Bir çivi gibi kendini delikten içeri itti ve burada neler olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra hemen altında parıldayan bir şey gördü. Eliyle

kumu karıştırdı. Metal bir cisimdi. Bir bilezik

Onu eline aldı.

Daha yakından bakınca aslında bir bilezik olmadığını hemen anladı...

Orada olmaması gereken bir şeydi.

Leonard nefesinin kesildiğini hissetti. Altıncı hissine güvenip el fenerini yukarı kaldırdı. Hortumun ağızlığından hava kabarcıkları patladı: haykırabilseydi, çoktan yapmıştı. Bilinçsizce kendini geriye attı ve sırtındaki oksijen tüpleriyle arkadaşları ahşap duvara çarptı. Çılgına dönmüştü. Olabildiğince çabuk buradan çıkabilmek için panikle etrafına bakındı. Tahtalar çatırdadı. Leonard son bir güçle kendini yukarı attı, ikinci bir hava kabarcığı kümesi daha çıkardı ve sonunda gemi batığının içinden çıkıp kurtuldu.

Yarığın içinde bulduğu cismi dalgıç kıyafetinin içine soktu ve kararlılıkla yukarı doğru yüzmeye başladı.

Ama az önce gördüğü şeyi kafasından atmasına imkan yoktu.

Bir insan kafatası gemi batığının içinde hapis kalmıştı.

Dalgıç kıyafeti giyen bir adamın kafatası.

Leonard vurgun yememek için ilk olarak yirmi beş metre aşağıda mola verdi. Umutsuzca kendi kendini sakinleştirmeye ve yavaş yavaş nefes almaya çalışıyordu. Ama faydası yoktu. Normal bir durumda kullanması gerektiğinden fazla hava harcamıştı. Ve on beş koca dakika orada durup bekleyecek kadar havası kalmamıştı. Daha önce yüzeye varmış olmalıydı. Riske girmesi gerekiyordu.

Saatini kontrol etti ve sakinleşmeye çalıştı. Nefes almadan ne kadar dayanabilirdi? Üç dakika mı? Dört mü? Artık genç sa-

yılmazdı ama sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Yüzeye çıkamama gibi bir ihtimal olamazdı. Teknesine ulaşmalı ve kıyıya, Kilmore Koyu'na varmalıydı.

Yıllardır aradığı yelkenliyi sonunda bulmuştu. Oraya ilk varan olmamış olsa da şu anda bir tek kendisi yaşıyordu.

Batığın içinde hapis kalmış o adam kimdi? Kim?

Leonard aşağı baktı ve bir yandan basınçtan dolayı bulan beyinini açmaya çalışırken bir yandan da gemi batığının koordinatlarını ezberledi.

Kimdi o adam?

Sonra aniden her şey gün gibi meydana çıktı. Farkına vardı-ğı şey karşısında yumuşak karnına yumruk yemişe dönmüştü.

Leonard karanlık suyun içinde başını salladı. Ama içine do-ğan bu rahatsız edici hissi uzaklaştıramadı.

Belki bininci kez derinliği ve tüpte kalan havanın miktarını kontrol etti. Ya geriye kalan son havayı yavaş yavaş kullanarak yukarı doğru yüzmeyi deneyecekti ya da bu hikayeyi bir daha asla kimseye anlatamayacaktı.

Geriye kalan tek gözünü kapattı ve aklını meşgul eden düşüncelerden kurtulmaya çalışarak kendini akıntıya bıraktı.

Fakat bir şey onun dikkatini çekti ve tekrar aklını topladı. Yakınlarda bir hareket, daha doğrusu bir şeyin varlığını hissetmişti. Suda hafif bir dalgalanma vardı. Ve aniden devasa bir gölge üzerini kaplayıverdi.

Hızla döndü.

Ve öylece kalakaldı. Yirmi beş metre derinde tek bir hareket bile insanın zihnini allak bullak etmeye yeterdi.

Ama karşısında gerçekten de bir balina duruyordu.

Defter:

BEŞ

Başlık:

MAĞARA

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

21

Lokomotif çuf çuf tünelden dışarı fırladı ve Kilmore Koyu'ndaki öğlen vaktini ikiye ayırdı. Motorundan bir insanın çılgınlığını andıran bir gürültünün yanı sıra mekanik bir tıslama sesi de yükseliyordu.

Güneşin ışıkları sadece lokomotifin iki tarafına konulmuş birer parantezdi. Çünkü ortaya çıktıkları gibi bir anda kayboluverdiler. Lokomotif durduğunda kalkışın ardından birkaç dakika ya geçmişti ya da geçmemişti. Bir gümbürtü duyuldu. Sanki bir şeyler yere yuvarlanmıştı.

Sonra sessizlik. Ve karanlık.

Rick, Jason ve Julia dışarı bakmak için pencerelere üşüştüler. Zifiri karanlık.

“Gece vakti,” dedi Jason.

“Bana ise sanki başka bir tünele girmişiz gibi geldi,” diye karşılık verdi her zaman daha pratik olan Rick.

Julia, “Ne yapalım?” diye sordu. “Dışarı çıksak mı?”

“Bence evet.”

“Durun. Önce bir düşünelim...” Rick bulundukları kompartımanın raflarına yaklaştı ve işlerine yarayabileceğini düşündüğü birkaç şeyi topladı: Bir elektrik feneri, mavi ve kırmızı işaret fişekleri, bant, bir kalem, boş bir şişe, bir kutu kibrit, ve görür görmez onu zevkten dört köşe yapan upuzun bir naylon ip, hem de yanında bir dolu küçük kancayla.

“Şimdi mutlu oldun mu?” diye sordu Jason.

“Ancak bütün bunları koyacak bir sırt çantası bulduğumda,” diye cevap verdi Rick.

Yavaşça basamakları indiler ve iner inmez nerede bulunduk-

larını anladılar. Burası bir tünel değildi, bir mağaraydı.

Lokomotifin yanında bir kaldırıma benzer bir şey vardı: Karanlıkta yitip giden dar bir yol.

Yürümeye ilk Jason başladı. Omuzlarının üzerinde rutubetli havanın görünmez ağırlığını hissediyordu. Sular damlaya damlaya duvarlardan akıyordu. Uzaklardan küçük kanat sesleri ve kararsız yankılar duyuluyordu. Lokomotifin sıcak motoru küçücük çiy damllarından meydana gelmiş bir tabakayla kaplanmış gibiydi.

Lokomotifin yanından ayrılmamış olan Rick, “Jason, bekle!” diye bağırdı. “El fenerini al.”

El yordamıyla ilerleyen Julia, “Rick haklı,” diye ekledi. “Bekle!”

Sınırları olmayan bir sabırsızlıktan ve nefesini kesen meraktan dolayı Jason bir çırpıda mağaranın duvarına ulaşmıştı. Körü körüne ilerlerken bir de baktı ki hemen elinin altında bir elektrik düğmesi durmuyor mu?

Düğmeye bastı.

Mağaranın karanlığında bir dizi titrek ve alacakaranlık ışık yanmaya başladı. Kayaların içine yerleştirilmişlerdi ve dimdik bir merdivene kadar uzanıyorlardı.

İçlerinde bulundukları mağaranın büyüklüğünü seyre dalan Julia, “Gözlerime inanamıyorum...” diye mırıldandı.

Lambalar birbiri ardına yanmaya devam ediyorlardı. Yukarı doğru kıvrılarak tırmanan bir yolu aydınlatan süt beyazı mantarlara benziyorlardı. Mağaranın görünmeyen tavanından aşağı bembeyaz sarkıtlar sarkıyordu. Zemininden de kuleleri andıran dikitler yükselmekteydi. Beyaz tülbentleri andıran nemli örümcek ağları gölgeli boşluklara, kayaların narin kıvrımlarına, su

birikintilerinin üzerine beyaz tlbentler gibi serilmişti. Ve taşlar... Duvarlardan çıkıntı yapan ve hayal gücünü zorlayan şekillere bürünen taşlar, orman cinlerinin evlerine benzeyen, kal-kerden ağaşlara, büyücülerin kulelerine, rengi solmuş binlerce dişin olduğu bir ağza benzeyen, karanlığın her köşesinden yk-selen taşlar.

“Artık el fenerine ihtiyacım yok Rick,” diyerek gülümsedi Jason ve onları şevreleyen yüzlerce taştan yapılmış devasa amfi tiyatroya baktı.

İşte burasıydı, başlangıç yeri.

İlk rampaya çıkan merdivenleri tırmanmaya başladılar. An-cak köşeyi döndükten sonra karşılarına iki tane dikit çıktı. Di-kitlerin muhafızlık yaptığı rampanın ortasında demir parmak-lıklı, çiçek desenleriyle süslenmiş bir tür kafes duruyordu. Yukarılarda bir yerden sarkan tel bir halatın ucuna bağlanmıştı.

Lambaların titrek ışıkları altında ve mağaranın gerçekdışı sessizliğinde Jason’a onları şevreleyen bu ölümcül karanlığın ardında bir kasnak varmış gibi gelmişti. Kafese yaklaştı ve ka-pısını aştı. şaşırtıcı bir şekilde kafesin işi de lokomotifteki ay-nı halıyla döşeliydi.

“Kim asansöre binmek ister?” diye sordu.

Julia ve Rick şüpheyle tel halata ve bu siyah kutunun kşk ebatlarına baktılar.

“Ben yürüyerek çıkmayı tercih ederim...” diyerek kararını verdi Julia.

Rick konuşmadı. Alnı terden ışlanmıştı ve önceki yüzyıldan kalma eski bir seyahat valizini kollarının arasında taşıyordu.

“Sormadı demeyin,” diye homurdandı Jason ve kafesin ka-

pısını gıcirtıyla kapattı.

Basamakları tırmanmaya devam ettiler. Döndüler ve bir lambadan ötekine kadar adımlarını sayarak neredeyse hiç konuşmadan tekrar tekrar tırmandılar. Aralarında belli bir mesafe bırakarak uygun adım ilerliyorlardı. Ancak en arkadan gelen Rick bazen Jason ve Julia'yı gözünün önünden kaybediyor olsa da adımlarının sesini duymaya devam ediyordu. Sadece lambalara yaklaştıklarında Rick alacakaranlıkta ikizlerin çökmüş omuzlarını tekrar görebiliyordu.

Mağaranın tepesine tırmanmak sanki yıllarını almıştı. Sarkıt ve dikitlerin karaltıları aynı zamanda hem harikulade hem de rahatsız ediciydi. Önlerinde açılan bu baş döndürücü karanlığa dayanmalarını sağlayan sadece etrafı dolduran damlayan su, nefes alıp verişleri ve adımlarının sesiydi.

Ancak yollarını kesen sık bir su akıntısına ulaştıklarında Rick ötekilere yanlarındaki şişeyi suyla doldurmak için durmalarını söyledi.

Suyun tadına ilk kendisi baktı. Soğuk ve ağır, biraz da kumluydu. Sonra şişeyi Julia'ya ve son olarak da Jason'a geçirdi.

“Burası nasıl bir yer?” diye sordu üçünden herhangi biri.

“Hayret verici bir yer,” diye cevap verdi Rick ve elinin tersiyle alnını sildi. “Gerçekten hayret verici bir yer.”

“Evet, ama neresi burası?”

“Ve her şey nerede başlamış?”

Rick şişeyi geri aldı ve son bir kez suyla doldurdu. Sonra doğrulup, “Hangi her şey?” diye sordu.

Tekrar tırmanmaya başlayan Jason, “Ortaya çıkarmamız gereken her şey,” diye cevap verdi.

Bin bir basamak ve yüz rampa sonra Jason bir düzlüğe adım attı. Tam karşısında balıkçıl kuşu biçiminde metal bir kanca vardı ve gagasında asansörün tel halatını tutuyordu.

“Sanırım geldik... mağaranın tepesindeyiz,” diye mırıldandı ve sırtını duvara dayadı.

Julia, lambaların sona erdiği ve tavanın baş döndürücü bir diklikle alçaldığı yere baktı. “O ilerideki nedir? Bir kapı mı?” diye sordu.

“Hayır. Demir parmaklıklı bir kapıya benziyor,” diye cevap verdi Jason. “Kapalı bir geçit.”

Kısa bir süre sonra Rick de onlara yetişti ve eski valizi yere fırlattı. Aynı anda bir dizi yankı onun bu hareketini taklit etti. “Harika. Benim de tek istediğim kapalı bir kapıydı zaten. Şimdi ne yapacağız?”

“Şimdi onu nasıl açacağımıza bakacağız,” diye cevap verdi Jason.

Geçit bütün tüneli kapatmıyordu. Şu ana kadar izledikleri dar yol geçidin hemen önünden dönüyor ve sağa dönüp yeryüzünün bir kaç metre altında olduğu anlaşılan yatay, dar ve alçak bir mağaraya uzanıyordu.

Üç tane mermer basamak çıkılarak ulaşılan geçit kapısı, siyah ve korkutucuydu. Özenle oyulmuş sütunlu bir kemerin ardında bekliyordu. Her iki sütunun üzerindeki kemer yarım ay şeklindeydi ve ıslık ıslıldı. Ortasındaki taş bir levhanın üzerine ise beş tane harf oyulmuştu: MOORE.

Altaki mermer bir kaidenin üzerine Latince bir özdeyiş yazılmıştı: Curiostas anima mundi.

“Merak dünyanın ruhudur...” diye tercüme etti Julia.

Jason bunu, “Moore Ailesi’nin atasözü,” diye yorumladı. “Daha doğrusu... her şeyin başladığı yer.”

Çocuklar geçidin dikey parmaklıklarına yapıştılar ve Rick’in tuttuğu el fenerinin ışığında öbür tarafta neler olduğunu görmeye çalıştılar: hem insan eliyle hem de doğal yollarla açılmış ve açık renk taşlarla döşenmiş bir koridor uzanıyordu.

“Bakın!” diye bağırdı Jason aniden. Rick’in kolunu yakaladı ve ışığı az önce el feneri gezerken duvarda gördüğü bir yazının üzerine tuttu.

Oğlanın işaret ettiği yerde duvarın tam ortasına bir tabela asılmıştı.

Titrek harflerle şunlar yazılmıştı:

*Burada yatıyorlar
Yepyeni bir merakla
Londra’dan kopup
Kilmore Koyu’na gelmiş
Moore Ailesi’nin
Nesillerinin ardından.
Ataları Xavier’in
Seçtiği yerde.
Ve güzelleştirdiği
Doktor Raymond Moore ile
Madam Fiona’nın
Ve alçakgönüllülük ve şevkle kusursuzlaştırdığı
Kuzen William’in.*

*Kilmore Koyu – Kaplumbağa Parkı
129-1580*

Jason okurken Rick, “Burası mozolenin girişı!” diye bağırdı. “Moore Ailesi’nin üyelerinin öldükten sonra gömüldükleri yer. Buradan bana Peder Phoenix bahsetmişti.”

“Peki bu şu anlama mı geliyor... şu anda Kaplumbağa Parkı’nda mıyız?” diye sordu Jason.

“Sanırım evet.

Üç çocuk ne diyeceklerini bilemeden karanlıkta bir duman gibi tüten beyaz koridora baktılar.

Julia, “İnsanların buraya gömüldüğünü düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor...” diye mırıldandı. “Artık gitsek olmaz mı?”

“Bence tam tersine içeri girmeyi denemeliyiz,” diye önerdi Jason. “Aradığımız cevapların birçoğunun... bu demir parmaklıklı kapının ardında olduğuna inanıyorum.”

Kapıyı itmeyi denedi. Demir parmaklıklar zangır zangır titredi ama açılmadı. Jason, “Elimden başka bir şey gelmiyor,” diye homurdandı.

Rick’in içi kararmıştı. “Belki de ölüleri rahatsız etmememiz daha doğru olur...” dedi. Baktığı her sarkıtta hayaletlerin solgun yüzlerini görür olmuştu.

“Onlar ölü,” diye karşılık verdi Jason. “Hiçbir şey yapamazlar!”

“Ben tam tersini umut ediyorum...” diye mırıldandı Rick. Aklına babası gelmişti.

Julia sakın ve kararlı bir el hareketiyle kardeşinin sesini kesti. “Jason yanımızda içeri girmemizi sağlayacak bir anahtar yok mudur?” diye sordu.

“O anahtar kimde olabilir ki?” diye sordu oğlan. İçini kemiren huzursuz edici bir his ve derin bir aldatmacanın yarattığı

bir korkuyla demir parmaklıklı kapıdan uzaklaşabildiği kadar uzaklaşmıştı.

“Argo Villası’ndaki bütün anahtarlar gibi eski ev sahibinde tabii ki,” diye cevap verdi Julia. “Babama sorabiliriz. Ya da Nestor’a.”

Rick el fenerini Jason’a verdi ve birkaç adım uzaklaştı. Mozolenin koridorundan gelen soğuk havaya daha fazla dayanamayacaktı.

Kapının sağına dönen dar yola vardı ve bir süre orada dinlenip yukarıyı inceledi.

Julia birkaç saniye daha kardeşinin yanında kaldıktan sonra Rick’in kalbinin kırıldığını anlayıp onun yanına gitti.

Bir eliyle oğlanın dirseğini tuttu. “Gidelim mi?” diye sordu tatlılıkla. Başka şeyler söylemek istiyordu ama kelimeler adeta ağzının içinde eriyip gidiyordu.

Yüzünü mağaraya döndü. Yeniden siyah mantosunu giymişti. Balıkçıl biçimindeki kancaya baktı. Sonra daha dikkatli baktı.

Ve demir kafesi taşıyan tel halatın hafif hafif gıcırdayarak kendi etrafında dönmekte olduğunu fark etti.

Birisi asansörü çalıştırmıştı.

Defter:

BEŞ

Başlık:

ÇIKIŞ VE İNİŞ

Bölüm:

LUS

22

CRYPTOZOOLOGIA
Keşfedilmemiş Hayvanlar Bilimi

Nestor asabi asabi saatine baktı. Çocuklar uzun zamandır dışarıdaydılar ve çoktan dönmüş olmaları gerekiyordu.

Şansı vardı ki kimse ona soru sormamıştı. Bayan Covenant kendini evle ilgili işlere kaptırmış durumdaydı ve kocası öğleden sonra telefon edip yolun tamamen kullanılmaz durumda olduğunu söylemişti. Mimarla beraber akşam yemeğine yetişmeye çalışacaklardı.

“Zaman kaybı,” diye konuştu Nestor kendi kendine. “Sadece büyük bir zaman kaybı.”

Topallayarak asırlık ağaçların gölgesinde saklanan kulübesine girdi ve bir aynanın karşısında durdu. Derin derin bakan gözleriyle kendisini seyretti ve sordu: “Onlara Leonard’ı anlatmalı mıydım?”

Bir cevap vermeden dağınık kıyafetlerini katladı. Bir yandan da inatçı bir at gibi başını aşağı yukarı sallıyordu. Çocukların kasabada ne yaptıklarını düşünmeden edemiyordu. Bir kaç sattir kendi kendine rahat vermemişti.

Onların Venedik’ten ne halde döndüklerini gördüğünde çok korkmuş ve olayların akışına biraz ara vermeleri gerektiğine karar vermişti. Peter’i bulmak için çok fazla şeyi riske atmıştı. Ve aynı olayların Kara’yı bulmak için de yaşanmasına göz yummayacaktı.

Bunlar hakkında düşündükçe Kara’nın anahtarları yanına alıp gittiği yer de gözünün önünde belirmeye başlamıştı.

Eğer onu tanıyorsa, daha da iyisi eğer onun ününe ün katan hayatın keyfini çıkartma konusundaki ustalığını biliyorsa, onun fırtınalı denizler, sonsuz buzullar, yağmur ormanları,

karlarla kaplı dağlar ve... değişik tatlarla dolu huzurlu bir bahçe arasından hangisini seçeceğini de çok iyi biliyor olmalıydı. Kara sonuncuyu seçerdi. Enfes tatlarla dolu huzurlu bir bahçe Kara'nın en iyi bildiği yerdı.

Nestor varsayımlarının basit temeller üzerine kurulduğunun farkındaydı. Ve karar vermesi gerekenler çocuklar olmalıydı. İkna olması gerekenler. Gizemi çözmek için maceraya devam etmek isteyenler.

“Elbette, buna çocuklar karar vermeli...” diye mırıldandı ve yüzünü tekrar aynaya çevirdi. “Ama biraz yardımın kimseye zararı olmaz.”

Yünlü beresini başına geçirdi, kulübesinden çıktı ve avluyu geçip Argo Villası'nın kapısına vardı.

‘Tam zamanında,’ diye düşündü.

Tam köşeyi dönmüştü ki, içinde iki kişi olan lacivert bir otomobilin Argo Villası'nın bahçe kapısından geçmekte olduğunu gördü ve avluya geri dönüp bekledi. Şüphe içinde neredeyse kaşlarını birleştirinceye kadar alnını kırıstırıp Bayan Covenant'ın kapıya kadar çıkmasını izledi.

Bayan Covenant, “Gwendaline? Siz misiniz? Çok memnun oldum. Ben de Bayan Covenant,” diyordu.

Nestor rahatlayarak, ‘Kuaför,’ diye düşündü.

Gizli gizli eve girdi, basamaklar boyunca asılmış olan tablolardan bazılarına sevgiyle dokunarak merdiveni tırmandı ve kütüphanenin kapısından içeri girdi. Arkasını kolaçan edip yalnız olduğuna kanaat getirince tarih kitaplarının durduğu rafların üstündeki dört adet piring plakayı çevirdi.

Kütüphanenin duvarı boydan boya duyulması imkansız

klak diye bir ses çıkardı. İhtiyar bahçıvan bir kez daha etrafına baktı sonra da az önce açılan gizli kapıdan geçerek dar bir tünelin içinde gözden kayboldu.

Öteki tarafta pencereleri olmayan küçük bir odacık vardı. Odanın kapısındaki mekanizma çalıştığında devreye giren bir lambayla aydınlanıyordu. Kıvrılarak dönen bir merdivenle kuledeki odaya çıkılıyordu ve alçak bir sehpanın üzerinde küçük gemi modelleri ve bir dizi siyah not defteri konulmuştu.

Nestor kararsız kararsız sakalını kaşıdı, sonra en küçük ayrıntısına kadar delicesine bir titizlikle yapılmış olan gemi modellerinin arasından bezden yapılmış tek hörgüçlü bir deveyi seçti.

“İşte bir çöl gemisi,” diye konuştu bahçıvan. “Ve ona ait olan seyir günlüğü.”

Not defterlerinin önüne çömeldi, hızlıca birkaçının sayfalarını karıştırdı, aradığı defteri bulur bulmaz da cebine sokuşturup ayağa kalktı

Gizli odadaki merdiveni çıkmaya başlayacaktı ki, bir sesle irkildi. Görünmez bir varlığa cevap verecekmiş gibi olduğu yerde hızla arkasına döndü. Kulağını içerden kütüphanenin raflarla kaplı duvarına dayadı ve dinledi.

Sanki çok uzaklardan tanıdık bir ses duymuş gibi gelmişti. Şüpheyle başını salladı. Sonra merdivenin basamaklarının altına eğildi ve eski bir tablonun rulo halindeki tuvalini çekip çıkardı.

“Biraz hava almaya ne dersin...” dedi Nestor elinde tuttuğu Ulysses Moore’a ait olan portreye. Bir zamanlar evin ana merdiveninin tepesindeki yerinde duran tabloyu kolunun altına sı-

kıştırdı ve basamakları çıktı.

Gizli geçitteki ikinci kapıyı açtı ve kendini kuledeki odada buldu. Her zamanki gibi bahçeye bakan pencere bir anda açılmıştı.

Nestor kimsenin duymamış olmasını umut ederek pencereyi kapatmak için aceleyle ileri atıldı.

Ancak gözü aşağıda park etmiş bekleyen kuaförün arabasına takılmıştı, dört tekerli karamelalı şekere benziyordu.

Gözüne olağandışı hiçbir şey çarpmamıştı. Not defterini ve tek hörgüçlü deveyi masanın en görünen kısmına yerleştirdi ve aynalı kapıyı ardından kapatıp kuleden çıktı.

Merdiveni ineceği sırada alt kattan gelen sesler duydu: Bayan Covenant ve kuaför kız saç kesimi için en doğru odanın hangisi olacağına karar vermeye çalışıyorlardı.

Nestor tekrar sakalını kaşdı ve çocukların odasına doğru ilerledi. Tavandaki çatıya açılan kapağın altında durdu, merdiveni aşağı çekti ve tavanarasının huzurlu tozuna doğru tırmandı.

Yukarı vardığında ilk olarak merdiveni yukarı çekti ve kapağı kapattı. Zamanla kazanılmış bir deneyimle bu tanıdık karanlığın içinden yolunu rahatlıkla bulabiliyordu.

Penelope'nin atölyesine vardı. Üzerine bir ceket giydirilmiş ve kaptan şapkası takılmış kukla her zamanki yerinde onu bekliyordu. Nestor kuklaya aldırış etmeden uzandı ve bir eskrim kılıcı olan flörenin kabzasını kavradı.

Derin derin nefes aldı. Sonra odanın öte tarafındaki duvara doğru yürüdü.

Başka bir mekanizmadan Klak diye bir ses yükseldi.

Bir dakika sonra bahçedeydi.

Argo Villası'nın salonundaki aynada kendisine bakan Oblivia Newton'un yüzündeki ifadeyi anlatmak için sadece tek kelime yeterdi. Zafer.

Bir kamış tropikal bir kokteylin içine ne kadar kolay girerse o da Argo Villası'na öyle kolayca, elini kolunu sallayarak girivermişti: Gwendaline ve Manfred bir kuzu kadar zararsız olan Bayan Covenant'ı hemencecik kandırmışlardı ve şansına ne çocuklar ne de o korkunç bahçıvan ortallardı.

Böylece sonunda Argo Villası'na adımını atmıştı. Bu dünyada her şeyden daha çok satın almak istediği eve.

Bugüne kadar bakması bile yasak olan eve.

"İçerdeyim," dedi aynadaki aksine reverans yaparak.

Biblolarla dolup taşan salona bir göz atmak bile Argo Villası'ndaki mobilyalarını abartılı, barok ve kesinlikle harikulade gibi kelimelerle sınıflandırmasına yetiyordu. Neredeyse sevincinden havalara uçacaktı.

Elini sarı ipek kaplamalı küçük bir divanın üzerinde gezdir-di ve çini bir vazunun kıvrımlarında kayboldu. Sonra tatlı bir dedikodunun yükseldiği mutfağa göz attı: Evin sahibesi ve Gwendaline saç kesimini orada yapmaya karar vermişlerdi.

Kapının arkasına gizlenen kadın Manfred'in ilgisini çekme-ye çalışıyordu. Adamın ne halde olduğunu gördüğünde kısa bir süre için içi acımişti: Kalpsiz gangsterinin kollarında ve nefret dolu bakışlarını gizleyen aynalı gözlüklerinin üzerinde şampuan köpükleri vardı. Hareketlerinde hala belirgin bir sertlik olsa da üzerindeki kıyafetler sayesinde kuaför yamağı rolüne gayet iyi bürünmüştü. Tam da o sırada Bayan Covenant'ın kafasını lacivert bir leğenin üzerinde nazıkçe tutuyordu. Oblivia çok iyi

biliyordu ki başka zaman olsa Manfred kadının kafasını leğenin içindeki suya sokup boğmakta tereddüt etmezdi.

Adamın yanında duran Gwendaline de kadını fıkra bombardımanına tutmuştu. Ama gözleri ıslık ıslık ve etrafında olan hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Manfred, Oblivia'yı görür görmez kabaca bir hareketle Bayan Covenant'ın ensesini tutmayı bıraktı ve pek de hoş sayılabilecek kelimeler homurdanarak Oblivia'nın yanına geldi.

"Bahçıvan mı?" diye fısıldadı kadın, sanki bu kelimeyi ilk kez duyuyormuşçasına.

Oblivia bayağı bir ifadeyle adamın yüzünü okşadı ve her zamanki gibi mor ojeli tırnaklarını sakalının altına batırdı. "Manfred, bir tanem... bahçıvanı kafana takma. Bizim burada olduğumuzun farkında bile değil."

Adam az çok ikna olmuştu. Başını salladı ve boğazındaki acıyı hissetmemeye çalışarak beysbol şapkasını başına geçirdi. "Böylesi daha iyi."

"Ben kapıyı aramaya başlayacağım," dedi kadın.

Manfred, Gwendaline'e döndü. "Ben saç boyasını hazırlayıp döneceğim."

Oblivia, "Kulaklarıma inanmıyorum!" diyerek adamla dalga geçti. Keyfi yerindeydi. "Seni bir günlüğüne bırakıyorum ve hemen evinin hanımı oluveriyorsun."

Manfred'in öfkeden kulakları kıpkırmızı olmuştu. "Bana bir dakika ver," dedi.

Oblivia başını salladı. "Rahatına bak bir tanem. Bu evin bir yerlerinde bir kütüphane olmalı. Ben aramaya oradan başlayacağım."

Oblivia, Manfred'i kendi göreviyle baş başa bırakıp alt katı araştırmaya başladı. İşe dışarı açılan bütün kapıların iyice kapalı olup olmadıklarını kontrol ederek başladı. Araştırmaları sırasında karşısına davetsiz bir misafir çıkmasını istemiyordu.

Kendi kendine kapıları sadece çocuklara açacağını söyledi. O sümüklü veletler kesinlikle Zaman Kapısı'nın anahtarlarını yanlarında taşıyor olmalıydı. Peter Dedalus'un dediği gibi bu evdeki gerçek Zaman Kapısı'ydı, en eskisi.

Kütüphaneyi bulamayan Oblivia üst katı araştırmaya karar verdi.

"Ah, işte bütün Ulysses Moore'lar buradaymış!" diye tıslayarak aile bireylerinin portrelerinin asıldığı merdiveni çıktı. "Zaman Kapıları'nı kendilerine saklayan önyargılı ailenin tüm şeceresi."

Merdivenden kütüphaneye kısa sürede ulaştı.

Kitapları tek bir bakışta inceleyen Oblivia omurgasından aşağı artarak inen bir kaygıyla titredi. Karşısında milyonlarca kitabın milyonlarca sayfasına yazılmış sözcükler duruyordu. Bununla başa çıkmasına imkan yoktu.

Edebiyatın her türüne karşı nükseden baş ağrısını durdurmaya çalışarak, "Bu yer ne işe yapıyor?" diye sordu.

Sonra tekrar ama bu sefer yüksek sesle, "Hangi bölümden bahsetmiştin, Peter?" diye sordu. Kaçmadan önce Peter'den aldığı talimatları hatırlamaya çalışıyordu.

Odadaki binlerce raftan birine yaklaştı ve gelişine göre pirinç plakalardan bazılarını çevirdi. Ancak hiçbir şey olmuyordu.

Helak olmuş bir halde plakalardan birinin üzerindeki yazıyı okudu. "Gizemli Türler..." Sonra kaşlarını çatı. "Bu da ne an-

lama geliyor?”

Tam öfkelenmek üzereyken üzerinde Antik Sanat yazan pirinç plaka hafifçe tıkırdadı ve onu üç tanesi daha izledi.

Oblivia gülümsedi: “Sanattan anlayan parmak kaldırsın,” dedi.

Kütüphaneyi ardından yarım yamalak kapatıp içeri seslendi: “Hu-huu? Kimse yok mu?”

Defter:

BEŞ

Bağlık:

YABANCI

Yabancı:

BEKİR DEDİ

Bölüm:

23

O her kimse yaklaşıyordu.
Mağaranın derinliklerinden.
Asansörle.

Ve sadece Julia olanların farkındaydı.

“İyi misin?” diye sordu Rick, kızın bembeyaz suratını gördüğünde.

Boşlukta asılı kalan tel halatın gıcırtiları aklını tamamen kontrolü altına almıştı. Asansör çarkının metalinden yansıyan ışık gözünü alıyordu,

Rick “Julia?” diye tekrarladı. “İyi misin?”

Kız oğlanın elini okşamasına izin verdi. Ancak sonra dayanamayıp ondan uzaklaştı.

“Asansör,” diye fısıldadı, sesini yükseltmekten bile son derece korkarak.

Rick döndü ve birisinin asansörü çalıştırdığını anladı.

Bir can yeleği gibi Julia’yı sarmaladı. “Jason! Asansör!” diyerek onu da haberdar etti.

Jason yeniden demir parmaklıklı kapıyla ilgilenmeye başlamıştı ki Rick’in sesini duyup gözlerini dehşetle asansör çarkına sarılan tel halata çevirdi. Ancak kaçmak yerine geldikleri yöne doğru koştu, korkuluğa ulaştı ve el fenerinin ışığını aşağı çevirdi.

Mağara bu küçük fenerin ışığıyla aydınlanmayacak kadar büyüktü. Fenerin ışığı karanlıkta incelerek kayboldu. Ama gene de yukarı çıkmaya devam eden siyah demirden kafesi aydınlatmaya yetmişti.

Sıkı sıkı Julia’ya sarılan Rick, “Jason, çekil oradan!” diye bağırdı.

Tam tersine Jason gözlerini kısıp demir parmaklıkların arasında birisi olup olmadığını görebilmek için bakmaya devam ediyordu. Doğru düzgün göremiyordu, ama bir gölge yüreğini ağzına getirdi. Gerçekten de o kafesin içinde birisi vardı, ya da bir şey...

Rick bir kez daha, "Jason!" diye seslendi.

"Siz gidin! Yoldan yukarı yürüyün!"

Rick ve Julia tekrarlatmadılar ve mağaranın yukarılarına çıkan dar yol boyunca uzaklaştılar.

Jason demir parmaklıklı geçit kapısına doğru bir iki adım geriledi. Saklanacak bir yer arıyordu. Aynı zamanda hem kapılardan çok uzak kalmak istemiyor hem de çok yaklaşımdan korkuyordu. Geçit kapısına sırtını dönmeyi de istiyor sayılmazdı. Mezarlığa açılan o koridor tüylerini diken diken ediyordu.

Bir dikitin arkasına gizlendi ve beklemeye başladı. Asansör geldiğinde hazır olmak istiyordu. Eğer bu başlangıçsa diye düşündü, öyleyse her şeyin başladığı yer burası olmalıydı.

Jason, yol boyunca koşan Rick'in ve kız kardeşinin adımlarını duyulmaz oluncaya kadar dinledi.

Artık yalnızdı.

Sonunda demir kafes belirdi. Önce zincirlerle tel halata bağlanmış tepesi gözüktü, sonra incelikle oyulmuş bütün kafes karşısına dikildi.

Jason'ın beti benzi atmıştı.

Asansörün içinde bir adam vardı.

Julia sonunda ağzını açmayı başardı ve "Rick, yeter, burada duralım!" dedi.

Yuvarlak bir kayaya dayandı ve nefes almaya çalışarak etra-

fına baktı. Geçit kapısının önünden geçtikten sonra mağara daha az derin ve korkutucu gözükmeye başlamıştı. Ve uzaklarda, tepeye doğru gün ışığının kararsız huzmeleri içeri doluyordu.

Onun hemen yanma diz çöken Rick, “Nasılsın?” diye sordu.

“Daha iyiyim.” Ama suratı hala bembeyazdı ve korkudan dizleri tutmuyordu. “Bana ne oldu anlamadım. Ödüm patlamıştı.” Sonra Rick’e geldikleri yönü işaret etti. “Jason hala aşağıda...”

Kızıl saçlı oğlan, “Evet,” diyerek başını salladı.

“Onu yapayalnız bırakamayız.”

“Hayır. Ama sen...”

“Ben iyiyim. Sen kardeşimi alıp gel.”

Rick ayağa kalktı. Çok karanlıktı. Ve el fenerini de Jason’a bırakmıştı. Neyse ki geldiği yolu hatırlıyordu. “Hemen dönecemosuz.”

“Sana güveniyorum,” diyerek gülümsedi Julia. “Bu yüzden seninle kardeşimi kurtarmaya gelmiyorum...”

Kız etrafına baktı. Yolun sonunda gün ışığı vardı. Rick’ten geriye ise sadece mağaranın derinliklerinde kaybolan ayak sesleri kalmıştı.

Işık. Karanlık.

Ellerini dizlerinin üzerine koyup ayağa kalktı.

Ve ışığı seçti.

Rick geçit kapısının bulunduğu yere gelinceye kadar aradan bir dakikadan az zaman geçmişti. Son köşeyi de döndüğünde Jason’ın birisiyle konuştuğunu işitti: “Nasıl yaptın?” diye soruyordu oğlan.

Rick yüz üstü yere yatıp daha iyi görebilmek için ileri doğru sürünmeye başladı. Öteki kişinin sesini duyamıyordu ama ona Jason'ın sesi heyecandan çatallaşmış gibi gelmişti.

Bir adım, ikinci bir adım ve mağaranın ıslak zeminine değerek ilerleyen Rick yüzünü kaldırıp arkadaşını görmeyi başardı. Geçit kapısının hemen önünde duruyordu. Fener de elindeydi.

“Buraya gömülmek bana vız gelir,” dedi Jason.

Rick'in gözünün önünde korkutucu sahneler canlandı ve daha da dikkat ederek yaklaşmaya çalıştı.

Ötekinin sesi tekdüze ve endişeliydi.

Tüyler ürpertiyordu.

“Sana bir teklifim var...” diye konuştu Jason. “Şu yoldan yukarı yürüyelim ve tüm bu olanları unutalım. Hiçbir şey olmamış gibi. Ne dersin?”

Rick'in altındaki bir taş kaydı ve aynı anda Jason konuşmayı kesti.

“Kim var orada?” diye sordu adamın sesi. Artık ciddileşmişti.

Rick dişlerini sıktı ve bu sesi daha önce duyup duymadığını hatırlamaya çalıştı.

“Rick?” diye seslendi Jason ve el fenerini yola doğrulttu.

“Neden susmazsın ki?” diye düşündü Kilmore Koy'lu oğlan ve bir gölgenin ardına gizlenmeye çalıştı.

Jason teklifinde ısrarlı görünüyordu. Geçit kapısının önüne çömeldi ve Rick'in sırtında getirdiği eski valizi aldı. “Öyleyse ben yukarı gidiyorum...” deyip yol boyunca yürümeye başladı.

Uzun ve zayıf bir gölge yanından geçip giden oğlanın ardından baktı

Ve Jason'ın el fenerinin ışığı bir anlığına da olsa Fred Ayak-

tauyur'un suratını aydınlattı.

"Selam Rick," diyen Jason'ın sesi oldukça sakindi. "Asansörden kimin çıktığını gördün mü?"

Oğlan elinde el feneriyle uzaklaştıkça Fred'in keskin gölgesi de ardından uzanıyordu.

Rick şaşkın şaşkın başını salladı. "Buraya kadar nasıl gelmiş?"

"Bizi tünele kadar izlediğini söylüyor. Sonra da lokomotif bindiğimizi görmüş. Tam kendisi de bizim yanımıza gelmek için lokomotifin basamaklarını tırmanıyormuş ki, Clio bir roket gibi ileri atılmış ve... o da tüm gücüyle bir yere tutunmuş. Kendinden geçtiğini söyledi. Gözlerini açtığı anda ise bütün ışıklar yanmış."

"Sonra da asansöre bindim..." diye ekledi Fred. Çocukların yanına gelmişti. "Bu yaşadıklarım bir kabus olabilir ama oturup bekleyemezdim, öyle değil mi?"

"Doğru," diye homurdandı Rick. Bu adamın bir anda ortaya çıkıp keşiflerine ortak olması canını sıkıyordu.

"Julia nerede?" diye sordu Jason.

Mağaranın tepesini işaret eden Rick, "Dışarı çıkmış olmalı," diye cevap verdi.

Jason birkaç adım attı, fakat biraz etrafına bakındıktan sonra, "Galiba ben bu mağarayı biliyorum..." diye konuştu.

Gerçekten de birkaç metre sonra karşısına çıkan çukuru gördüğünde burayı daha önce gördüğüne emin olmuştu. Yerde güvercin tüyleri vardı ve bir gün öncesinden kalma katran lekeleri hala kurumamıştı. "Tabii ya! Burası Kaplumbağa Par-

kı!”

“Ah ne harika!” diye bağırdı Fred Ayaktauyur. “Yıllardır gelip burayı görmek istiyordum.”

Birkaç dakika sonra gün ışığına çıkmışlardı. Daha doğrusu ufukta yitip gitmekte olan gün ışığından geriye kalanlara...

Kaplumbağaların kadim parkında kuşlar ve böcekler bir senfoni orkestrası oluşturmuş konser veriyorlardı. Bir zamanlar tepenin üzerini zarif geometrik şekillerle dolduran yürüyüş yollarını şimdi püsküllü otlar ve dikenli çalılar kaplamıştı.

Julia gizemli adamın kim olduğunu gördüğünde sevinçten bir kakhaha attı ve aniden lokomotif hareket ettirdiklerinde duyduğu çığlığı hatırladı.

Sonra ötekilere tepesi kabarmış bir keke benzeyen birkaç sütunun üzerine oturtulmuş yuvarlak yapıyı işaret etti: Moore mozolesine denize bakan bu göz alıcı kapıdan da giriliyor olmalıydı.

Görünüşe göre eski ev sahiplerinin mezarlarının iki girişi vardı: biri ışığa maruzdu, öteki karanlığın himayesindeydi.

Ve eşsiz bir tren onları aşağıda bekliyordu.

Çocukların hararetli konuşmalarına kulak asmayan Fred parkın havasını derin derin içine çekti ve kasabaya yürüyerek döneceğini söyleyip çocukların yanından ayrıldı. Gitmeden evvel küskün bir ifadeyle istasyonda olan onca şeyden sonra kendisine bir sürü iş çıktığını da eklemeyi edememişti.

Üç çocuk adamın çalılıklar arasında gözden kaybolmasını izlediler. Ardından Jason Rick ve Julia’yı önceki gün Leonard’ın kendisine gösterdiği kulübeye götürdü.

“İçeride hepsinin imzaları var,” diye açıkladı. “Ve az önce

çıktığımız mağarayı keşfetmek için aşağı ilk inen Kara Volkan olmuş.”

Onu dinleyen Rick, “Her şeyin başladığı yer burası mı?” diye sordu.

“Olabilir,” diye cevap verdi Jason. “Olayların nasıl geliştiğine bakacak olursak her şeyin sonu dememiz daha doğru olur.”

Sesinde acı bir tat vardı. Sonuçta İlk Anahtar hakkında neredeyse hiçbir şey öğrenememişlerdi ve kasabayı ne “kendi” lokomotifle ne de “kendi” Zaman Kapısı’yla terk etmiş olan Kara Volkan’ın izine rastlamışlardı.

Kaldı ki, gün sora ermek üzereydi ve Nestor’un üç saat içinde dönmüş olmaları gerektiğine dair tüm öğütleri de akıllarından silinip gitmişti.

“Mozoleden Argo Villası’na inen kestirme bir yol var...” diye açıkladı. “Böylece göz açıp kapayıncaya kadar evde oluruz.”

Kardeşinin gösterdiği yoldan inerlerken Julia, “Sandala ne olacak?” diye sordu.

“Bir balıkçı kasabasında kimse sandal çalmaz,” diyerek onun içini rahatlattı Rick.

Defter:

BEŞ

Başlık:

BİRİ KAPIYI
ÇALIYOR

Tasarrüf:

PETER DEDALUS

Bölüm:

24

Calypso o tuhaf sesi duyduğunda Kilmore Koyu'nun tek kitabevini kapatmak üzereydi. Sayfalarını karıştırmakta olduğu bir çocuk kitabını rafa yerleştirdi ve sesi dinledi. Sarsıntılıydı ve giderek hızlanıyordu. Ayak sesleri ya da küçük dalgalar gibiydi. Sanki biri arkadaki boşluğu bulmak istercesine duvara vuruyordu.

Tam ne olduğunu anlayacağı sırada ses kayboldu ve Calypso gaipten sesler duyduğunu düşünmeye başladı. Karanlıkta da okunabilen floresan kitapların durduğu rafa geri dönüp Uyurgezerler adlı kitabı eline aldı. Takımyıldızlarını anlatan bir kitaptı.

Ancak gürültü yeniden başladı. Bu sefer daha aşikar, güçlü ve telaşlıydı.

Calypso artık yanılmadığından emindi. Gerçekten de birisi duvara vuruyordu. Her seferinde biraz daha hızlı yumrukluyor ve kitabevini bitmez tükenmez darbeleriyle dolduruyordu.

Tum tum.

Tum tum.

Tum tum.

Gürültü arka taraftan geliyordu.

Kadın, "Bu imkansız," diye mırıldandı ve veznenin arkasına saklandı.

Şöyle de olabilirdi...

Tum tum.

Tum tum.

Tum tum.

Calypso parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve bu esrarengiz çağrıya kulak kabarttı. Sonra cesaretini toplayıp kitabevinin arka tarafına doğru birkaç adım attı ve aradaki perdeyi kaldırdı. Sesler dipteki eski, ahşap bir kapının ardından geliyordu. Koyu renkli kapının anahtar deliği parıl parıl parıldamaktaydı.

Tum tum tum.

Tum tum TUM.

TUM TUM TUM

Calypso'nun asla açmadığı bir kapıydı. Ve artık anahtarı da elinde değildi, çünkü yıllar yıllar önce onu Leonard'a teslim etmişti.

Tutma yeri balina şeklinde olan bir anahtar.

"Bu imkansız..." diye tekrar etti kitapçı kadın ve kapının yanına yaklaşıp elini kilidin üzerinde gezdirdi.

Gürültü yükselerek hızlandı. Artık bir kabile dansında çalınan tam tamları andırıyordu, ya da... Evet, diye düşündü Calypso tir tir titreyerek: güm güm atan bir kalbe benziyordu. Telaşlı ve korkmuş bir kalp. Kulağını kapıya dayadı ve tüm omurgasını zangırdatan bu korkunç sarsıntının ne olduğunu anlamaya çalıştı.

TUM TUM TUM TUM TUM TUM TUM

"Leonard?" diye fısıldadı Calypso, Zaman Kapısı'na.

Ve gürültü bıçak gibi kesildi.

Kadın kapıya yapışıp kalmıştı.

"Hayır!" diye bağırды ve eli ayağı birbirine dolanarak kütüphaneden dışarı fırladı. "Hayır, Leonard, hayır!"

Ayağındaki sandaletleri meydanın taşlarına takır tukur çarparak deniz kıyısına koşmaya başladı. Kısa bacaklarıyla atabildiği en uzun adımları attı ve aklında denize ulaşmaktan başka bir şey olmadan tüm kasabayı arşınladı.

Pastaneyi geçti, kral heykelini, sahil yolunu ve Rüzgarlı Han'ın ahşap karaltısını da. Balinaların Çağırısı plajına ulaştı ve gözlerini açık denize dikti. Sonra da deniz fenerine.

Görünürlerde tek bir tekne bile yoktu. Ne denizde, ne de Leonard'ın yaşadığı burnun önünde.

Belki de, diye düşündü Calypso, oralarda, denizin açıklarında açıklanamaz bir olay meydana gelmişti. Elleri karınca-
lanıyor ve sanki içleri suyla dolmuşmuşçasına kulakları tıkanıyordu. Parmaklarını saçlarının arasına soktu.

Elinden ne gelirdi?

Hemen birkaç adım ötesindeki Rüzgarlı Han'ın önünde bir araba park etmişti.

Calypso, ıslak mantosunu plajda bırakıp kumların üzerinde izler bırakarak çekilen denize baktı. Ve biraz ötede kumsala çekilmiş bir sandal olduğunu fark etti.

Annabelle.

“Leonard, hayır!” diye inleyen Calypso'nun aklından dile getiremeyeceği kadar korkunç şeyler geçiyordu.

“Hanımefendi? Her şey yolunda mı?” diye sordu arkasından bir ses.

Calypso yüzünü döndü. Arabanın açık kapısından genç bir adam kendisine bakıyordu. Hemen yanında başka bir adam daha vardı. Her ikisi de gülümsüyorlardı.

“Kumsala koştuğunuzu gördük...” dedi genç olan. “Te-

laşlı olduğunuz belli... iyi misiniz?”

Calypso başını salladı ve zorlukla, “Bilmiyorum,” diyebilirdi.

Adam arabanın kapısını kapattı ve kadının yanına geldi. Aynı zamanda hem tanıdık hem de yabancı bir yüzü vardı. “Size yardım edebilir miyim? Ben Argo Villası’ndan Bay Covenant.” Böyle diyen adam uçurumun tepesindeki evi işaret etti.

Calypso adamın parmağıyla gösterdiği yöne baktı sonra gözlerini tekrar denize ve kumsala çekilmiş sandala çevirdi.

“Galiba... bir arkadaşımın başı belada,” dedi.

“Nasıl bir bela?”

“Kürek çekmesini biliyor musunuz?” diye sordu Kilmore Koyu’nun kitapçısı.

Defter:

BEŞ

İlki:

BAHÇEDEKİ
KAPI

İkinci:

DEDALUS

Bölüm:

25

Papaz Gınni'nin
Bahçesi

Jason, Julia ve Rick, Argo Villası'nın bahçe kapısına vardıklarında saat yediye on beş dakika kalmıştı. Asırlık ağaçların gölgelerine gizlene gizlene geniş bir yay çizerek bahçeyi geçtiler ve ihtiyar bahçıvanın kulübesinin arkasına ulaştılar.

"Nestor!" diye içeri seslendiler.

Adam ahşap döşemeleri gıcırdatarak yürüdü ve kapıyı açtı.

Onları karşısında görür görmez, "Sonunda!" diye bağırdı. "Bu saate kadar dışarıda neler yaptığınızı öğrenebilir miyim?"

Çocuklar kısaca başlarından geçenleri anlattılar.

Nestor oturdu ve onların anlattıklarını sadece, "Biliyordum," diyerek tamamladı.

Hemen ardından sırtını dikleştirdi ve ayağa kalktı. "Neredeyse yemek saati olmak üzere," diye hatırlattı. "Gün sona erdi."

"Ve eskisinden sadece azıcık daha fazla şey biliyoruz," diye karşılık verdi Rick.

"Ama en azından Kara'nın atlı anahtarın açtığı kapıyı kullandığınızı biliyorsunuz..." diye hatırlattı bahçıvan ve kuleyi işaret etti. "Ve belki de eski ev sahibinin eşyaları arasında o kapının açıldığı yere dair bir şeyler öğrenebilirsiniz."

"Biz de aynen öyle yapacağız," diyerek başını salladı Jason.

"Geliyor musun?"

Nestor gülümsedi. "Gelemem. Anneniz evde. Ve orası

onun evi. Sanırım ihtiyar bahçıvanın keyfine göre eve girip çıkması pek de hoşuna gitmez.”

Bayan Covenant kendisi hakkında konuşulduğunu duymuş gibi mutfak kapısından çıktı. Yanında biri daha vardı. Ancak o zaman çocuklar Rick’in bisikletinin birkaç adım ötesinde, avluda park edilmiş lacivert arabanın ayırdına vardılar.

Julia gözlerini annesinin yanındaki kişiye dikerek, “O da kim?” diye sordu.

Jason ise onu ilk bakışta tanımıştı. İki gün önce saçlarına şekil veren o nefes kesici kızın ta kendisiydi. “Kuaför,” diye fısıldadı.

Oysa ki Bayan Covenant’ın kuaförü belli belirsiz seçiliyordu.

İki kadın hoş bir sohbetin ortasındaydılar. Arabaya varıncaya kadar kahkahaları bahçede yankılandı. Sonra Gwendaline malzeme çantasını arka koltuğa bıraktı ve Bayan Covenant’ın elini sıktı.

“Çırağınız nerede?” diye sordu kadın, kuaförü uğurlamadan önce.

Görünür ölçüde kızaran genç kız, “Oh, onu boş verin,” diye cevap verdi hemencecik. “Kasabaya yürüyerek iniyor. Onu yolda yakalarım.”

“Öyleyse on beş gün sonra görüşmek üzere!” dedi Bayan Covenant.

Gwendaline’in “Çocuklara benden selam söyleyin!” diyen sesi havada çınladı ve genç kız becerikli bir manevrayla Argo Villası’ndan ayrıldı.

Rick, Jason ve Julia kimseye fark edilmeden eve girdiler ve bir an evvel üst kata çıkmak için merdivene doğru ilerlediler.

Bayan Covenant ısıklık çalarak yere dökülen saçları süpürüyordu.

“Çocuklar...”

Julia hemen, “Anne. Saçların ne güzel olmuş!” diye atıldı.

“Öyle mi dersin? Eh, Gwendaline çok yetenekli.”

“Evet, gerçekten! Ah biz kuleye çıkıp hemen döneceğiz.”

“Tamam!” Kadın saatine bir göz attı. “Babanız da gelmek üzere. Talihsiz bir durum olduğunu söyledi... Görünüşe göre yoldan bir hortum geçmiş. Akşam yemeği için ne istersiniz?”

Ama çocuklar çoktan gözden kaybolmuşlardı.

Kuledeki oda, kayısı renkli gökyüzünden ve ağaçların yapraklı dallarından yansıyan pastel renkli bir ışıqla sarmalanmıştı. Cırcır böceklerinin her akşam güneşe veda etmek için verdikleri konserin eli kulağındaydı. Bulutlar da onları dinlemek istercesine gökyüzünde toplaşıyorlardı.

Çocuklar ışıgı açmadan kuledeki odaya girdiler. Mozolenin ve mağaranın kasvetli sessizliğinden farklı bir huzur veren odaya girmek bile onları mutlu etmişti.

Şu ana kadar ne zaman başları sıkışsa başvurdukları Ulysses Moore’un minyatür tekne koleksiyonunu ve seyahat günlüklerini karıştırmaya başladılar. Bu arada masanın üzerindeki deniz haritasına gözleri takıldı ve öğlen atlattıkları tehlikeyi hatırlayarak onları kayalıklara fırlatan ve bembeyaz

köpüklü dumanlar çıkartan dalgaları düşündüler.

Ancak çalışma masasının üstündeki seyahat günlüğünü ve kumaşa sarılmış tuhaf nesneyi gören Jason'ın "Şuna bakın!" diye bağırmasıyla öteki ikisi de daldıkları hayallerden uyandılar.

"Nedir bunlar?"

"Kim koymuş bunları masaya?"

"Hayalet! Hepsi hayaletin işi!"

Rick defteri aldı ve güneşin son ışıkları altında yazanları okuyabilmek için pencerenin kenarına gitti. Bu arada Nestor'un kulübesine de bir göz attı. Göremiyor olsa da ihtiyar bahçıvanın hemen dışarıda oturmuş onlara baktığından emindi.

"Kuleye gelip bir ipucu bulmamızı söyleyen Nestor'du..." dedi belli belirsiz. "Ve tesadüfen bir ipucu bizi burada bekliyordu."

"Tüm bu olanlar tüylerimi diken diken etmeye başladı..." dedi Julia. "Sanki biri bize ip takmış oynatıyor. Sanki eski ev sahibi duvarların ardına saklanmış bizi gözetliyor ve konuşmalarımızı dinliyor."

"Ama evet! Aynen öyle! Öyle olduğunu hepimiz biliyoruz. Bunlar da tam ihtiyacımız olan ipuçları!" diyerek kısa kesti Jason. "Rick günlükte ne yazıyor?"

Rick bir yandan defteri okuyup, bir yandan da öteki ikisine, "Bir bahçeden söz ediyor," diye anlatmaya başladı. "Buraya Papaz Gianni'nin Bahçesi deniyormuş. Hiç duydunuz mu?"

İkizler hayır anlamında başlarını salladılar.

“Ondan Marco Polo bahsetmiş...” diye devam etti Rick. “Dinleyin: Papaz Gianni’nin imparatorluğu uçsuz bucaksızmış ve tüm dünyayı baştan sona gezmiş. Ordusunda her halktan insanlar savaşıyormuş. Ve Papaz Gianni dünyanın en büyük harikasına sahipmiş. Görünüşe göre ortaçağda 1165 yılında bizim papaz Gianni Batı’nın tüm krallarına bir mektup yollamış. Mektupta krallığındaki zenginliklerden bahsediyormuş. Bunların arasında içinden büyüülü suların aktığı azametli bir çeşme varmış. Söylentiye göre her kim bu sudan içerse bir daha ne hastalanır, ne de yaşlanırmış.”

“Sonsuz gençlik çeşmesi gibi bir şey miymiş?”

“Onun gibi olmalı...” Rick Ulysses Moore’un çizimlerinden birini ötekilere gösterdi. Sayfanın ortasına ormanın içinde kocaman bir çeşme resmedilmişti. “Mektubu alan düzinelerce maceraperest bu büyüülü krallığı bulabilmek için Asya’ya doğru yola koyulmuşlar. Ama görünüşe göre hiçbirini burayı bulamamış ve çoğu arayışları sırasında hayatını kaybetmiş.”

“Punt Toprakları gibi.”

“Aynen öyle.”

“Peki tek hörgüçlü deve ne anlama geliyor?” diye sordu Julia.

Rick günlüğün sayfalarını çevirdi, ta ki karşısına develerden oluşan bir kervan resmi çıkıncaya dek. “Ah. İşte. Anlaşılan Mezopotamyalı bazı tüccarlar Papaz Gianni’nin Bahçesi’ne giden yolu biliyorlarmış. Ve altın ve değerli taşlar karşılığında onunla baharat ticareti yapmaktan memnunlarmış. Şunu dinleyin: Araplar tek hörgüçlü deveye ne derler-

miş biliyor musunuz? Çöl gemisi!”

Julia güldü. “Öyleyse bu devenin eski ev sahibine ait gemi modelleri arasında ne aradığı açıklığa kavuştu.”

“Bence de öyle,” diye yanıt verdi Rick. Sonra hızlıca sayfaları karıştırdı ve kapatıp Jason’a uzattı. “Bunun içinde bir dolu şey var. Saraylarının adına kadar her şeyin çizildiği krallığın bir haritası bile var... ama şu anda okuyacak vaktimiz yok.”

“Yola çıkmalıyız,” diye özetledi Jason.

“Kafayı mı üşüttün?” diye azarladı kız kardeşi. “O kadar yorgunum ki, raydan çıkmış trenden farkım yok.”

Ancak Jason’ın kız kardeşini dinlemeye hiç niyeti yoktu. “Raydan çıkmış ol ya da olma! Kaybedecek vaktimiz yok!” diye ısrar etti.

“Canın istiyorsa sen git...” diye kestirip attı Julia ve cebinden anahtarların dördünü çıkarıp çalışma masasının üzerine bıraktı. “Ben şu anda daha fazla devam edemeyeceğim.”

“Ama Julia, anlamıyor musun? Kara Volkan elinde İlk Anahtar’la orada bekliyor. Her şey sonunda gün gibi meydana çıktı! Lokomotifine ‘Sonsuz Gençlik Treni’ diyordu. Bu da onu çeşmeye gitmek için kullandığı anlamına gelir!”

“Bense bunun ardında daha romantik bir neden olduğunu düşünüyorum...” diye açıkladı Julia. “Lokomotifine Clitennestra Biggles’in adını vermişti ve bahse girerim 1974, ikisinin karşılaştıkları yıldır. Trenin adının ‘Sonsuz Gençlik’ olmasının nedeni de aşklarının onları her zaman genç tutacağını düşünmeleriydi.”

Rick ve Jason taş gibi kalakalmışlardı.

“Ağızından çıkan kulağın duyuyor mu senin?” diye sordu Jason. “Bizim bildiğimiz Kara kadınlara böyle davranmaz. Kızlar amma da tuhaf oluyorlar, öyle değil mi Rick?”

“Julia haklı.”

“Kulaklarıma inanamıyorum!” diye sıkıntıyla inledi Jason.

“Yola şimdi çıkamayız. Akşam yemeği vakti geldi ve annenizle babanız burada. Yarın gitmemiz daha doğru olur.”

“Peki ya Oblivia?” diye ısrar etti Jason.

Bahçeye açılan pencere tok bir gürültüyle çarparak açıldı. Odanın alacakaranlıkla donanmış gölgelerinden bir el çıktı ve Jason’ın ağzını kapatıverdi. Rick ve Julia’nın karşısında iki karaltı belirmişti.

“Tek bir kelime daha edeyim demeyin...” diye fısıldadı Manfred ve Jason’ı sanki bezden bir oyuncak bebek gibi salladı. “Yoksa boynunu kırarım.”

Oblivia eski ev sahibinin çalışma masasına yaklaştı ve Zaman Kapısı’nın dört anahtarını eline aldı.

“Oblivia’yı mı merak ediyordunuz yavrularım?” diye fısıldadı. “Bakın işte karşınızda ve kendisi hemen yola çıkmak istiyor.”

İşlev:

BEŞ

Başlık:

GEMİ BATIĞI

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

26

Annabelle adındaki küçük ve hafif sandal sakinleşmiş akşam denizinin üzerinde incecik bir çizgi bırakarak Kilmore Koyu'ndan uzaklaşıyordu. Calypso sandalın ucunda oturuyor ve hafif hafif vuran dalgaların üzerinden ileriye bakıyordu.

“Şu tarafa...” dedi, uzaklarda bir noktayı göstererek. Denizin ortasında ancak kendisinin görebileceği mürekkep lekesini andıran bir karaltı vardı.

Hiç şüphesi yoktu. Hangi yöne gitmeleri gerektiğini biliyordu. Sanki suyla arasında bir iletişim vardı.

Bay Covenant ve Homer adındaki mimar kaygıyla birbirlerine baktılar. Başlı belada olan bir kadına yardım etmek doğru bir davranıştı. Kürekleri almak ve akşamın bu saatinde denize açılmak da doğru sayılabilirdi. Ve hatta kıyından oldukça uzaklaşmak bile bir yere kadar anlaşılabilirdi. Ancak bunların hepsi, mantıklı bir nedeni olması şartıyla kabul edilebilirdi.

Bay Covenant kürek çekmeye devam ediyor olsa da, “Bayan Calypso, bizi affedin...” diyerek kadının dikkatini çekmeye çalıştı. “Ama neden denize açıldığımızı açıklayabilir misiniz?”

Ufak kadıncağız dönüp bakmadı bile. Kılı kırk yaran gözlerle denize bakmaya devam ediyordu. “Bir dostumu arıyoruz.”

“Elbette,” diye karşılık verdi Bay Covenant. “Ama onu burada aramamızın ardındaki sebep nedir?”

“Çünkü o buralarda bir yerlerde.”

Homer küreğinin üzerine eğildi ve itti. “Buralar dediğiniz yer daha ne kadar uzakta?”

Mimarın bıkkın sesini duyan Calypso arkasını döndü. “Rica ederim bana inanın beyler, henüz keçileri kaçırmadım.”

Mimar heyecanla, “Öyle yaptığınızı söylemedik ki!” dese de tam tersini düşündüğü belliydi.

“Ama öyle düşünüyorsunuz ve bu suratınızdan okunuyor. Siz hiçbir şey görmüyor olabilirsiniz... Ama ben bir şeyler olduğunu hissediyorum. Ve bu yakında bir yerde oldu. Ne daha fazlasını söyleyebilirim ne de başka bir şey anlatabilirim. Sadece biraz daha sabredin ve birkaç dakika daha soru sormayıverin. Küreklere asılmayı da unutmayın.” Calypso’nun yüzünden akşam esintisini andıran bir gülümseme gelip geçti. Bembeyaz suratı, saçları su damlalarından yapılmış küçük bir ayı andırıyordu. “Ayrıca meyve sorbem çok ünlüdür. Söz veriyorum karaya döner dönmez ilk işim size olan borcumu ödemek olacak.”

“Böyle bir teklife, hanımefendi,” diye yanıt verdi Bay Covenant, “hayır demek imkansız. Öyle değil mi Homer?”

Öteki hiç de inanmayarak, “Ah, asla,” diye cevap verdi. Balıkçıların yaşadığı bu banliyö kasabasını ve halkını oldukça tuhaf buluyordu: Önce nakliyeyi olabildiğince yavaşlatması için kendisine para ödenmişti. Ardından onu Ulysses Moore’la karıştırmış ve bir handa köşeye sıkıştırmışlardı. Üstüne üstlük bir de yolun ortasına devrilen bir ağaç ve asfalta bilerek açılmış derin çukurlar yüzünden bir kamyon kaybetmişti. Şimdi de sanki bütün bunlar yetmezmiş gibi kafayı ye-

miş ufacak bir kadın kalkmış, onları başı dertte olan hayali arkadaşını kurtarmaları için açık denize çıkarmıştı. Kafası karıştığı için sesli düşündüğünün farkında olmadan, “Giderrek daha kötü görünüyor...” diye ağzından kaçırdı.

Kilmore Koyu’nun deniz feneri ona cevap verircesine hemen arkalarındaki burnun ucunda yanıverdi.

“Şimdi daha iyi görebiliyor musun?” diye sordu Bay Covenant alay edercesine.

Birdenbire Bayan Calypso, “Orada!” diye haykırdı. Denizin üzerinde bir yeri işaret ediyordu. “Görüyor musunuz?”

“Neyi?”

Bay Covenant ve Homer kürekleri bıraktılar ve kitapçı kadının işaret ettiği yöne baktılar. Denize damlayıp dağılmış bir mürekkep lekesini andıran siyah bir çizgi, ufuğun hemen üzerinde süt beyazı bir şerit ve giderek kararan bir gökyüzü... Tüm gördükleri işte buydu.

Fakat deniz fenerinin ışığı yuvarlana yuvarlana ilerledi ve beklenmedik bir anda şimşek gibi çakararak simsiyah bir karaltıyı aydınlattı. Onlardan aşağı yukarı yirmi metre uzaktaydı ve su fışkırtan devasa bir kuşu andırıyordu.

“Bu bir balina kuyruğu!” diye bağırdı Bay Covenant. “Hayal mi görüyorum? O gerçekten bir balina mıydı?”

Bayan Calypso sesi heyecandan titreyerek, “Evet!” diye bağırdı. “Hemen sandalı çevirmeliyiz!”

“Neden? Ne tarafa çevireceğiz?” diye sordu Homer. Aniden heyecana kapılmış, eli ayağına dolanmıştı. “Alabora olmaz mıyız?”

Calypso, "Lütfen saçmalamayın!" diyerek koca adamı azarladı. "Haydi, acele etmemiz lazım!"

İki adam kararlılıkla akşamın karanlığında küreklere asıldılar. Ancak tam o anda bir şey sandala çarptı.

Kendini yere atan Homer, "Balina!" diye bağırdı.

Aynı anda Calypso da, "Ah, hayır!" diye bağırdı ve sandaldan denize sarktı. "Leonard!"

Denizde bir adam vardı.

Bay Covenant ayakkabılarını ve gömleğini çıkartıp denize daldı.

"Dikkatli olun!" diye bağırarak Homer bir yandan da sandalı dengede tutmaya çalışıyordu.

Su soğuk ve durgundu. Bay Covenant, denizde sürüklenen adama ulaştı ve onu hareket ettirmeye çalıştı.

"Yaşıyor mu?" diye sordu Calypso.

Bay Covenant, "Sanırım evet..." diye cevap verdi ve adamı sandala doğru çekmeye başladı. "Evet, yaşıyor. Sadece kendinden geçmiş."

Beceriksizce adamın yüzündeki maskeyi çıkardı ve denize fırlattı.

"Üzerinde dalış kıyafetleri var..."

"İyi ki varmış! Kıyafeti olmasaydı çoktan boğulmuştu."

"Yukarı kaldırmak için fazla ağır," diyen Bay Covenant oksijen tüplerini adamın sırtından çıkardı ve batmalarını engellemeye bile tenezzül etmeden denize bıraktı.

Ardından iş, adamın bedenini sandala çıkarmaya gelmişti. Homer ve Calypso kollarından tutup onu yukarı çekme-

ye çalıştılsa da güçleri yetmiyordu.

“Arkadaşınız bir tür devmiş, hanımefendi!”

“Ha gayret!”

“İt!”

“Yukarı çekin! Aman sakın suya düşmeyin!”

Leonard’ın gövdesinin üst kısmını sandalın kenarına dayadılar, bir bacağını aşırarak içeri soktular ve son bir güçle adamı tepetaklak sandala devirdiler.

Hala yaptıklarına inanamayan Homer, “Başardık!” diye bağırdı. “Gerçekten başardık!”

Calypso, Leonard’ın üzerine eğildi ve ıslak saçlarını yüzünden çekip onu uyandırmaya çalıştı.

Mimar, Bay Covenant’a, “Ha gayret, yukarı çık...” dedi. Elini uzattı ve yukarı çıkmasına yardım etti.

Sandala çıkan adam, “Uf!” diyerek içini çekti. “Gerçekten başardığımıza inanamıyorum.”

“Bir de bana sor...” diye karşılık verdi Homer.

Sonra gördükleri şey karşısında her ikisi de bir anda dillerini yutuverdiler. Suyun yüzeyi giderek dalgalanmaya başlamıştı ve yükselerek daha önce görülmemiş bir karanlığa bürünüyordu. Aniden balinanın sırtı suyun üstünde belirdi. Denizin ortasında yükselen bir köprüyü andırıyordu.

Balina geldiği gibi hızla gözden kayboldu. Ancak dibe dalmadan hemen önce Annabelle’in üç katı büyüklüğündeki kuyruğunu havaya dikip bir anlığına gökyüzünü kapamıştı.

Sandaldakiler yıllar gibi gelen birkaç saniye boyunca su-sup balinanın gözden kaybolduğu yere baktılar.

Homer, “İşimiz rast gitti...” dedi belli belirsiz. “Bir metre daha ilerde olsaydık...”

“Öyle,” diyerek başını salladı Bay Covenant. Bir yandan da çok değil, sadece birkaç dakika önce o deniz devinin tepesinde yüzmekte olduğunu düşünüyordu.

“Onun yanında o kadar küçük kalıyoruz ki, bizi ancak kürdan niyetine kullanabilirdi...”

Bay Covenant onunla aynı fikirde değildi. “Bana pek de öyle gelmedi. Bilmiyorum... sanki bize selam verir gibi bir hali vardı.” Dönüp artık sakinleşmiş olan Calypso’ya baktı. “Yoksa yanılıyor muyum? Size de bu balina... bize yardım etmeye çalışıyor gibi gelmedi mi?”

“Evet, anlattığınız gibi oldu,” diye cevap verdi kadın. “Bizi buraya çağırdı. Bu körfeze Balinaların Çağırısı adını vermeleri boşuna değil.”

“Bu masal gibi bir şey,” dedi Homer. “Gerçekten olağanüstü. O anı bir daha yaşamak için neler vermezdim...”

Hemen ardından patlamış bir su borusunun sesini andıran bir gürültü koptu. Hatta tüm zamanların en büyük düşundan fışkıran su sesi gibi de denilebilirdi. Çünkü balina geri dönmüş ve tepesindeki deliği havayla doldurup sandaldakilere ancak yukarı bakacak kadar vakit tanıdıktan sonra tepelerinden aşağı buz gibi ve berbat kokan kovalar dolusu su boşaltmıştı.

“Eyyvah! Bu berbat bir şey!” diye uludu Homer. Ötekiler gibi o da baştan aşağı sıırıslıklam olmuştu. “Ööö! Çok fena! Hem bu koku da ne!”

Tam o anda sandalın dibinde yatmakta olan adam şiddet-

le sarsılarak öksürdü ve tek gözünü açtı. Hiçbir şey söylemiyor ama etrafına bakarak ve neler olduğunu anlamaya çalışarak öksürüyordu.

Calypso, “Leonard, benim,” diyerek gülümsedi.

“Banner...” diye mırıldandı Leonard Minaxo öksürüğü biraz yatıştığında.

Balının fışkırttığı yosunlardan yemyeşil olan Bay Covenant, “Covenant,” diyerek kendini tanıttı. “Sindirilmemiş balıklarla kaplı olan da Homer. Daha doğrusu, Homer & Homer Nakliyat’tan, mimar Homer.”

“Onu gördüm!” diye haykırdı Leonard.

Calypso, “Ne gördün?” diye sordu.

Leonard yavaş yavaş gerçeklere dönüyordu. Ayağı kalkmaya çalıştı ama tüm ağırlığıyla geri yıkıldı.

“Hayır! Düştüm! Onu kaybettim!”

“Lütfen hareket etmeden durabilir misiniz?” diye rica etti Bay Covenant. Bu insan azmanının hareket ederek sandalı sallamasından rahatsız oluyordu.

“Yelkenliyi buldum!” diye bir kez daha haykırdı Leonard. Yüzü bir ölününki gibi bembeyazdı ve deli deli bakarak iki adamın yüreklerini ağızlarına getiriyordu.

“Onu buldum Calypso, hemen aşağıda! O... Raymond Moore’un yelkenlisi. Kilmore Koyu’na gelirken kullandığı yelkenli.”

Calypso, “Leonard... sakın ol...” diyerek adamı yatıştırmaya çalışıyordu.

“Hemen aşağıdaydı... ama oksijenim kalmamıştı...” Adam sandalın arkasına oturdu. “Acele yüzeye çıkmam ge-

rekiyordu. Vaktim kalmamıştı... ve basınç ayarı yapmam gerekiyordu... sonra o balina ortaya çıktı. Bir balina Calypso! Beni kaldırdı! Beni yukarı doğru kaldırdı! Ve her şeyi biliyormuş gibiydi!”

“Her şeyi mi?”

Deniz feneri bekçisi birdenbire göğsünde bir batma hissetti. Kıyafetinin kemerini açtı, elini içine soktu ve metal bir saat çıkardı.

“Hayır, kaybetmemişim!” diyerek gülümsedi. Annabelle denizin ortasında kararsızca bir sağa bir sola sallanırken saati önce Calypso’ya, sonra Homer’e ve Bay Covenant’a gösterdi.

Metalden bir denizaltı saatiydi. Kadranının üzerinde bir baykuş resmi vardı.

“Çok güzel,” diye belirtti Bay Covenant. “Bu da bana artık kıyıya dönme vaktimizin geldiğini hatırlattı. Karım endişelenmeye başlamıştır.”

Leonard, Calypso’ya, “Yelkenlideydi,” diye açıkladı. “Raymond Moore’un 1500’lerden kalma yelkenlisindeydi.”

Kılı kırk yaran mimar Homer saati eline alıp inceledikten sonra, “Ama bunun bir 16. yüzyıl kronometresi olduğunu söylemek çok zor,” diye açıkladı.

“Ona kulak asmayan Leonard aceleyle, “Banner da aşağıdaydı. Bir deliğe sıkışmıştı,” diye ekledi. “Rick’in babası orada ölmüş.”

Defter:

BEŞ

Bağlık:

ÖLÜM
KORİDORU

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

27

Motis

Julia usul usul Zaman Kapısı'na yaklaştı. Hemen arkasında duran Oblivia Newton, "Acele et kızım, aç kapıyı," diyerek onu cesaretlendirdi.

Julia iki arada bir derede kalmıştı. Ocağın başında yemek pişirmekte olan annesinin mutfaktan gelen seslerini duyuyordu ve biliyordu ki, tek bir çılgılığı bile kadının yardım etmek için yanlarına koşması için yeterliydi. Ama hemen arkasında duran adam birkaç gün önce uçurumdan sağ olarak kurtulmuştu ve şimdi Jason'ı kolları arasında sımsıkı tutuyordu. Julia onların istediklerini yapmadığı sürece adam Jason'ın boynunu sıkıyor ve oğlanı acıyla inletiyordu.

Kız Rick'e baktı.

Kızıl saçlı oğlan, "Ne diyorlarsa yap," diye fısıldadı.

Onun sözleri Julia'nın içinde tuhaf bir güven duygusu uyandırmıştı. Sanki Rick her zaman ne yapılması gerektiğini bilirdi. Sanki her zaman bir planı olurdu.

Daha fazla sorgulamadı ve anahtarları yerlerine yerleştirip dördünü de çevirdi. Anahtarlar birer birer deliklerinde döndüler.

Trak. Trak. Trak. Trak.

Kapı açıldığında, "Ah, fevkalade..." diye fısıldadı. Oblivia. "Rica ederim, önden siz buyurun."

"Işık gerek," dedi Rick.

Oblivia Manfred'in sırtındaki çantaya uzandı. Neyi var neyi yok dışarı saçtı ve arasından bir elektrik feneri bulup çıkardı. "Fener," dedi.

"Bu çalışmaz," diye itiraz etti Rick. "Bize mum gerek."

Sinirleri gerilen Oblivia oğlanı iteleyerek, "Ne demek ça-

lışmaz. Gayet iyi çalışıyor. Hadi bakalım, şimdi ikile!” diye patladı. Feneri yaktı. “Dangalak gibi davranmaktan vazgeçin artık!”

Koridora girdiler. Önden Julia ve Rick ilerliyordu. Oblivia ortadaydı. En arkadaysa Manfred Jason’la beraber yürüyordu.

Rick, “Eğer dört tanesi birini açıyorsa bahtına...” diyerek sözleri tekrarlamaya başladı, “dördün üçü parolayı gösterir...”

Onu duyan Oblivia vahşi bir hayvan gibi, “Sen ne geveliyorsun ağzında?” diye kükredi.

Ona hiç kulak asmayan Rick, “Dördün ikisi götürür ölümün peşine...” diye devam etti, “ve dördün biri aşağı indirir.”

“Bu ne demek?”

Koridorun sonuna varan Julia ve Rick durdular. Dört çıkışı olan yuvarlak odanın ortasındaydılar.

“Aşağı inen koridorun hangisi olduğunu söyleyen bir tekerleme,” diye cevap verdi Rick ve suratında belalı bir ifadeyle odadaki kapı ağızlarını işaret etti.

Oblivia Newton elindeki fenerle odayı ve kapıları incelerken bir süre durup beklediler. Kadın dikkatlice odanın duvarlarına çepeçevre kazınmış harflere ve kapıların kirislerine oyulmuş hayvan şekillerine baktı.

Ardından her zaman olduğu gibi aşağılardan gelen kuvvetli bir hava akımı onları sarmaladı ve hiç beklemedikleri bir anda Manfred’in hemen ardındaki Zaman Kapısı’nı güm diye kapattı.

Ve el fenerinin ışığı sönmüştü.

“Jason,” diye karanlığa seslendi Julia.

“Aaah!” diye haykırdı Manfred.”

“Hırrrr!” diye bağırdı Jason.

Oblivia avazı çıktığı kadar, “Manfred!” diye feryat ediyordu.

Bunu bir dizi hır gür izledi. Karanlıkta bağırıp çağırıyorlar ve telaşlı adımlarla kendilerini bir oraya bir buraya atarak birbirlerine çarpıyorlardı.

Julia bir kez daha, “Jason!” diye bağırdı.

“Julia!” diye karşılık verdi Jason. “Aşağıya gelin!”

“Lanet olası sümüklüler!”

“Manfred kaçıyorlar!”

“Neredesin?”

“Burada!”

“Bu kim?”

“Manfred.”

Bir kibrit sesi duyuldu. Hemen ardından küçük ve titrek bir ışık Manfred’in çarpık yüzünü aydınlattı.

“Buradayım,” dedi.

Karanlık, bir çarşaf gibi etraflarını sarmıştı.

“Duyuyor musun?” diye sordu Oblivia.

“Evet. Aşağı iniyorlar.”

“Ama hangisinden?”

Kibrit söndü. Manfred bir tane daha yaktı. Çocukların karanlıkta uzaklaşan ayak sesleri duyuluyordu. Ama herhangi bir koridordan geliyor olabilirdi.

“Bilmiyorum. Galiba şu taraftan.” Dikkatle kulak kabarttı. “Bu taraftan da olabilir.”

“Karar ver!”

“Tekerleme nasıldı?” diye sordu Manfred. “Dördün ikisi ölüme, biri de aşağı mı götürüyordu?”

Oblivia’nın “Manfred!” diye bağırın sesi yankılandı. “Bir şeyler yap!”

Julia aynı anda hem bağırıp hem fısıldayarak, “Rick nerede? Nerede?” diye sordu. Sımsıkı Jason’ın eline yapışmıştı. Metis’in olduğu mağaraya inen koridor boyunca var gücüyle koşuyorlardı.

“Önümüzde olmalı,” dedi Jason. “Acele etmeliyiz!”

Julia nefes nefese kardeşinin peşinden sürükleniyordu.

“Çukura dikkat et.

“Gördüm,” diye cevap verdi Jason. “Ateş böcekleri var.”

Etraflarını saran zifiri karanlığın içinde yeraltındaki mağaraya açılan delikten titrek bir ışık kümesi yükseliyordu.

Julia ardına baktı. “Onları duymuyorum. Rick’ten de eser yok.”

“Hadi devam etmemiz gerek!”

Çukurun üzerinden atladılar ve koşmaya devam ettiler.

Julia nefes nefese, “Hangisinden geçmiş olabilirler?” diye sordu. “Şimdi neredeler acaba?”

“Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok.”

Girdikleri odada kaydırac onları bekliyordu. Durup tek-rar dinlediler.

“Arkamızda değiller.”

“Öyleyse Rick aşağı inmiş olmalı.”

“Ne yani, bizi beklemedi mi?”

Jason ciddi ciddi kız kardeşine baktı. Sonra kaydırağı işaret etti ve sert bir sesle, “İniyoruz,” dedi.

“Beklemeden mi?”

“Burada bekleyemeyiz Julia. Aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmalıyız.”

Önce Julia, ardından da kardeşi kaydırağa oturdular ve kendilerini aşağı bıraktılar.

Kuma düştüklerinde hemen kalkıp Rick’e ait bir iz aradılar, ama hiçbir şey yoktu.

Ateş böcekleri taşların koruduğu büyük salonun içinde uçuşmaya başlamışlardı. Ufacık ışıklarıyla altlarındaki iç denizi aydınlatıyorlardı.

Zaman gemisi her zamanki gibi tahta iskeledeki yerine çekilmiş ve burnunu karşı kıyıya çevirmişti.

Julia telaşla, “Rick nerede?” diye sordu.

Jason çoktan iskeleye koşmaya başlamıştı. “Bilmiyorum!” diye bağırdı. “Buraya gel ve gemiyi yola hazırlamama yardım et!”

“Dördün ikisi götürür ölümün peşine ve dördün biri aşağı indirir...” diye tekrarlıyordu Rick, bambaşka bir koridor da koşar adımlarla ilerlerken. “Dördün ikisi götürür ölümün peşine ve dördün biri aşağı indirir...”

Durdu ve nefes almaya çalıştı. Bir yandan da içinden tekerlemeyi tekrar ediyordu. Yeteri kadar sakinleştğinde etrafa kulak kabarttı.

Oblivia ve Manfred'in sesleri duyulmaz olmuştu, Jason ve Julia da öyle. Artık hiçbir şey duyamıyordu. Ölüm sessizliği hakimdi.

Yapayalnızdı. Karanlıktaydı.

Yanlış bir koridordaydı.

Ama bu kendi seçimiydi. Işığın sönmesini izleyen hayhuyun içinde Rick bilerek girmemesi gereken yanlış iki koridordan birine sapmıştı. Şimdi Manfred ve Oblivia'nın, Metis'e inen Jason ve Julia'nın ardından değil de ölüme götüren koridora saptıklarını umut ediyordu. Onlara kaçmaları için bir şans vermek istemişti. Bu koridorda bir süre koştuktan sonra istediği zaman geldiği yönden geri dönebileceğini düşünmüştü.

Ama şimdiye kadar kim bilir kaç metre indiğini ve kim bilir kaç kere döndüğünü düşündüğünde geri dönüş yolunu bulabilecek durumda olmadığını farkına varmıştı.

Artık hangi yönün tam olarak "arkası" olduğunu bile bilmiyordu.

Etrafında sadece karanlık vardı. Karanlık ve sessizlik.

Ne yapacaktı?

İyimser yaradılışlı olmanın verdiği güçle dört ayak üzerine inip ve el yordamıyla yürüyerek yönünü bulmanın daha doğru olacağını düşündü.

Egildi ve mağaranın tabanına dokundu.

Yanındaki kayaya tutunarak ayağa kalktı. Elini çekmeden simsiyah mürekkebe bulanmış gibi görünen bu yerde bir türlü bitmeyen kayaya tutunarak ve bir kez daha yönünü kaybederek ilerledi.

“Hangi yönden gitmem gerekiyor?” diye sordu.

Sesi ona metalik bir yankı olarak geri döndü. Böylece Rick inmekte olduğu bu koridorun en büyük oyuguna var-
dığına farkına vardı. Acaba ne kadar büyük olabilirdi? Ve
hangi yönde ilerlemesi gerekiyordu?

Dilsiz bir çığlık boğazına kadar yükseldi, ama Rick onun
dışarı çıkmasına izin vermedi. Onu inatla geldiği yere, kor-
kuyla burkulan karnına geri yolladı. Hala cesaretini toplama-
ya çalışıyordu.

Etrafını saran zifiri karanlıkta gözlerini kısıtı ve yüksek
sesle sordu: “Baba, nereye gitmeliyim?”

Belki bininci kibriti yakan Manfred sonunda kararını ver-
mişti: “Buradan inelim,” dedi.

“Nedenmiş?”

“Bir ışık gördüm gibime geldi.”

“Ama ben çocukların öbür koridordan indiklerini işit-
tim.”

“İkiye ayrıldılar,” diye açıkladı Manfred. “Bu tünelleri
avuçlarının içi gibi bildiklerine eminim.”

Kibrit söndü.

“Neden kaçmalarına izin verdin?”

“Elimi ısırды.”

“Beceriksizin tekisin!”

Manfred ağzında bir cevap yuvarladı.

“Ne dedin?”

“Buraya girmek istemediğimi söyledim. Buraya hiçbir za-
man girmek istememiştim. Ve hala da bunda ısrar ediyorum

ve devam etmek istemiyorum.”

“Sadece arkamızı dönüp geldiğimiz gibi geri dönemez miyiz?”

“Ben zaten denedim.”

“Peki ne oldu?”

“Kapı kapalı.”

“Kırmayı denedin mi?”

“Evet.”

Manfred bir kibrit daha çaktı. “Buraya kadar. Aşağı inmeyi deyeceksek bunu şimdi yapmalıyız.”

“Bunun doğru koridor olduğundan emin misin?”

“Hayır.”

“Peki, ama bu yanlış koridorsa?”

“Ya sabır.”

Karanlıkta tek başına bekleyen Rick uzun süredir gözlerini kapalı tutuyordu.

Açtığında bir şeyler görür gibi oldu.

Gözlerini kırttı. Ardından bunun gerçek olup olmadığını anlamak için parmaklarını oraya doğru uzattı.

Yanıp sönen küçücük bir ışıktı.

Işık saçan bir noktacık birkaç metre ötesinde rüzgarla gelen bir toz parçası gibi uçuşuyordu.

Ya da bir ateşböceği gibi.

Kim bilir karanlığın neresinden belirivermişti ve ısıltılı bir daire çizerek kendi etrafında uçuyordu.

“Teşekkür ederim, baba...” diye mırıldandı Rick. Gözleri dolu dolu olmuştu.

Ateş böceği tek bir anlama geliyor olabilir. Metis'in durduğu mağara çok uzakta olamazdı. Üstüne üstlük: Rick ilk kez kayalıklara vuran dalgaların sesini işitir gibi olmuştu.

Yeniden umutla dolarak ayağa kalktı ve gri bir kayanın üzerine konmuş onu bekleyen ateş böceğine yaklaştı.

Rick uzandı ve onu avucuna aldı. Sonra elini açıp uçması için havaya salladı.

Böcek kanatlarını açıp uçmaya başladı. Rick de peşine düşmüştü. Yanıp sönen küçük ışık burnunun ucunu görmesine ancak olanak sağlıyordu ama daha da önemlisi artık bir yol arkadaşı, yanında yaşayan bir canlı vardı.

Bir rehber.

Rick hiçbir şey düşünmeden yürüyordu. Gözlerini ateş böceğine dikmiş ve tüm dikkatini onun vızıltısına vermişti.

Ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu. Ama bir süre sonra etrafında görünmez duvarların varlığını hissetmeye başladı. Ayaklarının altındaki zemin de daha engebesiz ve düz bir hale gelmişti.

Sonra yokuş yukarı çıkmaya başladı.

Rick devam etti. Artık ateş böceğinin onu Metis'ten uzaklara sürüklediğini biliyor olsa da durmadı. Bu küçük böceğin şu anda onu hayata bağlayan tek şey olduğundan emindi ve onu kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Yürüdü ve tırmandı ta ki, beklenmedik bir anda ateş böceği bir kayanın üstüne konana dek.

Rick ne yapacağını düşünmeye başlamıştı. Ancak böceğin taşın içindeki küçük bir deliğin içinde yavaş yavaş kaybolmaya başlamasıyla çok geç kaldığını fark etti.

“Hayır, bekle!” diye bağırdı. “Nereye gidiyorsun?”

Onu yakalamak için umutsuzca deliğe doğru atıldı. Ama böcek çoktan derinlerde gözden kaybolmuştu.

Geriyeye sadece giderek kararan ışığı kalmıştı.

Rick heyecanla, “Hayır, hayır!” diye bağırdı. Tekrar karanlıkta kalma düşüncesi onu dehşete düşürmüştü.

Kayaya uzandı. İşte o zaman bunun herhangi bir kaya olmadığını farkına vardı. İnsan eliyle değiştirilmiş bir duvardı. Hayır... Bir heykeldi. Boyunu geçen ve etrafındaki tüm boşluğu dolduran koskocaman bir heykeldi.

Buraya hükmeden ve ucu görünmeyen yüksekliğiyle karanlığı delen bir heykeldi.

Kızıl saçlı oğlan tam olarak ne araması gerektiğini bilmeden heykelin kaidesini incelemeye başladı. Bir tutamak belki, ya da elinin tanıyabileceği herhangi bir şey...

Bir şalter.

Durdu.

Elini tekrar üzerine sürdü.

Bu gerçekten de eski zamanlardan kalma yuvarlak ve siyah porselen şalterlerdendi. Yukarı ve aşağı hareket ettirmek için bir kol demiri vardı.

Parmakları titriyordu.

Kolu yukarı kaldırdı.

Işık yanmıştı.

Annabelle hızla Balinaların Çağırısı kumsalına yanaştı ve üç adam tarafından karaya çekildi. Kokmuş yosun ve çürük balıkla kaplıydılar.

Ayakları sonunda toprağa bastığında Leonard, “Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum,” dedi öteki ikisine. “Hayatımı kurtardınız.”

“Teşekkür etmen gereken kişi biz değiliz,” diye cevap verdi Bay Covenant. “Bayan Calypso. Denize açılmak için yardım isteyen ve size ulaşmamızı sağlayan kendisiydi.”

Leonard döndü ve küçük kadını kolları arasına alıp ona sımsıkı sarıldı. “Nasıl başardın bilmiyorum Calypso ama teşekkür ederim!”

“Ben de bilmiyorum,” diye fısıldadı kadın. “Ama başardığım için çok mutluyum.”

Böyle bir devin bu kadar kırılğan bir kadını tüm gücüyle sarmaladığını gören Homer ve Bay Covenant kendilerini davetsiz misafir gibi hissederek nereye bakacaklarını bilemeden yüzlerini çevirdiler.

“Ehem...” diye yalancıkdan öksürdü mimar. “Ben handa-ki odama döneyim artık. Sıcak bir duş alsam iyi olacak.”

“Ben de karıma hala yaşadığımı haber vereyim...” diye karşılık verdi Bay Covenant.

Leonard kadını kollarının arasından bıraktı ve kayalıkla-rın tepesindeki evin yeni sahibine dönüp, “Arabayla Argo Villası’na mı çıkacaksınız?” diye sordu.

Calypso, “Leonard...” diyerek onu uyarmaya çalıştı.

“Evet. Gelmek ister misiniz?”

“Evet,” diye cevap verdi dev. “Yukarı gelip Nestor’la konuşmak istiyorum.”

Öfkelenen Calypso, “Leonard, bu işin peşini bırak artık!” diye bağırdı.

“Bizim bahçivandan mı bahsediyorsunuz?”

“Evet. Kulübesinde her derde deva şifalı otları vardır.”

Bay Covenant omuzlarını salladı. “Elbette. Arabaya atlayın.”

Defter:

BEŞ

Başlık:

DAVETSİZ
MİSAFİRLER

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

28

CURIOSITAS
ANIMA MUNDI

MOORE

Ateş böcekleri küçük yıldız kümeleri gibi iskenenin etrafında toplaşmışlardı. Metis'in güvertesinde ayakta duran Jason ve Julia mağaraya bakıyorlardı.

Jason demir almak için hazır bekliyordu. Ama kararsızdı. Rick henüz yanlarına gelmemiştir.

Julia ne diyeceğini bilemeden ağzını açtı ve "Ne yapacağız, eğer şey olmuşsa..." diye konuşmaya başladı.

Sorunun devamını tahmin eden kardeşi, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Bilmesinin imkanı yoktu. Eğer onlar karşı kıyıdaki kapıya ulaşır ve açarlarsa, mağaradaki öteki insanlara ne olacağını bilmesinin imkanı yoktu.

Kıydan ayrılamıyorlardı. Fırtınalar koparmak için onların tek bir hareketini bekleyen iç denizin suları şimdilik sakin ve sabırsızca titreşiyordu. Çocukların gözlerinde de aynı huzursuz titreşimler göze çarpıyordu.

Beklenmedik bir anda kaydırağın olduğu tarafta bir hareketlenme oldu. Birinin nazikçe kumun üzerine düştüğünü ve ayağa kalktığını gördüler.

"Rick!" diye bağırdı Julia ve kardeşinin kolunu yakaladı.

Ateş böcekleri hızla birbirleri etrafında dönmeye başlayarak bir hortum oluşturmuşlardı. Kıvılcımlarıyla havada delikler açıyorlardı. Küçük dalgalar sahile vurmaya başlamıştı.

Kaydıraktan düşen kişi, iskeleye doğru koşmaya başlamıştı. Sonra sürüp giden haykırıışlarla ikinci bir kişi daha kaydıraktan fırladı ve güm diye yere yapıştı.

Julia'nın gülümsemesi suratında donup kalmıştı.

“Onlar!” diye haykırdı Jason. Aynı anda çapayı da yukarı çekmeye başlamıştı. “Haydi! Haydi! Gitmemiz gerek!”

Demir alan Metis iskeleden uzaklaşmaya başlamıştı. Ama Oblivia Newton kalasların üzerinde koşuyordu ve ayak sesleri vahşi kabilelerin tamtamlarını andırıyordu.

Jason arka tarafa koştu ve dümeni eline alıp gemiyi kendi etrafında döndürmeye başladı.

Kadın koştu, koştu koştu.

Tam arkalarındaydı.

Ve zıpladı.

Metis küçük kaptanının yönlendirmesiyle yan döndü. Tam o anda yan taraftan tok bir gümbürtü yükseldi.

Bir anlığına kadın aşağı kayacak gibi oldu, ama mora boyanmış uzun tırnaklarını geminin tırabzanına geçirmeyi başarmıştı.

Onu gören Julia, “İn aşağı!” diye haykırdı ve bir kürek alıp kadının eline vurmaya başladı.

“Aaaaah!” diye acıyla bağırان Oblivia öteki eliyle de tutundu. “Lanet olası bacaksız!”

“İn aşağı! İn aşağı!” diye durmaksızın haykırıyordu Julia ve küreği ardı ardına kadının ellerine indiriyordu.

Jason dümeni sıkı sıkı kavradı ve Metis’in burnunu karşı kıyıdaki kara kapıya çevirdi.

Yolculuk zamanını hızlandırmalı ve fırtına yaratmalıydı. Böylece rüzgarların Oblivia’yı gemiden aşağı düşüreceğini umit ediyordu.

Bu esnada kadının koruması iskeleye ulaşmıştı ve dehşet içinde sakın denizin ortasında bir anda kopan fırtınayı izli-

yordu. Denize atlayıp atlamamak konusunda kararsızdı.

Metis bir dalganın üzerinden geçti ve burnunu karşı kıyıya kırdı.

“Papaz Gianni’nin Bahçeleri’ne!” diye haykırdı Jason.

Mağaranın içinde rüzgarlar esmeye başladı ve ateş böcekleri hızla kayalardaki çatlaklara kaçıştılar.

“Sonsuz Gençlik Bahçesi’ne!” diye bir kez daha bağırdı oğlan ve gemi şaha kalktı.

Bir dalga darbesiyle dengesini kaybeden Julia düşmüş ve bacaklarını havaya dikmişti. Aynı dalgayla Oblivia da geminin içine fırlamış ve yüzükoyun tabanına kapaklanmıştı.

Deniz insafsızca köpürüyordu. Metis iskeleden uzaklaşmak üzereydi.

“Manfred!” diye bağırdı Oblivia. “Atla! Atla seni lanet olası beceriksiz! Atla!”

“Deniz, su, rüzgar, fırtına...”

Bu dört kelime Manfred’in kafasında birer şimşek gibi çakıyordu

Metis karadan en azından bir metre uzaklaşmıştı. Oblivia’nın kendisine bağırdığını gördü. Ama onu duyamıyordu. Sonra tiksindiği kızın yere düştüğünü ve tiksindiği oğlanın dümeni tuttuğunu gördü.

Hızlı bir hesap yaptı. Eski gemi. Oğlan. Uçurum. Batan gemi.

Sonra bir kez daha öfkeden saçını başını yolmakta olan Oblivia’yla göz göze geldi.

‘Ya şimdi ya da asla,’ diye düşündü ve atlamaya karar verdi.

Işık yandığında Rick önce elleriyle gözlerini kapattı, sonra parmaklarını aralayarak etrafa bakındı.

Gözlerinin önünde öyle şaşırtıcı bir manzara vardı ki, oğlanın elinden yere diz çökmekten başka bir şey gelmedi.

Taş bir ejderhanın ayaklarının dibinde duruyordu ve heykel başının üzerinde en azından beş metre daha yükseliyordu. Kanatları olmayan bir ejderhaydı, açık ağzı ve sırtındaki dikenlerle hayat doluydu ve her an mağaranın durgun havasında canlanıverecekmiş izlenimi yaratıyordu. Kuyruğunun üzerinde dikleşmiş, bacaklarını tehditkar ve uyarıcı bir tavırla öne uzatmıştı. Saldırmıyordu. Bu bir muhafız ejderhaydı. Hazinesini koruyordu.

Gözleri aydınlığa alıştığında ve kalbi bu devasa taş sürünge- nin sadece bir heykel olduğuna inandığında Rick, ejderhanın yalnız olmadığını anladı. Hemen arkasında dar ve uzun, kemerli bir köprü vardı. Kayaların arasında dipsiz bir uçurumun üzerine yapılmıştı. Ve köprünün her iki kanadına belirli aralıklarla bin bir türlü fantastik yaratık heykeli dikilmişti. Öğlen girdikleri mağarada yollarını aydınlatan alacakaranlık lambalarından burada da vardı. Karanlıkla uyum içinde etrafı aydınlatan yumuşak ve titrek bir ışık yayıyorlardı.

Çevresindekiler karşısında hala biraz sersemlemiş olan Rick daha iyi görmek için ayağa kalktı. Bir tarafında taştan bir ejderha bulunan köprünün karşı ucunda kocaman kuyruğunu kaldırmış bir balina heykeli vardı. Kuyruğunu kıvrımış bir maymun ve bir çalığışu onları izliyordu.

“Sonra bir ıstakoz...” diyen Rick gülümsedi. Heykellerin

hepsini tanıyordu. “Kedi, timsah... at.”

Oklu kirpi top halini almıştı. Aslan bir sfenks gibi oturuyordu. Bir mamutun uzun dişleri bütün soru işaretleri gibi kavisliydi.

Onlar on bir anahtarın hayvanlarıydılar.

Rick birkaç adım attı ve havaya asılı duran köprünün her iki tarafındaki alçak duvarına yaklaştı. Sonra eğilip aşağı baktı. Taştan dar ve karanlık bir boğaz, sanki dünyanın öbür ucuna kadar uzanmaktaydı.

Ejderhanın huzurunda yürüdü ve yavaşça kavisli köprünün orta yerine kadar tırmandı. Birer birer öteki hayvanları selamladı. Sanki heykeller de selamına karşılık veriyorlarmış gibiydi. Etrafında görünmez varlıkların dolaştığını hissediyordu. Onu dikkatle inceleyen gün görmemiş, kuytu gözler...

Ama korkmuyordu. Burası tedirgin edici bir yer değildi.

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Azmin ve inadın ahenkli vuruşlarıydı bu gümbürtüler. Cesaretin vuruşlarıydı.

On bir hayvanın her birinin önünden geçerken bir saygı işareti olarak başını eğiyordu. Gözleriyle kendisini tartan görünmez izleyicilerinin ondan memnun olduklarını hissediyordu.

Rick hiç olmadığı kadar sakindi. Çünkü biliyordu ki onların arasında babası da vardı.

Ejderhanın omzunda bir ateş böceği ışığını yakmıştı.

Köprünün öteki ucuna ulaştığında Rick kendini oldukça tanıdık gelen büyük demir bir kapının önünde buldu. Kapı,

üzerine Moore ailesinin atasözünün yazılı olduğu taştan bir kemerle taçlandırılmıştı: Curiostas anima mundi.

Nereye geldiğini hemen anladı. Hatta kapının öteki tarafındaki sütümsü sarkıtların ve beyaz kayaların olduğu koridoru görebiliyordu.

“Mozole...” dedi Rick. “Hepsinin gömüldüğü yer.”

Moore Ailesi’nin mezarlığının eşiginde duran Kilmore Koy’lu oğlan sonunda kayalıklardaki tekerlemenin de gerçekte ne anlama geldiğini çözmüştü. Dördün ikisi götürür ölümün peşine, onun düşündüğü anlama gelmiyordu. Muhtemelen yuvarlak odadaki koridorlardan ikisi aile bireylerinin gömüldüğü mezarlığa açılıyorlardı.

Rick kayalıklardaki mağaralar zincirinin nasıl düzenlendiğini kafasında kurmaya çalıştı: Salton Uçurumu’ndan Kaplumbağa Parkı’na ve kim bilir başka kaç yere dek uzanan ve gün ışığına kapalı bir yeraltı dünyası.

“Neden kimsenin eski ev sahibini hiç görmediğini şimdi anlıyorum baba...” diye mırıldandı Rick Banner. “Aşağılarda yaşıyordu. Atalarının sonsuza kadar dinlendiği bu yerde zamanın dışında hareket ediyordu.

Rick ellerini demir kapının soğuk parmaklıklarına dayadı ve çekti.

Uzun, siyah parmaklıklar gıcırdadılar ve sanki bambu sapları kadar hafiflermişçesine dışarı doğru açıldılar.

Oğlan son bir kez arkasına baktı. Başka çaresi olmadığını biliyordu. Beyaz koridora saptı ve on bir hayvanlı köprüyü ardında bıraktı. O çıkar çıkmaz tüm lambalar söndüler ve mağara tekrar eski karanlığına büründü.

Belli belirsiz aydınlatılmış koridor üç metreden yüksek değildi. İçerdeki hava sıcak ve durgundu. Çiçek ve baharat kokuları her tarafa yayılmıştı.

Rick, yanlış bir yere basmamak için attığı her adıma dikkat ederek ilerliyordu. Oysaki mozolenin zemini o kadar düzgündü ki, sanki daha dün temizlenmişti.

Hiç beklemediği bir anda mezarlardan ilki karşısına çıktı. Koridorun sağında, tek başına bir duvarın içine sokulmuştu ve bir mezar taşıyla kapatılmıştı. Taşın üzerinde neredeyse okunamayacak kadar silinmiş harflerle bir isim yazılmıştı: Xavier Moore.

En eski Moore

Dumandan kararmış iki hücre deliğinin ardından karşısına aynı tarzda duvara gömülmüş bir başka mezar çıktı.

Rick sırtını karşı duvara dayayarak yutkundu ve yürüme-ye devam etti. Mezarlar ikiden fazla olmayacak şekilde, aralarına hücre delikleri açılıp üst üste gömülmüştü. Deliklerin bazılarında küçük eşyalar, daha sık olarak da kuru ve oldukça dağılmış çiçek demetleri sarkıyordu.

Mezar taşları Moore ailesinin soyağacını gözler önüne seriyordu. Evli çiftler üst üste gömülmüşlerdi. Asla evlenmemiş olanlar tek başlarına yatıyorlardı. Tarihler yavaş yavaş artarak bugüne ulaşıyordu.

Rick boş bir mezarı geçti ve adlarını bildiği evli çiftin mezarına vardı.

Raymond ve Fiona Moore

Denizden geldiler

Ve burada kurdular evlerini, bahçeyi

Ve bu taştan kapıyı.

Mermere dokunan Rick, parmaklarının altındaki taşın tuhaf bir enerjiyle titrediğini hissetti. İşte her şeyi başlatan adam karşısındaydı! Kilmore Koyu'ndaki kapıları ve anahartları belki de ortaya çıkartan ilk adam. Argo Villası'nı inşa eden ve yabancı otlarla kaplı bir tepeyi Kaplumbağa Parkı adında bir bahçeye dönüştüren adam.

"Teşekkürler..." dedi Rick.

Elini mermerden kaldırdı ve işte ancak o zaman birisinin Raymond'ın mezarına taze çiçekler getirdiğinin farkına vardı. Saygıyla karışık bir korkuyla çiçeklere dokundu ve koridorun devam ettiği tarafa baktı. Mozoleye inen kimdi? Ve ne zaman?

Kalp atışları giderek hızlanırken Rick yürümeye devam etti. Raymond'ın kuzeni olan ve onun başlattığı işi tamamlayan William Moore'un mezarını geçti ve büyük, yuvarlak bir odaya vardı. Buradan ikinci bir koridor devam ediyordu ve bir merdivenle yukarı çıkılıyordu.

Rick Kaplumbağa Parkı'ndaki mozolenin altında olduğunu anlamıştı. Bu merdivenle yeryüzüne çıkılıyor olmalıydı. Az önce geldiği koridorun tıpatıp aynısı olan bu ikincisi muhtemelen sonsuz gençlik treninin durduğu mağaraya açılıyordu.

Koridora daldı. Buradaki mezarlar daha yakın zamanlara

aitti. Koşar adımlarla hepsini teker teker aştı. Aradığı şeye yaklaştıkça havadaki çiçek kokuları artıyordu. Sonunda Argo Villası'nın eski ev sahiplerinin mezarlarının önünde durdu.

Penelope'nin mezarı taptaze çiçeklere boğulmuştu. Ama mezar boştu ve açıktı. Üzerinde bir mezar taşı konulmamıştı. Çiçeklerin arasından bir tablonun tuvali göze çarpıyordu. Ancak Rick kendisinde tabloya dokunacak gücü bulamıyordu. Sadece renkleri tanımişti: Argo Villası'nın tavan arasındaki tablolarla kullanılan solgun, suluboya renkleri.

Penelope'nin mezarı çiçeklere boğulmuştu.

Ve Ulysses'inki boştu.

Nefesi kesilen Rick, "Biliyordum..." diye mırıldandı.

O kadar heyecanlanmıştı ki ayakta durabilmek için duvara dayanmak zorunda kaldı. Avuç içlerini de sakınlaşmak için taşların soğuk yüzeylerine koydu.

"Boş. İki boş mezar."

Peder Phoenix'in anlattıklarını düşündü. Sonra Fred Ayaktauyur'un. Anlatılan binlerce şeyi düşündü.

Ama bu iki mezar anlatılan onca şeye rağmen bomboştu.

Duvarдан ayrılıp gerisingeri yürümeye başladı. Ama gözlerini Penelope'nin mezarından taşan çiçeklerden alamıyordu.

Şimdi yanına geldiği üst üste gömülmüş iki mezarın arasındaki hücre deliklerine biri papatyalar bırakmıştı.

Rick mezar taşlarındaki yazıları okudu:

Annabelle Moore

1929-1947

Bir ılık huzmesinde yitip gitti

Ve sonradan Moore olan John Joyce

1921-1996

Venedik'te yaşadı ve döndü,

Venedik'e bir başka yolla.

“John Joyce Moore...” diye mırıldandı Rick. Kafasındaki yapbozun parçaları teker teker yerlerine oturmaya başlamıştı.

Penelope'nin yerine Venedik'te yaşamayı seçenin kim olduğunu anlamıştı. Babası. Ulysses Moore'un babası.

Rick daha fazla karşı koyamadı. Koşmaya başladı. Koridor boyunca koştu ve ikişer ikişer merdivenin basamaklarını tırmandı.

Kendini Kaplumbağa Parkı'ndaki mozolenin beyaz sütunları arasında buldu. Tavanındaki yarıklardan gökyüzündeki yıldızlar görünüyordu.

“Çıkmak istiyorum,” dedi ve umutsuzca bu kutsal mekanın kapısını açmanın bir yolunu aradı.

Daha önce sahip olmadığı bir güçle kilidin mekanizmasını elleriyle paramparça ederken tepedeki bu mabedin derinliklerinde bir Zaman Kapısı barındırdığını hatırladı.

Öfkeden kendini kaybetmişti. Kapıyı açtı ve parka çıktı. Cığerlerini doldurana kadar derin derin nefes aldı ve yavaş yavaş sakinleşti.

Başını kaldırıp gökyüzündeki yıldızların seremonisini iz-

ledi. Eski günlerin hatıralarıyla ışıldayan denizi seyretti. Binlerce lambayla aydınlatılmış Kilmore Koyu'nun küçük evlerine baktı. Argo Villası'na doğru tırmanan uçurumun dönemeçlerini alan bir arabanın farlarını gördü.

"Benim adım Rick Banner," dedi kendi kendine. "Banner. Ben bir Moore değilim. Olmak da istemiyorum." Mozolenin beyaz taştan yuvarlak yüzüne döndü. "Biz Banner'lar basit insanlarız. Gerçeğimiz ve sözümüz söz. Sırların ardına gizlenmeyiz. Yalan hikayeler anlatmayız..." Parmağının ucunu önce mozoleye sonra da Argo Villası'na çevirdi. "Nerede olduğunu bilmek istiyorum Ulysses! Nerede saklanıyorsun? Söyle bana! Bana kim olduğunu söylemek zorundasın! Buna ihtiyacım var, anlamıyor musun? Bu şekilde devam edemezsin! Tekerlemeler, koridorlar, mozole, günlükler, anahtarlar... yeter! Her şeyi bilmem gerek, her şeyi! Şimdi! Jason ve Julia içerilerde bir yerlerdeler. Oblivia ve Manfred de orada! Ulysses! Son bir kez dışarı çıkmaya ne dersin!"

Mozole sessiz sedasız ona bakıyordu.

"Sen bir ödleksin! Bir ödle! Ben senden daha cesurum! Ben bir Banner'ım!" dedi ve döndü.

Rüzgar parkın ağaçlarının arasından üfürüyordu. Çalılının arasında bir gölge saklanmıştı.

Rick, Argo Villası'na doğru koşmaya başladı.

Defter:

BEŞ

Bağlık:

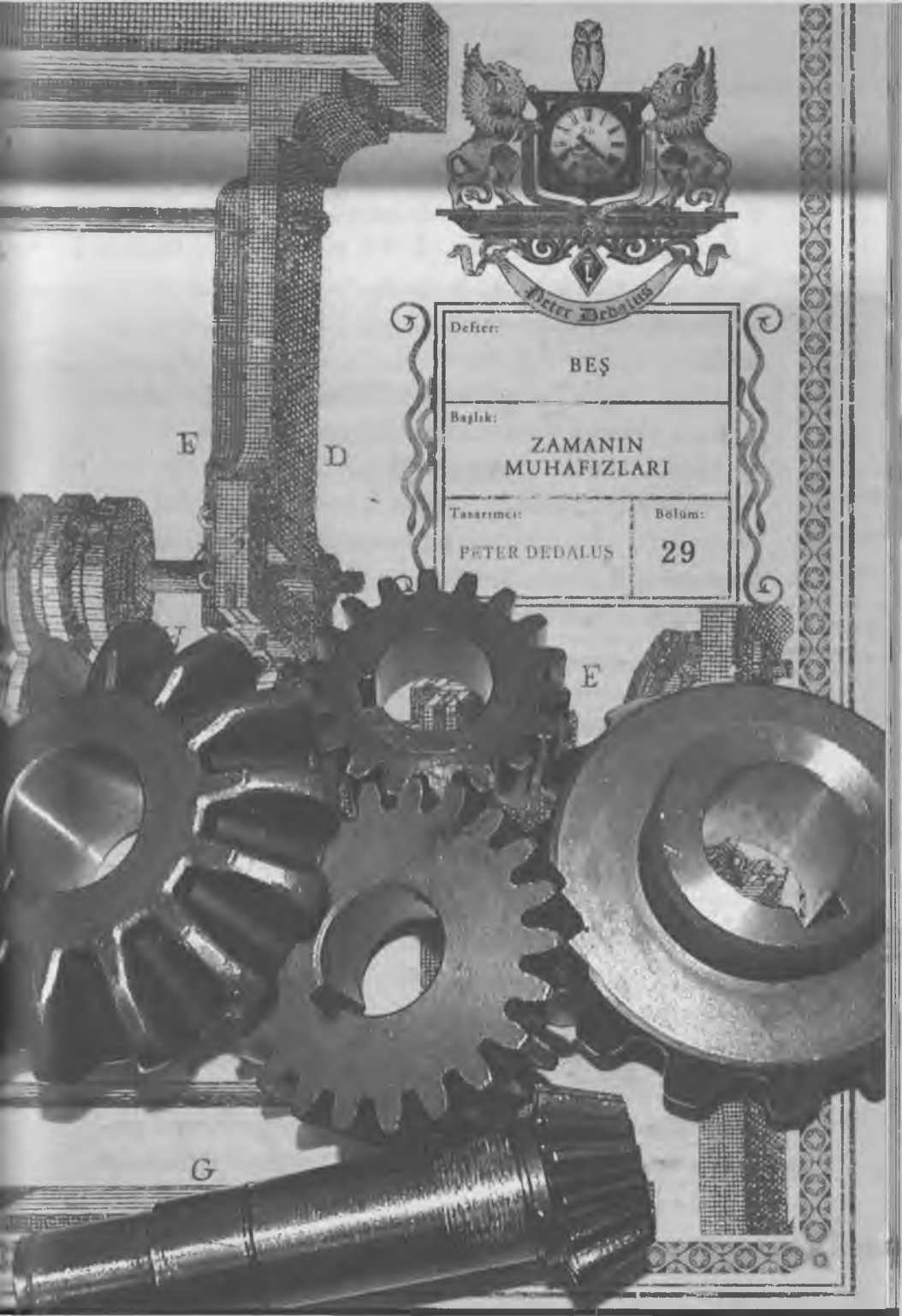
ZAMANIN
MUHAFIZLARI

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

29

Tüm bunlar olurken Venedik'te Peter Dedalus pedal-
lı gondolunu kanalın kıyısına bağlıyordu. Rampaya
çıktı ve çiçek desenleriyle "C" harfi işlenmiş kapının
bronz tokmağını kavrayıp birkaç kez üstü üste çaldı.

Kısa bir süre sonra neşeli ve genç bir ses kim olduğunu
sordu.

Adam, "Adım Peter Dedalus..." diyerek kendini tanıttı.
İçeriden havlayan bir köpek sesi geliyordu.

"Doğru dur, Diogo! Hiçbir şey duyamadım!"

Peter ismini tekrarladı.

Kapı açıldı ve köpek ok gibi saatçinin üzerine atladı. Zıp-
layıp duruyor adamın ayaklarına dolanıyordu.

"Hangi Peter?" diye sordu Bayan Caller ciddi ciddi.
"Maskeler Adası'ndaki mi?"

Eğilerek selam veren adam, "Ta kendisi," diye cevap ver-
di. "Eli boş bir şekilde karşınıza çıktığım için beni mazur gö-
rün."

"Kim o Rossella?" diyen bir ses duyuldu ve Alberto Cal-
ler kapıda belirdi.

Peter tekrar kendini tanıttı ve eğilip selam verdi.

"Çocukları arıyor olmalısınız..." dedi Rossella. Ancak
kocasının öfkeli bakışı onu susturdu.

"Neden gelip benim kapımı çaldığınızı anlamıyorum,"
diye konuşmaya başladı Bay Caller. "Ne de neden benimle,
karımla ya da aile dostlarımızla konuşmak istediğinizi..."

Peter ellerini ovuşturdu. "Dinleyin. Kelime oyunu yap-
maya hiç gerek yok." Bakışlarını dosdoğru Alberto'nun göz-
lerinin içine dikmişti. "Hala bu evin içinde bir yerde bir

matbaa makinesi olması lazım.”

Alberto Caller’in tüyleri diken diken olmuştu: Venedik’te nelerin basılıp nelerin basılmayacağı sürekli kontrol altında tutuluyordu ve birinin evinde bir matbaa makinesi bulundurması gizli polisin dikkatini üzerinde toplamasının en kolay yoluydu. Çünkü gizli polislerin en önemli görevi yasak kitapçıkların yayılmasını engellemekti.

“Galiba yanılıyorsunuz bayım,” diye itiraz etti.

Peter Dedalus hayır anlamında başını sallıyordu. “Dinle-
yin, ben polis değilim. O makineyi kullanmam gerek.”

“Bir kez daha söylüyorum. Büyük bir yanılğı içindesiniz.”

“Burada olduğunu biliyorum,” dedi Peter. “O benim es-
rim. Ve eğer onu kullanmama izin vererseniz size minnettar
kalırım.”

Bu günlük Fred Ayaktauyur’un pili bitmişti. Ve onu en çok da iş bitirmişti. Yapması gereken acil bir iş olup olmadı-
ğını kontrol etmek için belediye binasına uğradığında beş
parmak yüksekliğinde bir dosya yığınıyla burun buruna gel-
mişti. Bir de mesaj vardı: Hangi cehennemdesin? Bu dosya-
ların yarın sabaha kadar hazır olmasını istiyorum!

Fred ofladı, çünkü Kilmore Koyu’ndaki bütün dokü-
manları ve izin kağıtlarını basan İhtiyar Baykuş’u kullanma-
yı bilen tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Kolları sıva-
dı ve bugünü olabildiğince çabuk bitirmeye karar verdi.
Delikli kartların durduğu çekmecelerden birini açtı, uygun
ve yerinde bulduklarını eline aldı. Sonra arşive gitti ve kart-
ları İhtiyar Baykuş’a yerleştirdi.

Taşıyıcı makaralar ve makinenin sayısız mekanizması çalışmaya koyuldu. Mekanik bir arşivden Fred'in istediği tarihleri ve bilgileri topluyor ve ayrıntılı raporlar basıyordu.

Fred'in şansına, Peter Dedalus'un tasarladığı makine yıllardır kusursuz çalışıyor ve acele tarafından kağıtları basıyordu.

Fred'in ıslık bile çalacak kadar boş vakti vardı. İşini de bir saatten az sürede tamamladı.

Delikli kartları çekmecedeki yerlerine yerleştirdi ve dokümanları farklı dosyalara koydu. Sonra çıkmak için hazırlanmaya başladı. Eve gitmeyi çok istiyordu. Ama aynı zamanda tavernaya uğrayıp arkadaşlarıyla biraz çene çalmak ve kasa-baya geri dönen lokomotifini anlatmak da istiyordu.

Tam ofisin kapısını kapatmıştı ki, İhtiyar Baykuş'un hala çalışmakta olduğunu fark etti. Bazı mekanizmaların işleve sokulduğunu işitti. Ardından da belki bininci dokümanı basan matbaadan tik tak sesleri yükselmeye başladı.

Fred'in suratı karardı: neyi unutmuş olabilirdi? Dosyaları en azından iki kez kontrol etmiş ve gerekli bütün kağıtları çok dikkat ederek basmıştı.

Tekrar kapıyı açtı ve içeri girdi. Işıkları yakmadan metal-den dev makinenin yanına yaklaştı. Ancak o zaman son bir kağıt daha basmakta olduğunu fark etti.

Ama bu her zamanki dokümanlardan değildi. Bu okunmaması için katlanmış bir kağıda yapıştırılmış bir mektuptu.

Fred mektubu aldı ve okudu:

Merhaba Fred,

Senden bir ricam var.

Benim Peter ?edalus, saatçi.

Sana bu mektubu artık kullanılmayan bir iletişim sistemi yOluyla gönderiyOrum, O yüzden metinde bazı yanlışlar Olabilir. Kafanı takma: ?aha önce hiç kullanmadığım bir mekanizma.

Mektubun içindeki kağıdı ArgO Villası'na götürmeni istiyOrum.

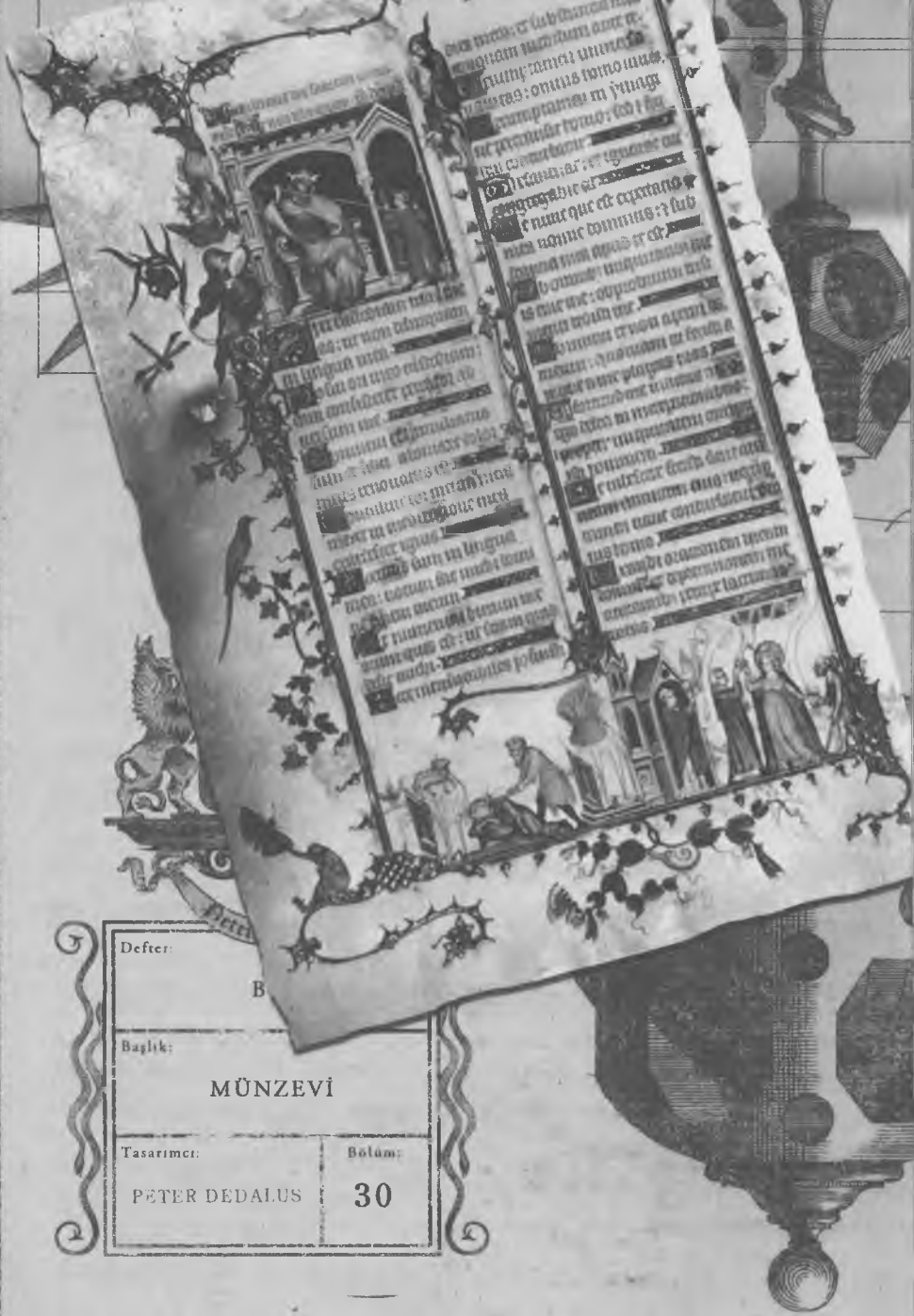
Bahçıvan NestOr'u bul.

Bunu yapabilirsin ?eğil mi?

Çok acil bir ?urum

Sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Peter

Defter:

B

Bağlık:

MÜNZEVİ

Tasarımcı:

PETER DEDALUS

Bölüm:

30

Mağaradaki fırtına dindiğinde Jason yorgun argın dümeni bıraktı. Julia boylu boyunca Metis'in güvertesinde yatıyordu.

Etrafına baktı ama kimseyi göremedi.

"Julia? İyi misin?"

Kız kardeşi gözlerini açtı. "Lütfen ikimizden başka kimse olmadığını söyle."

Tam o anda açıkça birinin suya düştüğünü duydular. Arından Manfred'in sesi yükseldi: "Lanet olsun! Kıl payı kaçırdım..."

Jason'ın dudakları gerildi. "Galiba tam tersini söylemek zorundayım."

İkizler Metis'in yan tarafına koştular ve aşağı sarktılar. Manfred başını su üstünde tutmak için çırpınıyordu. Yolculuk boyunca gemiye tutunmuştu ama son anda eli kayıp suya düşmüş, baştan aşağı sırlıslık olmuştur.

Çocuklar başlarını kaldırıp baktıklarında Oblivia'yı da gördüler. Kara kapıya çıkan basamakları tırmanmıştı. Üzerinde üç kaplumbağa olan kapıya...

Oblivia, "Hey, hey sümüklüler!" diye nanik yaparak çocuklara seslendi.

Julia kadının üzerine saldırmak için Metis'ten atlamaya yönelmişti ki, Jason onu durdurdu. "Şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Paçalarından sular sızan Manfred'in de isteksizce patroniçesinin peşinden basamakları tırmandığını gördüler.

Julia, "Öteki taraftan karşılaştığımız ilk iki kişiyi kapıp

geri dönmek...” diye karşılık verdi “ve sonsuza dek onları Zaman Kapıları’nın ardında tutmak dışında.”

“Bir şeyi unutuyorsun. Onlar da aynısını bize yapabilirler.”

İkizler gemide durup Oblivia’nın kapıya ulaşmasını ve onu açmasını izlediler.

“Ah, burası harikulade!” diye bağırdı öteki tarafa göz attıktan sonra. “İyi İlk Anahtarlar çocuklar!”

“Son gülen iyi güler!”

“İsterseniz size Punt Toprakları’nda olanları bir kez daha hatırlatayım?”

Jason öfkeyle yumruklarını sıktı.

Julia, “Geri gelmelerini bekleyelim...” diye karar verdi.

Oblivia kara kapının ardında gözden kaybolmuştu. Manfred ise son bir kez daha dönüp arkasına baktı, çocuklara tehdit dolu bir bakış fırlattı, sırt çantasını omzuna aldı ve son olarak aynalı güneş gözlüklerini taktı.

Sonra o da gitti.

Yeniden yalnız kalan ikizler güvertenin ortasına çöküp ne yapacaklarını düşünmeye başladılar.

“Çok yorgunum Jason,” diye itiraf etti Julia. “Saatlerdir bir oraya bir buraya koşturup duruyoruz. Ve bu kapının ardında ne olabileceği hakkında da hiçbir fikrim yok.”

Ama neyse ki Jason Ulysses Moore’un günlüğünü yanına getirmişti. Sayfaları karıştırıp, “Dünyevi bir cennetle, bir ortaçağ kalesi arasında bir yer olmalı...” diye açıkladı.

“Yani?”

“Yani bir göz atmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Ya Rick?”

“Bilmiyorum, Julia. Ama içimden bir ses bu sefer sadece ikizimizin kaldığını söylüyor.”

Julia içini çekti. Çok yorgundu ve korkmuştu. Kardeşi omzuna hafif bir yumruk attı. “Bunu yapabiliriz, kardeş. Sadece şu kapıyı açacak, Kara Volkan’ı bulacak ve Oblivia’dan önce eve döneceğiz.”

Bunlar onu ikna etmese de Julia, Metis’ten inen ve kapıyı açan kardeşinin peşi sıra ilerledi. “Benimle misin kardeş?”

“Seninleyim,” diye cevap verdi Julia.

Öteki tarafta içinden sular fışkıran bir çeşme vardı. Kapı çiçek desenleriyle süslenmiş kemerli bir yapıya bakıyordu. Karşılarında beyaz, küçük sütunlarla çevrelenmiş bir manastır yükseliyordu. Burada sadece suyun çağıldaması ve uzaklardan duyulan bir kuşun ötüşü duyuluyordu.

Jason manastırın kapısına döndü. Orada sırtları kendilerine dönük bir grup adam kümelenmişti. Hemen Julia’ya saklanmasını işaret etti ve kendilerini manastırın sütunlarının ardına attılar.

Elli adım ötelerinde aşağı yukarı yirmi zırhlı asker bekliyordu. Zırhları parıl parıl parlayan demirdendi ve sipsivri uçlu mızrakları vardı.

Sonra askerlerin arasında Oblivia Newton’u seçtiler. “Bir yanlış anlaşılma olmalı,” diye bağıırıyordu. Manfred askerlerin ayakları altında yüz üstü yere kapaklanmış ve her zaman ki gibi aynalı gözlükleri paramparça olmuştu.

“Bir yanlış yok efendim!” diye bağırdı askerlerden biri,

oraya yeni gelen üstüne. “Bu iki yabancı bir anda manastırın içinde ortaya çıktılar.”

“Açıklayabilirim!” diye bağırdı Oblivia.

Askerlerin başının, “Hücreye tığın!” diyen sesi yankılandı.

Jason mutlu mesut Julia’ya baktı. “Onları hakladılar!” diye fısıldadı.

“İyi ki bizden önce gelmişler...”

İkizler uzaktan uzaktan manastırın çevresini dolaştılar. Manastırdan dışarı çıkardıkları Oblivia ve Manfred’in itirazlarıyla başları kalabalık olan askerlerin görüş alanından uzak durmaya dikkat ediyorlardı.

Manastıra girmek için başka bir yol arayarak keskin bir gölgenin uzandığı yerden geçtiler. Sonra yukarı çıkan bir merdiven gördüler. Jason başını kaldırıp karanlıkta kaybolan basamaklara baktı. Sonra dönüp kız kardeşine sordu: “Ne tarafa gidelim?”

BEŞ

GERÇEK

DEDALUS

Bölüm:

31

Kısa süre sonra Bay Covenant'ın arabası Argo Villası'nın bahçesine park etmişti. Rick bahçe kapısından geçti ve kararlı adımlarla Nestor'un bütün ışıkları yanan kulübesine doğru yürümeye başladı.

Basamakları çıktı ve hiddetle kapıyı yumrukladı.

Kapıyı deniz feneri bekçisi Leonard Minaxo açtı. Koyu renkli bir havluya sarınmıştı. Saçları ıslaktı ve alnına yapışmıştı.

"Sen de nereden çıktın şimdi?" diye sordu Rick'e.

"Ben de aynı soruyu sana soracaktım. Nestor içerde mi?"

Argo Villası'nın bahçivani topallayarak geldi ve Leonard'ın ardında bitiverdi. "Ah Rick, sen misin? İçeri gel, Leonard ve ben de... çene çalıyorduk."

Leonard'a çekilmesini işaret etti ve genç Banner'ı içeri aldı. "Jason ve Julia nerede?"

"İçeri girdiler," diye kestirip attı Rick sertçe.

Nestor'un sesinde olağan dışı bir şeyler vardı. "Nasıl?" diye sorarken bembeyaz olmuştu. "Saat kaçta? Ama böyle yaparlarsa anne ve babaları her şeyi anlar!"

"Yalnız değillerdi."

"Ağızındaki baklayı çıkar artık!" Bahçivan altına bir sandalye çekti ve oturdu. Bu arada Leonard ağır adımlarla Rick'in yanına gelmişti.

Duvara takılmış lavaboya dayandı ve "Terledin mi?" diye sordu.

"Koştum," diyerek Leonard'ın sorusunu başından savdı ve tekrar gözlerini Nestor'a dikti. Gözlerinde çılgınca bir

nefretin izleri okunuyordu. Onu yiyip bitiren bir öğrenme isteği. “Oblivia ve Manfred de yanlarındaydı.”

Nestor ağzını açtı. Sonra kapattı. Elleriyle dizlerine öyle güçlü bastırıyordu ki, parmakları bembeyaz olmuştu.

“Evin içindeydiler. Bizi yakaladılar ve Zaman Kapısı’na götürmemiz için zorladılar.”

İhtiyar bahçıvan başını sallamaya başlamıştı. Ancak ağzını bıçak açmıyordu.

Leonard lavaboya bir yumruk attı. “Bu olmamalıydı! Eve nasıl girmiş olabilirler?”

“Bunu biz de sorduk.”

“Sen sürekli burada, bahçede değil miydin?” diye devam etti Leonard. “Bayan Covenant da evdeydi, değil mi?”

Aniden Nestor, “Kuaför!” diye bağırdı ve ötekilere döndü. “Kuaförle beraber geldiler. O... Lanet olsun, ne kadar aptalım! Yanında چراغی vardı.

“Manfred,” diye tahmin etti Rick.

“Oblivia arabada saklanmış olmalı. Ben... ben arabayı kontrol etmeyi hiç düşünmedim.” Sonra Rick’e döndü. “Peki ama sen buraya nasıl geldin?”

“Kaçtım. Ölüme götüren koridorlardan birine saptım.”

“Ya Jason ve Julia?”

“Bilmiyorum. Herhalde Metis’e gitmiş olmalılar.”

“Ve...”

“Bilmiyorum.”

Nestor ayağa kalktı, pencerenin kenarına yürüdü ve Argo Villası’nın yanan ışıklarına baktı. “Covenant’ları haberdar etmeliyiz.”

Rick iki adamdan birinin konuşmasını bekledi, sonra kimseden ses çıkmayacağına karar verip, “Kayalıkların altında ne olduğunu çok iyi biliyorsunuz, öyle değil mi? Bütün mağaraları, sonsuz gençlik trenini, yer altı tünellerini... Bahçeyi biliyorsunuz?..”

Cevap gelmiyordu.

“Ve dışarı çıkmak için nereden geçtiğimi de biliyorsunuz. Değil mi? Biliyorsunuz?”

“Köprüyü geçtin mi?” diye sordu Leonard Minaxo.

“Evet,” diye cevap verdi Rick. “Ve çiçekleri gördüm.”

İki adam endişe içinde uzun uzun birbirlerine baktılar.

“Onları kim oraya koydu?”

Sessizlik.

“İkinizden hangisi Ulysses Moore?”

“Rick...” diye mırıldandı Leonard, ama başka bir şey söylemedi.

“Hayır, artık yeter. Artık her şeyi bilmem gerekiyor. Babasının o Penelope’yle evlensin diye Venedik’te yaşamayı seçtiğini öğrendim! Penelope’nin mezarının boş olduğunu gördüm! Ulysses’inki de öyle! Neden? Bana söylemeniz gerek!”

Nestor birkaç adım uzaklaştı, eğildi ve divanın altından rulo yapılmış eski bir tablonun tuvalini çıkardı.

Rick, “Julia Oblivia’yla beraber aşağıda...” derken hıçkır-maya başlamıştı. “Jason da orada. Ne yapacağımı bilmiyorum, artık ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok!”

“Gemiye bindilerse artık oraya gitmemiz imkansız,” dedi

Leonard. Sonra Nestor'a döndü. "Yanılıyor muyum?"

Rick gözyaşlarıyla dolan gözlerini ihtiyar bahçivana çevirdi.

"İkinizden hangisi Ulysses Moore?"

Nestor topallayarak yürüdü, masaya dayandı ve tek bir kelime etmeden tuvali açtı.

Rick tabloda betimlenen yüze baktı. Tablo yırtılmış, daha sonra tekrar onarılmıştı. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Merdivenin tepesinde eksik olan tablo bu mu?"

"Evet," diye cevap verdi Leonard Minaxo.

Rick tablonun altına yazılan ismin üzerinde parmağını gezdirdi.

Ulysses Moore

"Öyleyse o sen misin?" diye fısıldadı.

Ancak tam o anda birisi gözü dönmüşçesine kapıyı yumruklamaya başladı. Nestor tabloyu rulo yaptı ve kapıya koşan Leonard'a baktı.

Gelen Fred Ayaktauyur'du.

"Hey, Fred!" diye bağırdı deniz feneri devi. "Hangi rüzgar attı seni buraya?"

"Nestor için bir mesajım var!" diyen Fred ser verip sır vermiyordu. "Nestor için bir mesaj!"

"Bir mesaj mı?" diye sordu Leonard. "Kimden?"

"Peter Dedalus!" diye bağırdı Fred Ayaktauyur. Matbadan yeni çıkmış kağıdı Nestor'a uzatıyordu.

- DEVAM EDECEK -

Okuyucuya küçük bir not

Sevgili okuyucular,

Editörümüzün kaybolmasının ardındaki sır hala çözülemedi. Ancak bu kitabın matbaaya girmesinden hemen önce bir mektup aldık. Zarfın üzerindeki posta pulu ve damgası Kilmore Koyu'na ait. Tarih ise on yedi gün öncesini gösteriyor.

Sevgili Ulysses,
Oblivia Newton'u, Kara Volkan'ın
ilk Anahtar'ı bul?uğuna ve
onu yanın?a Papaz Gianni'nin
Bahçeleri'ne götür?üğüne
inan?ır?ım.

Bunun ?oğru olma?ığını biliyorum,
ama böylece onu kesin kes oyun
?ışı bırakabileceğini ?üşünüyorum.
Onun yerine Kilmore Koyu'na
?önüp ?önmemeyi çok ?üşündüm.
Ama senin ?e bil?iğin gibi
bura?a, Vene?ık'te onun
öğrenmemesi gereken çok fazla
şey var.

Argo Villası'n?aki kapının açık
olup olma?ığını ya da anahtarların
hala sen?e olup olma?ığını
bilmiyorum. Kapı çalışıyorsa
Oblivia'yı ora?an geçirmenin bir
yolunu bulun.

Kara'yı onun geleceğin?en haber?ar
ettim. Oblivia'yı
nasıl ?ur?uracağını
o bilir.

?ostun,
Peter ?e?alus

ILGINÇ,
DEĞİL Mİ?

- İÇİNDEKİLER -

1. Çağrı	9
2. Gerçek bela	15
3. Argo Villası 'nda	27
4. Müdürün odasında	35
5. Yüksek ateş	41
6. Venedik'te	47
7. Banner evi	53
8. Saklı makineler	61
9. Argo Villası 'nda öğle yemeği	65
10. Argo Villası 'nda öğle yemeğinin ardından	73
11. Marko Polo 'yu ziyaret	85
12. Misafir	95
13. Kayalıklar	111
14. Yazı tura	119
15. Tren istasyonu	125
16. Tuzak	135
17. Yeraltı demiryollarının işlevi	143
18. Çalışma mekanizmaları	163
19. Clio'nun izinde	177
20. Yeraltında	185
21. Mağara	193
22. Çıkış ve iniş	203

23. Yabancı	213
24. Biri kapıyı çalıyor	221
25. Bahçedeki kapı	227
26. Gemi batığı	235
27. Ölüm koridoru	245
28. Davetsiz misafirler	259
29. Zamanın muhafızları	271
30. Münzevi	277
31. Gerçek	283

Ulysses Moore'un bir sonraki kitabı
İlk Anahtar'ı kaçırmayın!

www.ulyssesmoore.it

ULYSSES MOORE

1. ZAMAN KAPISI

Jason ve Julia, uçurumun tepesindeki denize nazır tarihi Argo Villası'na yeni taşınmışlardır. Villanın yaşlı bahçıvanı Nestor'un ağzını bıçak açmasa da kayalıkların tepesine tünemiş bu evin sırlarla dolu olduğunu kısa zamanda kendileri de öğreneceklerdir.

Maceraya bayılan iki çocuk için esrarengiz odaları ve kilitli kapıları olan bir villadan daha heyecan verici ne olabilir?

Anne ve babalarının iş için Londra'ya gittiği bir akşam Jason ve Julia yanlarına arkadaşları Rick'i de alarak evi keşfe çıkarlar. Ve bir dolabın ardına gizlenmiş açılmak nedir bilmeyen bir kapıyla karşı karşıya kalırlar...

2. UNUTULMUŞ ESKİ HARİTALAR DÜKKANI

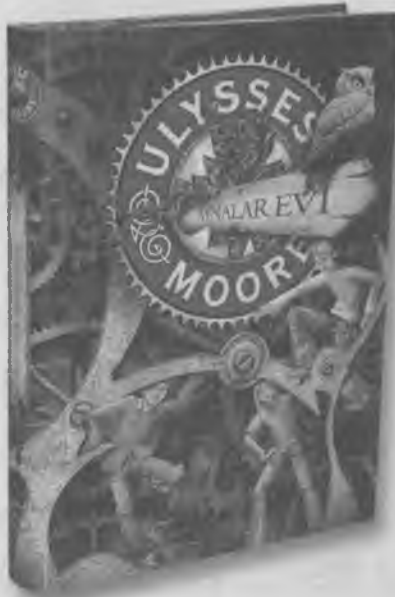

Eski Mısır, Punt Toprakları.

Jason, Julia ve Rick, Zaman Kapısı'nı aşmış ve kendilerini Hayat Evi denilen uçsuz bucaksız bir kütüphanenin içinde buluvermişlerdir. Dünyanın her yerinden saklanması için gönderilen papirüs tomarlarının ve tabletlerin toplandığı bu yerde, efsanevi Olmayan Oda'da saklanan gizemli bir haritanın peşine düşeceklerdir. Ve bu haritaya giden doğru yolu sadece Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın sahibi bilmektedir...

ULYSSES MOORE

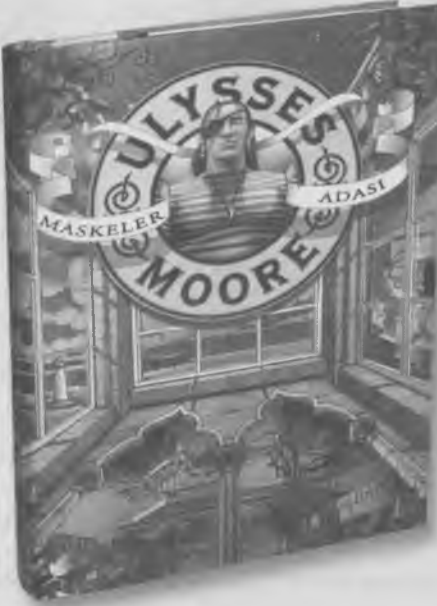
3. AYNALAR EVİ

Kilmore Koyu'nda tuhaf şeyler olmaktadır: Asla var olmamış bir kralın heykeli kasabanın meydanında durmaktadır, tren rayları bir tünelin ardında kesilmektedir, Internet'e bağlanmak ve cep telefonuyla bir şebeke bulmak bile imkansızdır. Sanki kasaba büyük bir sırrı saklamak uğruna tüm haritalardan silinmiştir. Acaba Ulysses Moore'un bu konuda bir bildiği var mıdır?

İpuçları Jason, Julia ve Rick'i Aynalar Evi'ne götürecektir: Dahi bir mucit olan Peter Dedalus'un gizemli meskenine. Ancak adam yıllar önce ardında tek bir iz bile bırakmadan kayıplara karışmıştır. Hiçbir şey görüldüğü gibi çıkmayacaktır...

4. MASKELE ADASI

Jason, Julia ve Rick yepyeni bir yolculuğa daha hazırlar: Bu sefer onlara İlk Anahtarı bulmalarında yardım edecek tek kişi Peter Dedalus'un peşindeler. Ancak saat ustası Zaman Kapısı'ndan geçmiş ve yedinci yüzyıl Venedik'inde saklanmakta. Hain planları olan Oblivia Newton da izleri takip ederek Venedik'e ulaştı. Çocukların ellerini çabuk tutmaları gerek.

Ancak öncelikle bir gizemi çözmeleri gerekiyor: Siyah Gondolcu kim ve Maskeler Adası nerede? Fakat kimse bu isimleri duymuş değil.

Clark Beamish Station

RUNABOUT TICKETS

Passports to the
CORNWALL COAST
and MOORS

Details and
Train Services

CORNWALL

Scale of Miles
Furlongs
Miles and Furlongs

AZORES ISLANDS
The Azores Islands

Clark Beamish Station

RUNABOUT TICKETS

Passports to the
CORNWALL COAST
and MOORS

Details and
Train Services

CLARK BEAMISH STATION

Julia usul usul Zaman Kapısı'na yaklaştı. Hemen arkasında duran Oblivia Newton, "Acele et kızım, aç kapıyı," diyerek onu sıkıştırdı. Julia iki arada bir derede kalmıştı. Hemen arkasında duran adam Jason'ı kolları arasında sımsıkı tutuyordu.

Julia onların istediklerini yapmadığı sürece adam Jason'ın boynunu sıkıyor ve oğlanı acıyla inletiyordu. Kız Rick'e baktı. Kızıl saçlı oğlan, "Ne diyorlarsa yap," dedi. Onun sözleri Julia'nın içinde tuhaf bir güven duygusu uyandırmıştı.

Rick her zaman ne yapılması gerektiğini bilirdi. Sanki her zaman bir planı olurdu. Bu duyguya itaat etmeye karar verdi ve anahtarları yerlerine yerleştirip döndünü de çevirdi. Anahtarlar birer birer deliklerinde döndüler.

"Rica ederim, önden siz buyurun," diye fisildadı Oblivia. Yuvarlak odaya ulaştıklarında kadın elindeki feneri dikkatlice odanın duvarlarına çepeçevre kazınmış harflere ve kapıların kirislerine oyulmuş hayvan şekillerine çevirdi. Ardından her zaman olduğu gibi aşağılardan gelen kuvvetli bir hava akımı onları sarmaladı ve hiç beklemedikleri bir anda Zaman Kapısı'nı güm diye kapattı.

El fenerinin ısığı sönmüştü.

Çizimler Jacopo Bruno